

Лиана Антонова

Срещи с отвъдното

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Тъй като това е второ издание на „Среци с отвъдното“, искам да споделя някои мои сумирани впечатления в резултат от писмата и срещите с читателите, които, повлияни от прочетеното, настояваха за лична връзка с мен.

След написването на тази книга животът ми тръгна така стремглаво, че напълно излезе от моя контрол и ме поведе с шеметна бързина по пътеката, която сама си бях избрала — да нямам повече личен живот, а всичко, с което разполагах, като потенциал от любов и познание за все още „непознати“ или „недоказани неща“, да разделя с хората за тяхна утеха и прозрение.

Отначало мислех веднага да подготвя следващото, второ издание на „Среци с отвъдното“, като го обогатя с нови, интересни случаи, които просто ме затрупваха, но много скоро се отказах.

Опита, който насъбрах в последните две и половина години, от 1992-ра насам, невероятните събития и случки, които изпълваха ежедневието ми, бяха и за мен трудни за асимилиране и преглъщане, тъй като това бе просто един сгъстен, интензивен курс на обучение, който граничеше с фантастиката. Разбрах, че трябва да карам по-кратко с онова, което поднасям на читателите. Вярно е, че отразявах самата неподправена истина за своя живот и опит, но аз имах отпреди дългогодишна окултна подготовка, докато повечето от хората нямаха такава. Трябваше им време за размисъл, може би и личен опит, за да стигнат до прозрение.

И все пак спонтанният отклик на читателите, още на първата книга “Среци с отвъдното”, а след това и на „Прозорец към Космоса“ и „Среци с многоликия Космос“, далеч надмина очакванията и надеждите ми. Тук обаче искам да коментирам само впечатления във връзка със „Среци с отвъдното“. Стотици, а после и хиляди хора ми писаха с неподправена искреност и признателност за утехата, надеждата и прозрението, което са получили с прочитането ѝ и ме уверяваха, че тази книга е станала причина да променят своите схващания, възгледите си и да придобият нов поглед върху живота. Пишеха ми с благодарност и такива, които в момент на крайна депресия и отчаяние са били решени на самоубийство като изход от всичките им земни теглила и мъки, но моята книга им е дала сила да преодолеят проблемите си. Разбира се, голяма част от самоубийците правеха разни пазарлъци и искаха още и още доказателства, та трябваше надълго и нашироко да им привеждам примери и да им обяснявам, че самоубийството наистина е БЯГСТВО ОТ ОТГОВОРНОСТ и НЕПРОСТИМА ГРЕШКА в момент на слабост с много тежки последици и усложнения за следващите им превъплъщения и личен прогрес.

Особено се зарадвах, когато госпожа Миндова ми се обади и с бодър дух заяви, че животът ѝ бил значително променен. В нейния случай тя доброволно се съгласи да спомена истинското ѝ име в книгата, за да даде шанс за утеха и на други хора, като ги накара да повярват в истинността на описаното, бе привела в действие Божията повел.: ”КОЛКОТО СИ ДАЛ - ТОЛКОВА ЩЕ ПОЛУЧИШ“. Съобщи ми с радост, че много, много хора ѝ се обаждат, за да я поздравят и споделят мъката от загубата на свои близки, за да получат от нея потвърждение на прочетеното и по този начин да укрепят вдъхнатата в тях надежда и упование.

Неспирният поток от писма, преливащи от болка и благодарност, ме свързаха по неведоми пътища с най-невероятни човешки съдби. Това стана причина да умножа опита си с „отвъдното“ и да попадна на странни случаи, чието разследване даде удивителен резултат и ще бъде принос към онова, което е описано в теософските книги.

Така например в момента съм в процес на дообработка на материалите, данните и доказателствата, предмет на следващата ми, четвърта книга, която наистина ще удиви

света, ще бъде ценна добавка към науката теософия и ще предизвика смут у крайните скептици.

В нея описвам своя личен опит с открити прераждалия на починали деца. Този нов и странен опит придобих благодарение на писмата на обезумели от мъка хора, които ми доверяваха болката си и търсеха отговор и покой. Техните страдания и моето съчувствие се явиха като ново предизвикателство за мен самата, да направя необходимите издирвания и проверки и да получа сведения и доказателства.

Тук му е мястото да споделя с читателя, че писмата им доведоха и до куп умозрения у мен, които много ме натъжават. Разбрах, че хората неправилно изтълкуваха моята любов, съчувствие и състрадание и решиха, че биха могли да ме използват като средство за връзка със своите починали близки, молейки ме да им посоча някой съвестен медиум. Пак ще повторя, че написах книгата за духовна подкрепа, прозрение и утеха, за да се разбере, че тези, които са завършили земния си път, не са умрели завинаги, а просто са прекратили престоя си на Земята и се намират в друго измерение, в друго състояние, в процес на подготовка за нов, различен, но по техен избор живот.

Това обаче не означава, че веднъж приел този факт за истина, всеки трябва да се юрне да търси медиум, за да си „поговори“ със своите близки покойници. Писах вече, че мъртвите си имат свои нови занимания и се стремят към ново развитие и еволюция и е крайно неетично, когато близките им от Земята непрекъснато плачат и ги оплакват, с което спират и задържат техния прогрес или пък ги безпокоят за цяло и нецяло. Трябва да се разбере от всички, че връзката с „отвъдното“, въпреки че е невъзможна, не се осъществява като по телефон от медиума, който просто набира даден номер и започва „разговора“. Ако беше така, толкова просто и лесно, при днешния нисък морал, неетичност и забравени добродетели, щеше да настъпи истински хаос. Неслучайно Висшият Вселенски Разум, който ние наричаме Господ, е създал мъдро и безпогрешно твърди, необратими закони, познавайки безразсъдността и неразумността на човека.

Опитът ми на практикуващ астролог доведе до разочарования, като показва, че хората не искат да знаят истината и за тях самите, и за бъдещето, а предпочитат това, което те биха желали да чуят. Съгласни са да отидат при „някого“ и както те се изразяват, „просто да ме излъже, но да ми каже нещо хубаво“. Затова са претърпели чакалните на онези гледачи и врачи, които умеят да приказват гладко и безскрупулно да манипулират дошлия с надежда да чуе нещо обнадеждаващо, като щедро му обещава да му се случи това, което той иска, или го отрупват с ласкави определения за самия него, за да му звучат дълго като приятен шум в ушите.

Нещо повече. Установих, че хората са съгласни да платят и дадат мило и драго, за да бъдат излъгани, стига да е при някой вече прочут, и не уважават онези, които не вземат пари. Стотици пъти чувам думите: „Аз мога да платя! Ще платя каквото пожелае, но само да ме „свърже“ с...“ поминалият се близък - майка, баща, дете и пр. Или пък ядното: „Твоят приятел рече, че не взимал пари и категорично отказа да ме приеме, тъй като това не ставало по поръчка.“

Колко огорчение ми донесе неразумността и незнанието на хората! Книгата целеше утеха, а не поход за връзка с „отвъдното“. Мнозина си мислят, че като са „напористи“ и настойчиви, ще ме бомбардират с писма, ще висят пред дома ми, ще тормозят с въпроси съседите ми, но няма начин да не се доберат до мен. Много се лъжат обаче! Никога не приемам без предварително уговорена среща. Първо, трябва в писмо да се изложи проблемът, а аз преценявам дали е необходима лична среща.

И все пак аз научих поредния си урок. Няма повече да споменавам открито имената на хора, притежаващи известни сетивни дарби, нито пък да ги упреквам, че правят пари с това. Повечето от тях започват да „гледат“ на този и онзи от добро желание да помогнат, а впоследствие хората ги обсебват и не ги оставят дъх да си поемат, като обсаждат домовете им на тълпи.

Или пък, след като съм упътила молецият ме да иде при „някого“, за да му се

помогне, след време ме уморява да се оплаква от грубостта, липсата на внимание или безцеремонното отпращане след двеминутен „контакт“ и бързо прибиране на парите. Е, аз не мога да отговарям за морала на тези хора с дарби, те също имат своите човешки слабости. Вие искате достъп до тях и сте съгласни да платите луди пари, вместо да идете на черква и да се помолите Богу за духовна подкрепа, опора и прозрение как най-добре сами да разрешите проблема си.

В повечето от случаите, с които аз съм имала възможност да се сблъскам, тъжното е, че хората не изявяват желание и интерес да попитат първо как се чувства покойният им „от другата страна“, ами искат отговор и съвет къде са скрити парите или важни документи, кога жилището да продадат, как да прехвърлят имота, какво да запише сина или дъщерята и тям подобни глупости.

Най-тежко и болезнено е, когато хората в мъката си молят да ги свърже с починали техни близки, които са безследно изчезнали, или да се открият неизяснени неща около смъртта им. Въпреки съчувствието ми към тяхната скръб те трябва да разберат, че веднъж: случило се нещастие, истината за това кой е крив и кое прав, както и възмездието остават единствено в Божиите ръце, а онази справедливост, която се раздава на Земята (доколкото е възможно), се осъществява все пак от съдебните органи.

Нито е моя, нито пък на който и да е медиум или ясновидец работа да разследваме такива случаи, защото тук е мястото да се напомни мъдростта: „В отмъщението никой нищо не печели.“

И все пак в интерес на истината ще отбележа, че България гъмжи както от истински шарлатани, така и от действително притежаващи редки дарби. Често ми се обаждат такива хора, за да ми предадат някое послание или вест от „отвъдното“, или пък искат среща с мен, за да си поговорим. Винаги съм готова да откликна на предложенията на хора с дарби, но етични и с висок морал, за да обединим усилия и да направим нещо полезно за човечеството или да дадем принос за науката. Но да се попадне на такъв човек, наистина е рядкост.

Доста често се натъквам и на истински комедийни случки. Обажда ми се например една жена и твърди, че е много силен медиум и от известно време насам непрекъснато е „посещавана“ от покойната ми майка, която настойчиво иска медиумът да ми предаде следното: на предстоящата наскоро Задушница да раздам на шест души не друго, а определено торта „Лучано“. Тъй като самата аз не знаех каква точно торта е това и се чудех откъде накъде пък майка ми ще иска нещо, което не е познавала приживе, мъртвата личност се „включи“ веднага в телефонния разговор и обясни чрез медиума какво представлява и къде може да се намери торта „Лучано“, като се представи за майка ми. Казах ѝ, че за мен няма нищо по-лесно от това да изпълня желанието ѝ, но първо ще направя проверка. Зададох два съвсем елементарни въпроса, но на които само майка ми можеше да отговори, и, естествено, отговорът от „другата страна“ не беше верен. Чисто и просто, на някой наскоро починал, чиито близки го бяха забравили или не можеше да се свърже с тях, много му се беше дояло торта „Лучано“.

И така, трябва да се разбере едно златно правило: „КАКВОТО Е ДОЛУ - СЪЩОТО Е И ГОРЕ“. За пристигналия в „отвъдното“ там е същото, каквото е било на Земята. Простият, невежият, неукият и е нищо възвишено и духовно не вярвал човек попада в един свят, в който хем му се откриват много нови алтернативи, хем не може да ги използва, защото не знае как. На онзи, който на Земята е живял без вяра, че има живот след смъртта, му трябва доста време, за да разбере, че е умрял на Земята, а как пък и очаквате веднага или скоро да ви се обади чрез услугите на някой медиум!?

Затова трябва да се уважаваме, почитаме и обичаме, докато сме на Земята. Когато някой я напусне след изтичане на земния му път и не може вече да контактува с хората, както преди, най-добре би било близките да тачат паметта му с обич, респект, но без външен театър и показност на страдание. Нека бъде според схващанията на дадения човек - ако е твърдо решен да почете паметта на покойника с траур, нека го направи, но не бива

да го носи дълго. Траурът е за погребението, малко след това, но в никой случай по-дълго от 40 дни. Добре е и цяла година след смъртта в дома, в който е живял починалият, вечер да гори свец или кандило, да се пали наречена на името му свец в църква с молба към Бога да укрепи душата му и направи по-лек неговия път в новия му свят

Обезателно трябва да се спазват и панихидите на Задушница, като е добре да се раздава и от онова, което починалият е обичал приживе. Не е необходимо да се раздава на много хора, а да е наречено в негова памет. Не е зле и около година след смъртта да се оставя на масата по някой залък от каквото е ядено, но съвсем малко, по-скоро символично, защото покойниците са дълго време около нас, макар и невидими за нашите очи. Не бива да се плаче и оплаква, защото те страдат с нас и им пречим да се освободят от връзките със Земята, за да си намерят пълноценно място и занимание в „другия свят“. Връзката с починалия никога не прекъсва, макар и да не може да се осъществи по желание — там, където е имало обич, винаги ще има.

Не смущавайте духа на починалия за цяло и нецяло, за съвети и указания по земните ви проблеми! Не забравяйте, че всеки един от нас на тая Земя рано или късно ще извърви земния си път и когато сме вече там, в „отвъдното“, и сме намерили нова и почти сигурно винаги по-добра среда и възможности за своето бъдещо развитие, ще ни бъде неприятно и ще ни действа разстройващо, ако нашите близки от Земята ни „търсят“.

Моят съвет е мъртвите да не се „викат“. По-скоро издирете, сблизете се с някой добър медиум, каквито в България има много, и когато е възможно, вашият близък сам ще ви изпрати съобщение чрез него и ще ви потърси.

Разберете, че тези хора, които викат духовете на умрелите с масички, чинийки и азбука, с ключове и книга, с игла и конец, пръчки, моливи и всякакви елементарни начини за осъществяване на контакт с „отвъдното“, просто не знаят, че си играят с огъня и че ги грози опасност, за която и не подозират. Досега многократно съм отбелязвала и писала, че контактуването крие рискове за неподготвения човек. ВСЕКИ, който се хвърля с увлечение от любопитство в тази „АВАНТЮРА“ — обичуване с неизвестен, невидим, странен и свършено непознат партньор, трябва да е наясно, че не е изключено връзката да поднесе и НЕПРИЯТНИ ИЗМЕНАДИ, защото не всички там са миролюбиви и доброжелателни.

Ако се направи едно проучване, ще се установи, че удивително голям е броят на болните по психиатричните клиники, които чуват гласове или шумове в главите си, заплахи или непрекъснати кандърми да се самоубият или посегнат на близките си. Много от тези хора за жертви именно на такива „игри“ при опит за влизане във връзка с „отвъдния свят“. Не мислете, че и медиумите, които имат дарбата да установяват лесно контакт с мъртвите, са защитени от подобна опасност, нещо повече, тези от тях, които-го правят много често неминуемо свършват в психиатрията.

Уверявам читателя, че не целя да сплеша никого с тези указания и съвети - просто имам голям опит с „отвъдното“, а и мои приятели, които притежаваха дарби и подцениха космическите закони и правила, пострадаха по различен начин, докато не си взеха поука и не се отказаха от подобни дейности.

Имам само още един съвет към читателя. Когато човек изпадне в депресия в резултат на каквото и да е по характер проблем и в безпомощността си не знае към кого да се обърне за подкрепа, изходът е само един — да потърси Божията помощ. Аз самата никога не съм била фанатично религиозна и не приемам догмите на църквата, но вярвам в Бога от дете и тази ми вяра е най-големият дар в моя живот. Нямам за цел да повлиявам на читателя по отношение на религия и вяра, защото всеки трябва да слуша гласа на собственото си сърце и да направи своя избор кому да вярва. Но църквата е за това, да отиде човек сам-самичък и в спокойната атмосфера на светия храм да изплаче болката на душата си. Веднъж направил го, той не може да отрече, че излиза оттам с по-леко сърце и много често с неочаквано прозрение.

Според мен простимо е на човек в днешно време, родил се във фамилия на невярващи в нищо хора, да прекара голяма част от живота си като безбожник без вяра, но е

непростимо да умре като такъв.

Най-великият духовен Учител на нашето време Петър Дънов ни е заветал една голяма истина: „Хората заболяват по единствената причина, че прекъсват връзките си с Божествения свят, вследствие на което се лишават от енергиите на този свят.“

Лиана Антонова

ПРЕДГОВОР

Тази книга е моят първи опит и е написана от любов към хората. Тя не цели сензация, а утеха. Книгата разказва неподправената истина за неща, които лично и действително съм преживяла.

Аз съм щастлив и късметлия човек, че съзнанието ми винаги е било отворено за всичко онова, което е писано още преди хиляди, хиляди години от философи, адепти и велики посветени, чиито откровения, учения и мъдрости хората са отказали да повярват.

Няма нещо, което човек не може да постигне, ако има ясна и определена цел, разбира се, в рамките на нещо сериозно. Казано е: „ Чукай и ще ти се отвори!“

Силата на характера и успехът ми в живота се дължат само на моя интерес към истината, на онова, което съм научила и повярвала от прочетеното от разни известни философи и мъдреци от всякакви епохи, а впоследствие съм си го доказала сама и на практика! Един от моите най-големи инспиратори, чиито книги служеха като факел и опора в живота ми, е тибетският лама Тюздей Лобсанг Рампа. Този мъдрец и адепт в живота е известен като лекар-хирург, природолечител, тибетски лама и сага от най-висок ранг. Той е написал около 14-15 книги с цел да пръсне светлина в душевния мрак на хората и в резултат бе осмян, изложен на всякакви подигравки и предизвикателство от пресата и преживя големи изпитания в живота.

И все пак, въпреки че той не успя да получи своевременно признание, пламъчето на познанието, което подхранваше, се разгаря все по-силно по света. Много голям е вече броят на онези, които искат да четат и да знаят истината, такива като мен, които пишат за това, други далеч по-напреднали в познанието, или такива „пратеници“, чиито книги се ползват с огромен успех по света, като известната американска кинозвезда Шърли Мак Лейн. Тя „прогледна“ в последните няколко години и получи голямо признание само заради искреното си търсене на истината. За онези, които са с отворено съзнание и любознателност без предразсъдъци, искам да поместя тук обръщението към читателите на Лобсанг Рампа от последната му книга „ Тибетският сага “ и нека всеки, който го прочете, го приеме и пресее според онова, което регистрират физическият му мозък и откликът на душата му:

„Ето книгата. Надявам се да ви хареса. Надявам се да ѝ повярвате. Ако пък не намирате, че е за вярване, може би е защото още не сте достигнали до необходимото ниво на еволюция.“

Лиана Антонова

МЕДИУМЪТ ЕЛЕНА.

КАМЕЛИЯ „СЕ ОБАЖДА“ ОТ „ДРУГАТА СТРАНА“

Беше юли 1974 година. Току-що се върнах от турне из Скандинавия, а само след месец трябваше да замина за Осло.

Стоях и в мрачно недоумение се оглеждах наоколо. Апартаментът изглеждаше като след обир с взлом или като след полицейски обиск - разтворени куфари, пътни чанти, музикални инструменти, ноги, зейнали гардероби, издърпани чекмеджета... Въртях се напред-назад и се чудех откъде да започна. Имах алергия от пътуване.

Изведнъж усетих, че се хилия и кимам с глава сама на себе си. Сетих се за анекдот от ученическите ми години: един полуграмотен човек с много голям зор успял да напише около половин страница писмо, подписал се, а под подписа си написал един ред точки и запетаи и казал: „А сега - бързо по местата!“

„Е... - мислех си, - де да можеше и аз сега до каза същото и цялата бъркотия около мен магически да изчезне по гардеробите.“

Телефонът иззвъня и ме стресна. Сега пък някой ще ми губи времето! Дигнах слушалката и казах „Ало!“ - с тон, който категорично звучеше: „Не знам кой си, но казвай

каквото имаш да казваш и ме остави на мира!" Беше свекърва ми.

- Тази вечер, точно в осем часа, ще дойда да те взема с кола. Няма да се качвам, чакай ме долу. Отиваме у Елена Ганчева - някак тайнствено прозвуча гласът ѝ в слушалката.

- Мм... добре - започнах аз колебливо, - ама поканени ли сме? Ти по телефона ли се уговори с нея, или смяташ просто да ѝ се изтърсим на гости? Хич "не обичам да...

- Обичаш-не обичаш, остави тези условности! - прекъсна ме тя. - Това не е обикновена визита. Освен това Елена няма телефон и изрично ми е наредила, щом се върнеш от чужбина, веднага да те заведе у тях.

Съгласих се и затворих. Случаят наистина беше по-специален и аз нямах сърце да отказвам на свекърва ми едно толкова малко благоволение. Срещите с Елена за нея бяха единственият смисъл в живота ѝ. Само преди година и половина тя загуби двадесет и четири годишната си дъщеря Камелия и оттогава загуби и душевното си равновесие. Болката ѝ беше нестихваща. Познавах много хора, загубили близки, знаех за техните страдания и намирах за съвсем естествено човек трудно да се съвземе след подобна раздяла с любимо същество. Свекърва ми Вера по начало беше емоционална и много патетична личност, но реакцията ѝ, страданието и болката след смъртта на Камелия бяха извън рамките на нещо, което смятах за възможно, човешко и разбираемо. Дори в книга не съм срещала описана подобна скръб. Срещите с Елена обаче ѝ помогнаха неимоверно и тя заживя с нова утеха. Как да ѝ откажа сега да идем у нея, канени или неканени!

Докато гастролирах в Хелзинки, някъде през март 1974 година получих едно писмо от Вера, което ме развълнува и заинтригува. Съобщаваше ми как е срещнала Елена ... По това време свекърва ми работеше в салон за химическо чистене.

Един ден, в по-тихите часове, когато нямало хора в магазина, към щанда на Вера се упътила висока тъмноока и тъмнокоса жена, усмихнала се и каза:

- Добър ден, госпожа Джендова, аз съм колежка на Лиана.

Свекърва ми кимнала резервирано и повдигнала въпросително вежди:

- Да, моля, с какво мога да ви бъда полезна? Жената се усмихнала, огледала наоколо, навела се

напред и тайнствено ѝ каза:

- Днес Камелия пак ме посети. Говорихме за същите неща, както и предпоследния път, реших, че вече е време да ви поставя в течение на нашите срещи.

Вера се вцепенила, неспособна да промълви и дума, после стрелнала Елена с гневен поглед и избухнала в сълзи:

- Как може човек да бъде толкова безсрамен... Или безсърдечен... Как си позволявате да говорите врели-некипели?! Да бъркате в рана, която никога няма да се затвори?! Да си правите нелепи шегички с една майка, чието нестихващо страдание я е довело пред прага на лудостта? Не знаете ли, че моята скъпа Камелия почина преди година и половина?!

- Знам, много добре знам това, госпожо - прекъсна я Елена, хванала ръката ѝ с двете си ръце и продължила: - Не идвам, за да ви причиня болка, напротив, нося ви утеха. Аз съм медиум, госпожо Джендова. Не сте ли чували за подобни хора? Имам дарбата да влизам във връзка с умрелите или пък те самите, усещайки, че съм такъв тип човек, ме посещават, когато искат да предадат някакво съобщение или да влязат в контакт с техни близки. Много ви моля, успокойте се и ми се доверете. Нека да отидем някъде встрани, за да ви предам вестите от Камелия... Тя сама ме помоли да дойда при вас, каза ми името ви и къде работите.

Горката ми свекърва! Гледала Елена с недоумяващи, безумни очи, усещайки сърцето си да бие до пръсване, а в главата - пълен хаос от противоречиви мисли. Коленете ѝ се подгънали...

Накрая грабнала Елена за ръката и я завела в някакво безлюдно помещение, отрупвайки я с въпроси:

- Истината ли ми казвате?! Сериозно ли говорите?! Как така Камелия идва при вас, а не при мен?! Как така?!

Елена кротко ѝ обяснила, че причината за посещенията на Камелия се дължи само на

факта, че е медиум. А какво значи медиум? Просто това е човек, който има способността да прехвърля, да предава мисли от едно поле или измерение на съществуване в друго. След като се простим с някой близък и приемем, че е умрял, той фактически не умира в пълния смисъл на думата, а минава в друго състояние и живее вече в едно ново измерение, или да го наречем поле, където условията са по различни. По този начин връзката между тези, които живеят на Земята, и онези, които се намират в друго измерение, или както теософите го наричат — астралния свят, не може да е осъществени по желание. Някои хора обаче притежават способността да контактуват мислено с умрелите - тях наричаме медиуми.

Последните два месеца Камелия неколкократно „посетила“ Елена, както ѝ „казала“ името си, предала, че е умряла преди повече от година, че е била болна от диабет и през последните две години от живота си на Земята напълно загубила зрението си вследствие на болестта. Казала още, че след нейната смърт майка ѝ Вера Джендова толкова силно страдала и плакала, че нейните сълзи много дълго задържали Камелия в ниските сфери на астралния свят, че моли майка си да спре да скърби и да разбере, че това ѝ пречи да се съсредоточи в новия живот, който сега ѝ предлага много интересни занимания. Още Камелия държи майка ѝ да повярва категорично, че от момента, в който е умряла, вече не е спяла. Спяла е била само на Земята, защото физическото ѝ тяло е било много болно! Сега е много щастлива и единственото, което помрачава свободата и радостта от новото ѝ съществуване, са сълзите, скръбта и дългият траур на майка ѝ. И най-важното! Да, най-важното, за което Камелия моли Елена, е да предаде на майка ѝ следните думи: „Не искам мама да отмъщава на Огнян, защото Оги е вече отмъстен!“

Тук Вера не издържала и избухнала невъздържано:

- Не, не и не! Никога няма да му простя! Той трябва да плати за смъртта на Камелия!

Елена отново кротко и убедително продължила:

- Не знам за какво отмъщение става въпрос, г-жо Джендова, не познавах приживе вашата дъщеря, нямам никаква представа за нейния личен живот... Тя започна да ме „спохожда“ в последните месеци по свое желание и ми предаде само информацията, която тя желаше. Аз не я разпитвах. Още първия път настойчиво искаше именно това — да оставите Оги на мира! Не знам каква роля е играл в нейния живот, но след като тя така интензивно ми налага тази мисъл и аз в качеството си на медиум съм я приела, считам за мое задължение да ви я предам точно. Вие също така безусловно трябва да приемете нейната повеля! Това е желанието ѝ. Само Бог има право да раздава правосъдие. Успокойте сърцето и душата си и търпеливо чакайте другите ѝ съобщения, поръчки или разкрития от „там“. Та нима не е достатъчно за вас, че чрез мен установихте връзка с най-любимото си същество, че по този начин тя не е напълно загубена за вас?!... Иначе аз ще спра да ви съобщавам каквото и да било от Камелия... Ще останете сама с болката си. Размислете добре!

При това категорично условие милата ми свекърва не е имала никакъв избор. Преглътнала, но „само временно“, както тя се изрази в писмото си, озлоблението и огорчението си и погледнала на живота с нова надежда — срещите с Камелия или поне новините от нея.

Ето защо Елена Ганчева беше станала нещо като божество за Вера и животът ѝ протичаше във вълнуващо очакване на срещи с нея...

И така, тази вечер щяхме да посетим Елена... Можех ли да откажа да отидем?... Аз бях поводът за посещението - та канени или неканени!

НА ГОСТИ У ЕЛЕНА.

СТРАНАТА АГАРТА.

СТРАННИЯТ ГОСТ

Обикаляхме с кола повече от половин час из тъмните разбити улици на Гевгелийския квартал. Свекърва ми и нейната приятелка, която шофираше, се препираха ожесточено за адреса. Бяха посещавали Елена заедно, но денем, а сега беше „тъмно като в слонски гъз“ според сравнението на мъжа ми. Блоковете си приличаха като еднояйчни близнаци, номерата не се виждаха - иди го търси. Необичайно за мен мълчаливо слушах препирните им и си

мислех, че както през деня неохотно се съгласих за посещението, сега щях да бъда разочарована, ако не открием адреса и срещата не се осъществи. В следобедните имах доста време да помисля за странните способности на Елена и любопитството и нетърпението ми да я видя бяха нараснали.

- Ето го! Спри до бялата кола! - изкомандва Вера. -Пресичаме по диагонал онази площ там, и не първият, вторият вход беше.

Последвах ги без коментари, макар че в слабата, мъглява светлина от една улична лампа нищо не се виждаше. Вера ни поведе стремглаво, с твърда стъпка и след малко звъняхме на Еленината врата.

Мина доста време, докато репигда отвори. Не се чуха никакви стъпки зад вратата, просто тя предпазливо се открехна и Елена застана пред нас с подозрително изражение в очите, премествайки ги от Вера на Кети. Накрая погледна мен и изгърмя с гръдния си глас:

- Не може да бъде! Кого виждат моите очи! На какво дължа тази чест, Лиана, колко се радвам!

Започнах да се извинявам, че така, без предупреждение и неканени се мъкнем и сигурно съм направила стъпка напред като да вляза, когато тя отново изгърмя:

- Не! Не! Моля! Тук не се влиза току-така. Изчакайте, само един момент! - и изчезна.

Спряхме стъписани и се спогледахме в недоумение. От банята се чу шум на вода, после удар на метал, бам-дан-джан-джун и Елена се появи отново с леген, пълен до половината с вода, и влажен парцал в ръката.

- Много ми е приятно, че сте дошли - меко каза тя, -но имайте любезността да си избършите подметките с влажната кърпа, преди да влезете.

- Не е ли по-уместно направо да ги събуем? - запитах малко остро и усещах как ми иде да се обърна и да си тръгна.

- Не, не! В никой случай! Не е необходимо. Иначе ми вкарвате разни флуиди отвън, които ме безпокоят после. Това е достатъчно.

Така и никога не разбрах за какво ставаше въпрос, за какви флуиди говореше. . . Направихме каквото каза, а аз ѝ го писах на сметка - явно не е съвсем наред.

Влязохме в приятно, но много скромно мебелиран хол, където всичко блестеше от чистота. Сигурно беше минавала всяка вещ с влажен парцал по-няколко пъти. И това ѝ го записах на сметката.

Настанихме се удобно, а Елена се засуети около нас и след малко ни поднесе чай, кафе и домашен сладкиш.

Беше много приятно. Ние се отпуснахме и разговорът затече леко.

Разглеждах с любопитство Елена. Не беше се променила. Не бях я виждала повече от шестнадесет или седемнадесет години. Няколко пъти бяхме участвали в едни неделни джазови концерти в зала „България“, после тя изчезна някъде. Имаше удивително красив алтов I лае, мощен и топъл. Но след някаква операция от полип на гласните струни била принудена да се откаже от пеенето и продължила като учителка по музика.

Висока, яка, със спортна фигура - широки рамене, тънка талия, изразен ханш и добре оформени крайници. Имаше естествено черна коса, много светла кожа, силни и твърдо очертани черти на лицето, но най-силно впечатление правеха очите ѝ - черни като въглен и блестящ мистичен пламък през деня и нощта. По темперамент беше огнена натура, необузвано спонтанна и с демонстративно поведение. Погледнах часовника си и забелязах, че неусетно е изминал цял час. Питахме се една друга относно живота ни през тези седемнадесет години, през които не бяхме се виждали, но скоро Елена ме затрупа с въпроси за моята кариера и пътешествия, а аз ѝ отговорях, както можех. Предварително се бях въоръжила с известно търпение и знаех, че неизбежно трябва да мина през този рутинен път на човешки взаимоотношения, но ми беше омръзнало и усещах, че започвам да се вкисвам. До гуша ми беше дошло да ме считат за някаква богоизбрана - късметлия личност, да ми завиждат с известно възхищение за успеха и популярността ми като певица и като жена. Истината за моя „весел и щастлив живот“ беше много по-различна от хорските предположения и

тяхната завист, любопитство или обожание хич не ме топлеха.

— Елена, дай да сложим край на тоя разговор — уморено казах аз. - Животът ми съвсем не е това, което ти и много други си мислят. Не е „само щастие и рози“, благополучие и успех, а една непрекъсната борба. Живот, пълен с изпитания, тежка работа, отговорност и непрекъснат страх. Да, страх - дали съм на необходимото ниво, дали не съм наддала 100-200 грама и стрес, стрес, стрес... Ние сигурно ще се виждаме често отсега нататък и ще имаме възможност да си поговорим за всичко, което те интересува относно моята кариера, моя личен живот и странични занимания. След като обаче Вера ми писа за това, че си медиум и че си в постоянна връзка с Камелия, съгласи се, че хора като теб не се срещат на всяка крачка - и аз съм пълна с въпроси, на които се надявам да хвърлиш малко светлина.

- Изцяло съм на твое разположение, Лианче, питай, каквото искаш, ще се радвам, ако успея да ти дам информация.

- Благодаря - кимнах сериозно и продължих. - Преди няколко месеца си купих една книга, която се нарича „100 000 години от непознатата човешка история“ от някой си Роберт Шару. На корицата ѝ беше добавено „Един увлекателен разказ за издирване и факти - какво се е случило преди „Историята“ да започне“. В тази книга авторът поднася факти от удивителни открития по целия свят - Южна Америка, Франция, Азия, Мексико и пр. Пише за извънземни, които са оставили следи от присъствието си на много места, и изброява къде именно. Говори за редица странни, необясними паметници, оставени от незнайни хора, и описва точно какви и къде се намират. Книгата съдържа много глави: „Нашите по-висши предшественици“, „Най-старият град на света – Tihuanako“, „Конспирация на секретността на египетските пирамиди“, „Книгата на загубените секрети“, „Изчезналите континенти“, „Извънземни са идвали на нашата планета“, „Апокалиптични времена“, „Предупрежденията на учените“, „Мистериите на непознати за нас факти“, „Прераждането на Shanti Devi“, „Жената, която вижда със стъпалата си“, „Непознатите по-висши“, „Мистерията на розата“, „Създаването на свръхчовек“ и т. н. ... - безкрайно интересна е.

Поех дълбоко въздух и продължих:

Авторът не коментира нищо от себе си. Той е събрал само интересни факти и данни, на които науката и историята днес не могат да отговорят. Това обаче, което така силно ме заинтригува, че откак прочетох тази книга, само за това мисля, е онова, което Шару пише в главата, озаглавена „Мистерията на Агарта“. Там се каша, че за страната Агарта пръв е писал Saint-Yves D'Alveydre, а после и Rene Guenon и F. Ossendowski. (Според техните описания това било едно подземно убежище, скрито дълбоко под Хималаите, където „Господарите на света“ се събирали. Понеже книгата е написана на английски и думата „Master“ има много значения, в случая не трябва да се приема буквално „Господари“, а „Велики посветени“ или „Мъдреците на света“, защото с подчертано, че тези хора не желаят никаква публичност и имената им не се пишат и споменават никъде.

Друг писател - някой си Jacques Weiss, в книгата си „Lasynarchie“ дава синтезирана версия на вече написаното от други за Агарта, като каза, че фактически Агарта е Великият университет на Азия за „посветени“. Нали знаеш кои наричат посветени?

Елена кимна утвърдително, а аз поясних към свежърва ми и приятелката ѝ:

„Посветени“ или пък „адепти“ са определения за онези, които са посветени в тайните на дадена наука. Тук става дума за древните науки, които днес светът приема за окултни. . . Не че в тях има Бог знае каква мистерия, напротив, те отразяват истината за всичко, откакто е създаден светът. Или казано по-просто - днешната материалност на хората пречи на духовното им развитие и, както се споменава в Библията, „станали сме слепи, за да „видим“, глухи, за да „чуем“, и сърцата ни са „закоравели“, за да „чувстват“ - перифразирах по-свободно Исаевото пророчество.

Въздъгнах, усмигнах се неопределено на трите жени и като се убедих, че ме слушат с внимание, продължих:

- Но да се върна към историята за Агарта... Вайс пише, че шефът, управителят, наречен Mahatma или „Главният“, е познат като върховен Pontiff на Вселената. Pontiff значи

първосвещеник, но предполагам, че според стандарта на Агарта това ще рече по-скоро „Върховен първостепенен университет на Вселената“. Още Вайс пише, че функцията на този университет е по същество образователна и мирна, въпреки че Агарта притежава познанието на наука, която е в състояние да унищожи нашата планета. Съществуването на Агарта е било умишлено скрито и никъде не е споменато до XIX век. Защо понтифите на Агарта не желаят да дадат публичност на знанията от техния университет? - Защото тяхната наука, също както и нашата, би изложила човечеството на голяма опасност при неправилно използване на познанието и би дала път на една истинска анархия.

На въпроса къде точно се намира Агарта — ясно, че е в Азия, но къде по-точно - в книгата пише така: „В 1800 година преди Христа убежището било преместено в Хималаите, на едно място, което е познато на няколко милиона азиатци. Нито един предател не се е намерил между тях. Никога нито един от тях не е открил мястото на новия център на когото и да било.“

- Е - засмях се аз, — като казвам никому, не е съвсем точно. Става дума за онези предприемчиви и амбициозни частни лица, журналисти и телевизионни екипи от разни страни, които неведнъж са търсили Агарта, за да правят сензации. Обаче аз съм чела в „Тайната доктрина“ от Мадам Блаватска - тук пак погледнах въпросително Елена и тя мълком кимна с глава: знае коя е тя, - че Блаватска е ходила до Агарта и била връщана оттам.

Последния път обаче била приета и стояла три години на обучение. Когато се върнала в Англия, не е носила нито една книга със себе си. Вайс твърди, че в подземните библиотеки на Агарта, които са на повече от 50 000 години, се съдържа и пази синтезът на всички изкуства и науки и те са отворени само за посветени.

Архивите на университета покривали голяма територия, но само върховният Pontiff неговите главни асистенти имат достъп до каталога на тази планетна библиотека.

Повечето факири по света са ученици от Агарта, които са спрели своето обучение, преди да стигнат до по-високо ниво, но на нито един от тях не е било позволено да вземе със себе си учебниците си от Агарта. Съдържанието им и изобщо всичко, което са научили, трябвало да бъде запаметено.

Следиш ли ме, Елена. И въобще. . . Да не ви отегчавам? - сепнах се аз и огледах всички в стаята.

Не, не, продължавай! - в един глас отговориха те. Елена беше придобила едно странно изражение на мистично одобрение и се усмихваше загадъчно.

Пише още - продължих възбудено, - че на територията на Агарта живеят около 20 000 000 души. Милиони от тях били Dwijas (отново роден) и всякакви Yogis населявали симетрично разделените предградия на Агарта, живеещи предимно в подземни структури. Над тях стоят 5000 Pundits - учени, 365 Bagwandas (cardinals) и 12 членове на Върховното Посвещение.

По-нататък авторът коментира: няма нищо чудно и неприемливо във факта, че известни посветени или членове на междупланетни експедиции, организирани в тайни секти, са избрали пещери в Хималаите, Kuhistan или Vamian като подходящи места, където биха могли да се оттеглят от невежия материален свят. Имало много богати данни и свидетелства за такива скрити организации в Южна Америка, като Tiahuanaco, Tagarigua в Европа, Glosel в Африка, Memphis Zimbabwe и др. в Мала и Централна Азия.

Друг автор - G. Trarieux D'Egmond, пише по отношение на древните науки: „Всички тайни и свещени науки са запазени и скрити в Агарта. Атлантите са ги донесли в Египет заедно с техния символ - Сфинска.“

Тук си поех дълбоко въздух, спрях да говоря и се разсмях:

- Сигурно ви отегчавам с моите коментари по прочетените книги, но какво да правя - непрекъснато мисля за тази страна. Дори исках да преименувам оркестъра си - „Децата на Агарта"... Или нещо такова, но Боги заяви, че съм напълно „изплискана“ и че било подсъдно да ме оставят да говоря на свобода. Чудел се как да ми прише поне временно цип на устата, та светът да си почине от мен и горкият той да може спокойно да храносмила.

Вера се изсмя силно и патетично извика с гърдния си глас:

- Такъв е моят син! Такъв е свежият му хумор, оригинален, вина...

- Живей ти с него! -язвително я прекъснах аз. - Моля те, няма точно сега да говорим пак за него. Аман от него! - натъртих нарочно последните си думи и пак се обърнах към Елена:

- Елена, кажи, моля те, чувала ли си и какво знаеш за Агарта?

-... Ами да, Лианче - загадъчно и бавно започна тя. -И аз съм чела и чувала някои неща за тази чудна страна. Там живеят потомците на изчезналия континент Атлантида. Агарта се намира между Горен Тибет и Монголия. Действително има едно подземно царство в Тибет. Почти всички манастири са свързани чрез огромни коридори, понякога стигащи до 5000 км дължина... Трябва да ти кажа, че тук сега „ми се казва" - прекъсна се, леко усмихната, с мистично изражение на лицето и започна да гледа упорито в една точка някъде много високо над главата ми. - Казва ми се, че в тези подземни пътища има толкова огромни и обемни зали, че цялата катедрала Notre Dame в Париж може да се помести, и то съвсем лесно в някоя от тях.

Елена продължаваше да се усмихва и да говори, гледайки все в тая точка, кой знае къде над главата ми, а гласът ѝ звучеше равен, спокоен и монотонен, докато разбрах, че изобщо от известно време не я слушах...

Още от мига, в който тя започна да отговаря на въпроса ми, усетих нещо, което ми е трудно да изразя с думи. Усещането беше толкова странно и алармиращо за мен, че против волята ми погълна цялото ми внимание и се съсредоточих в него. „То" започна постепенно. Отначало със силно настръхване на кожата, то ме обхвана цялата, като да бях залята с нещо, което неусетно се просмука от тялото ми. После започнаха да ме бодват тук там хиляди, хиляди иглички, някъде отзад в главата, врата и целия гръб. Тези иглички не ме бодяха равномерно, а някак си се местеха, вибрираха ту по-силно, ту по-слабо, докато изцяло се съсредоточих в усещането и вече можех да го определя като разтърсване от слаб ток. Слаб, слаб!... Ама чувството съвсем не беше слабо. Все едно, че бях докоснала, или по-скоро продължавах да държа някакъв предмет, от съприкосновението с който започваше да ме друса ток. Да! Такова някакво необичайно усещане беше... И толкова силно чувствах разхождането на тези хиляди иглички по гръба си, толкова яко взе да ме друса, че бях изцяло концентрирана във феномена, безсилна да окажа каквато и да е съпротива на паниката, която вече ме беше обзела.

Чувах ясно гласа на Елена, но той изобщо не стигаше до съзнанието ми. Бях неимоверно уплашена, с нарастващ ужас в душата, мислите ми хаотично подскачаха и се блъскаха в главата ми.

„Господи, какво става с мен!" - изплаках наум.

Прощавай, Елена - чух гласа си, сякаш не беше мой, - нещо страшно ми става... Не те слушам...

- Не се бой, Лианче! - весело и окуражително извика тя. Това е Него! Той дойде почти веднага, след като ти ми зададе въпроса за Агарта. Излъчването му е страшно силно за тебе. Той стои точно зад гръба ти в стената.

- Кой той?! - мигновено се обърнах към стената и нищо не видях. - Къде зад гръба ми стои?! Как така стои?! Кой е той?! - ужасено попитах и пак се обърнах назад. Пак нищо не видях.

Седях на едно канапе, което беше долепено до стената, така че между нея и гръба ми имаше не повече от 40-50 сантиметра разстояние. В паниката, която ме беше обзела, се обръсах обезумяла ту към Елена, ту назад към стената и... нищо! Нищо не видях. Просто голата стена си стоеше и невъзмутимо ме гледаше.

- Стои точно в стената, висок е до тавана, златисто-рус, с леко къдрави коси до раменете, прилича на скандинавец. Носи някаква широка светла, с неопределен цвят дреха и... се усмихва - многозначително клатеше глава Елена.

Нищо не казах, но пак невротично се обърнах, пак нищо не видях и недоверчиво я изгледах.

- Ти не го виждаш, но аз го виждам - продължи усмихнато Елена. - И няма защо да се плашиш, той дойде заради теб. Фактически голяма чест е, че правиш такъв бърз контакт с него... Чрез мен, разбира се. Той е много благоразположен, усмихва ти се и ми казва да го питаш каквото пожелаеш.

- Ама... Той умрял ли е, какъв е...

- Не, не е умрял. Той е от обитателите на Агарта, те могат да се движат със скоростта на мисълта, но Аурата им е огромна и излъчването ѝ е много силно, затова така те тресе... Смее се!... И чака да го питаш, каквото искаш.

Съвсем откачих! Да го питам!... Да, какво да го питам?! Боже Господи, наистина бях изключила напълно! От ужас и вълнение бях загубила и ума, и дума, както се казва, камо ли да му задавам „умни“ въпроси... Токът продължаваше да ме тресе и всеки път като се обръщах към стената, усещах иглички и по лицето си. Сърцето ми думкаше и чувах ударите му... Беше истински хаос. Аз, която дни и нощи мислех за Агарта и не можех нощем да спя от въпросите, които ме измъчваха и искаха отговор, сега стоях като малоумна, стиснала с ръце коленете си, навела се колкото може повече напред, с овесена надолу глава и не можех да формулирам нито един въпрос... По-късно с години не можех да си простя това и се разкъсвах от огорчение и самоупреци.

Нямам представа колко е траяло това мое вцепенение. По едно време обаче успях по-скоро под някакъв несъзнателен, артистичен импулс да направя един кокетен жест с ръка.

- Ъ-ъ, аз много моля господина. . . Искам да кажа нашия. . . посетител от Агарта, да ме извини, но неговото пишно присъствие така ме смути, че... се усещам напълно отпъяла и оглупяла, за да го попитам каквото и да било. И освен това (вече много кокетно) много ми е неудобно, че стоя с гръб към него, но не съм виновна, че той си избра място в стената - на един дъх изгърсих аз.

Всички се разсмяхме едновременно, но тогава се случи най-ужасното. С изричането на последните думи изведнъж почувствах, че по лявата ми буза протече нещо като много силен електрически ток и след това тя се вцепени напълно. Усещах я като изтръпнала, или... По скоро изобщо не я усещах.

Обзе ме паника!

За секунди, с мълниеносна бързина минаха през главата ми хиляди, една от друга по-ужасяващи мисли и картини. Представях си как нещо ми е станало на лицеви нерв и така си оставам - с изкривена на една страна уста и затворено око, както се беше случило с мой близък приятел. . . Представях си бъдещето - само мрак и пълно отчаяние. Представях си как идва край на моята кариера като певица - къде ще пея с изкривено лице и затворено око?! Представях си... Господи, Боже мили! Как е възможно в такива мигове на паника човешката мисъл да вземе такова ускорение? Бързината, с която се сменяха хиляди, само негативни, картини и изобретателността на мозъка да ги създава не мога да сравня с никаква приета в живота скорост! Бях хванала главата си с ръце, като да се предпазя от нещо и изобщо не съзнавах къде съм. Напълно бях забравила, че не съм сама, че в стаята имаше още три жени, две от които сигурно с недоумение ме гледаха.

- Не се паникьосвай, де! - прочела мислите ми, изгърмя Елена. - Е, хайде! Какви ли вече не си ги измисляш! Ами той само направи с ръка един жест, като да те погали... Да, не ме гледай така! Когато ти се извиняваше, че си стояла с гръб към него, той се засмя, протегна ръка и те погали... Какво толкова си се втрещила?! Какво чак толкоз ти стана?!

- Какво толкова ми стана ли?! - викнах, повтаряйки думите ѝ, но вече с известно облекчение. Скочих от мястото си, прекосих хола, седнах в един фотьойл, възможно най-далеч от мястото, където стоях дотогава, и вирнах предизвикателно глава, все още държейки с ръка бузата си.

Да ме извини господинът... Тоест „гостенинът“ от Агарта, ама неговата близост ме вади от психическо равновесие и страшно ме смущава. Щом от едно погалване цялата ми страна се схвана, какво би станало, ако реши да ме прегърне?! Да умирам ли?!

- Ей!... Това артистите сте ужасно суетни хора! -зипна удивено Елена. - Че за какво ще

те прегръща! Гледай, смее се човекът... Ама е разположен...

Пауза. Елена гледаше към стената, където за жалост само тя го виждаше. По едно време кимна с глава, като да го е разбрала и каза, без да ме поглежда, вперила поглед в същото място:

- Каза да си спокойна, нямал намерение да те прегръща... Жалко, че толкова си се уплашила и още не можеш да го приемеш... Когато си готова за това, той пак ще те посети, където и да си по света.

Хапех устни и се борех със сълзите си. Колко бях тъпа!

- Да, жалко!... Не съм готова да го приема. Не съм на необходимото ниво - промълвих сякаш на себе си и сълзите, които отдавна напиреха, бликнаха от очите ми, без да мога да ги спра.

Последва мълчание. Не знам колко продължи. Всички мълчахме. Направих несъзнателно няколко гримаси с лице и ми се стори, че всичко се движи нормално. Токът по гърба ми също не се усещаше вече.

- Тука ли е още? - попитах предпазливо.

- Не. Отиде си веднага. Ами ти като се стряскаш така! Жалко, можеше да го питаш интересни неща... Хайде, успокой се! Е-е, ама ние няма заради него да си разваляме вечерта, така ли е?!

Вера и приятелката ѝ Кети също бяха разтърсени от случилото се и стояха тихо като наказани деца.

Поех дълбоко въздух и въздъгнах шумно.

— Все пак голямо преживяване беше, нали? Страхотия! Сега, мили дами, усещам крещяща нужда да гаврътна нещо силно, за да се отпуснат нервите и успокоят духовете ми. Нали така?! А вие?! - погледнах ги една по една.

-Ти, разбира се, Еленке мила, нямаш нищо за къркане! - нацупено казах аз. - Не се срещаш с такива негативи като мен... Аз пък си къркам. Прегърнала съм фразата на Хемингуей, че „алкохолът е най-добрият приятел на човека" и на този етап съм напълно съгласна с него.

- Не, съжалявам, но наистина нямам никакъв алкохол - жално каза Елена. - Аз не пия - не че съм въздържателка, просто не ми се пие. . . Впрочем, чакайте - сети се тя, - трябва да имам някъде някакъв домашен ликьор, леля ми го беше донесла отдавна, но ви предупреждавам, че едва ли е достоен за гости като вас.

Просто светнах.

- Давай го, давай! - Достоен или недостоен, ще го прием като лекарство.

Елена изчезна за малко и се върна с бутилка в ръката. Слава Богу, пълна беше. После бръкна в един бюфет и извади изящни металически чашки с високи столчета, големи колкото напръстник.

- Ама ти ще се подиграваш ли с нас?! Я ги махай тези напръстници и дай някакви по-големи чаши.

- Не, в тях ще пиете! - твърдо рече Елена. - Тези са специално за ликьор. Ето ти бутилката, пий колкото искаш! - и разля на всички.

Какво да правя, нали съм на гости! Казах „Наздраве", гаврътнах напръстника наведнъж и го подложих отново за пълнене. Като изгълтах на един дъх три-четири чашки от сладкия ликьор (който никак не беше лош), изведнъж се развеселих.

- Ами сега за какво искате да си говорим? Свекърва ми ми направи дискретен жест с глава и очи, който означаваше да подсетя Елена да влезе в контакт с Камелия. Това не убогна от зоркото око на Елена.

- Това не става току-тъй, Вера. Аз не мога да я „викам" по желание, т.е. мога, но го правя в крайни случаи. Мъртвите също си имат занимания. Никой не стои без работа. Поне всички така казват, като идват: „Пуснаха ме за малко", „Бързам, чака ме работа" или тям подобни изрази. Когато могат и не са заети, особено когато близките им са с мен - те веднага идват. „Използват намалението" - намигна ми тя - чрез мен да кажат нещо. По-добре ти

разкажи нещо - обърна се към мен. - Как върви твоето училище по астрология или вече го завърши?

- Не, не съм още. Добре върви, но много пътувам и доста време минава между един и друг изпитен лист, от изпращането на тестовете от курса и получаването им, вече коригирани от моя професор.

Преди две години бях се записала в един задочен курс по астрология в училището на мистър Jeff Mayo в Лондон. Самият г-н Mayo беше директор на училището и времето му беше изцяло посветено както да ръководи дейността му, така и в писане на учебници и книги за астролози - не за ученици. Аз бях студент №3068 и според неговите думи - първата досега от България. Учениците му бяха от всички краища на света и беше достатъчно човек да погледне в списъка на студентите и техните народности, за да се удиви от разнообразието на националности. Имаше и от страни, за които дори не бях чувала.

Проследявайки списъка на учениците на Майовото училище, по един от тоя или оня край на планетата, ми ставаше ясно, че е вярно това, което бях прочела в много окултни книги, а именно: дори когато културата на известна цивилизация постепенно запада, докато напълно изчезне, пламъчето на познанието не угасва - то просветва тук-там, на различни места по Земята, докато дойде отново времето, не само след векове, а дори и след хиляди години, пламъчето да се превърне в буен огън и да настъпи ренесанса на дадена наука.

Директорът на училището - г-н Майо, беше поразен от интензивността на моите ангажименти като певица - всеки две седмици бях в различна страна или поне друг град, но въпреки това намирах време за моето училище по астрология. „Боже мой, ти наистина непрестанно се движиш!“ - беше възкликнал той в едно писмо и като специален жест към мен реши лично да ми преподава. Това беше голяма привилегия, защото не се занимаваше вече с преподаване, а с много по-важни неща, но явно, трогнал се беше човекът от моето искрено желание да изучавам астрология. По този начин се ползвах от неговото лично благоволение.

Откакто бях започнала сериозно да уча астрология, животът ми коренно се измени. Добих едно психическо равновесие и спокойствие, което до тогава не притежавах и от което вече никой и нищо не можеше да ме извади. Започнах да гледам по-благосклонно на хората, на техните лошотии спрямо мен и по-леко понасях нестихващата завист и одумки, на които бях изложена. Живеех някак много успешно в два съвсем различни свята: на моята професия - с целия му фалшив блясък, алкохол, клюки и всякаква кал, и от друга страна онзи - на моите духовни занимания и хобита, в които все по-вече се задълбочавах. Усещах една неизменна вътрешна радост, че съм на прав път. В последните години се втурнах с растящ интерес да изучавам теософия. Прочетох безброй безразборно попаднали ми или препоръчани ми теософски книги, които засилиха до болка интереса ми, но не даваха пряк отговор на въпросите, терзаещи духа ми. Разбрах, че в нетърпението си ДА ЗНАМ бях направила съществена грешка. Все едно че бях започнала да уча една нова азбука не от А и Б, ами от края й, отзад-напред. Разбирах всяка дума от прочетеното на даден език, но смисълът не идваше, той беше завоалиран... Как нямаше кой да ми помогне?! Кого да питам? Около мен, в моя артистичен свят беше пълно с мъртви души, които освен да делят успехите си и да се класират кой по-добър, кой по-лош, друго не знаеха. Друго не ги интересуваше... Кога ще дойде моят гуру?! Бях убедена, че ще дойде. Съвсем като отговор на този въпрос само след няколко дни прочетох в една книга: „... КОГАТО УЧЕНИКЪТ Е ГОТОВ - ТОГАВА УЧИТЕЛЯТ ИДВА...“

Разбрах. Със сърцето си го разбрах, не с ума си. Някой просто ми отговори.

Издадох в голяма депресия. Колко бели нощи в размисъл!... Колко пламенни въпроси се блъскаха в главата ми, терзаеха душата ми и ме лишаваха от сън. И по едно време, сякаш по силата на някакви много странни съвпадения, започнаха да ми попадат в ръцете точно книги, които даваха конкретен отговор на конкретен въпрос, и то по такъв начин, че пак по-скоро с душата си, отколкото с мозъка си разбрах - това не бяха никакви съвпадения. Толкова много книги ми попадаха без никаква препоръка или помощ от някого, давайки ми

точен отговор на последния поред въпрос, че след като се събраха твърде много случаи, за мен беше ясно - за съвпадение и дума не можеше да става. Някой или Нещо невидимо ме водеше за ръчичка и ми показваше коя именно книга да купя.

Една удивителна за мен случка завинаги ме убеди, че подозренията ми не са случайни - **НЯКОЙ** беше над мен, **НЯКОЙ** ме водеше!... Това се случи в Хелзинки. Обикновено там не си купувах книги, защото бях свикнала да ги търся само в специализирани окултни книжарници. Там сигурно имаше такива, но поне аз не знаех къде са, а пък във Финландия дори с моите осем езика се чувствах безпомощна. Там не говорят на всяка крачка английски като в Швеция. Няма и култ към чужди езици, а колкото до шведския, при все че почти всички финландци го знаят още от училище, упорито отказваха да говорят. Разказвах ми, че мразят шведите, защото били петстотин години под шведско робство. Не знам доколко е вярно, защото не съм го прочела, а го знам от разговори с финландци. Във всеки случай наистина са били петстотин години поне под езиково и книжовно иго от шведите и при все че и до ден-днешен изучават шведски като основен предмет в училище - не желаят и не желаят да го говорят! Също както поляците не искат да говорят руски.

Затова, когато бивах в Хелзинки, не ходех много по книжарниците. Но този ден исках да си купя нещо леко за четене, просто за удоволствие. Разхождах се в един универсален магазин и в отдела за литература открих два неголеми рафта с книги на английски език. Не бяха много. Помня, че ги прегледах една по една, избрах си три-четири джобен формат, та дори открих и един астрологически алманах.

Тръгнах си. Точно по средата на пътя - между щанда, от който взех книгите и касата, внезапно се заковах на място. Исках да тръгна към касата, но не можех да мръдна. Бях в някакво вцепенение, като парализирана, и за нищо не мислех. Мястото, на което се бях заковала, беше най-неподходящо. Хора минаваха напред и назад и понеже аз явно пречех, ме блъскаха от всички страни. Стоях като посадена там, като някакъв полуидиот. Колко време е траяло това вцепенение - нямам понятие. Може да е било минута-две... може да е било и доста дълго. Помня само, че съзнавах как ме блъскат отвсякъде и възмутено ме поглеждат, а аз не мога да мръдна ни напред, ни назад. Изведнъж, също като сомнамбул, се върнах точно при книгите и като на сън протегнах ръка напосоки и взех една. Не знам защо я взех. Не знам защо се върнах... Просто пресегнах се и взех една книга, без да търся.

Съзнанието ми се проясни, докато гледах корицата. Изобразяваше в гръб един гол мъж, който ходеше по мехури.

„Едно пътешествие на душата“ - прочетох аз. - От Peter Richelieu.

- Как ли съм я пропуснала?! - чудех се. - Всичките ги прерових, една по една?!...

КОНТАКТИ С ОТВЪДНИЯ СВЯТ.

НЕМСКИЯТ ТЪРГОВЕЦ НА ДЪРВА.

ОТКРАДНАТИЯТ ПРЪСТЕН

В хотела веднага я зачетох. Книгата беше написана като роман, но авторът умоляваше читателя да има търпението да прочете с особено внимание първите четири глави, защото общият коментар на читателите досега бил, че книгата е много увлекателно, фантастично четиво, но първите четири глави са скучни. Той твърдеше, че не е писател, но че всичко написано е самата истина и апелираше за търпение и внимание точно върху първите четири глави.

Именно в тях, в тези четири, така скучни за хората глави се съдържаха целият космогенезис, поднесен като лекции от един индианец в най-сбита и същевременно ясна форма. Точно там се намираха отговорите на всичко онова, върху което отдавна си блъсках главата и исках да знам. Дебелите томове на Розенкройцерите и Мадам Блаватска, които бях чела все едно през пет воала, изведнъж добиха смисъл и някак всичко се намести във фокус и... стана ясно.

Да! Нямаше две мнения. Някой ме водеше за ръка като слепец. Гуру няхах, но някой, да, **НЯКОЙ** чуваше воплите на душата ми и ми показваше пътя.

Чувствах се безкрайно щастлива! Едно щастие, което с никакви човешки сравнения и

думи не мога да изразя. Тази тиха, вътрешна радост, че съм „на пътеката на истината“, никога вече не ме напусна, защото знаех - всеки ден ми носи ново познание, нова истина и съответно удовлетворение за душата.

Ето защо бях така заинтригувана от срещата с Елена сега, не за да ми „гледа“ или да ме свързва с този или онзи умрял човек, а за да имам възможността на практика да проверя написаното и прочетеното в теософските книги.

Твърдо бях решила, че щом Буда е казал на учениците си да не приемат сляпо ученията му, докато лично не се убедят и получат доказателства от собствен опит, така и аз ще чета и всичко прочетено, от който и да е мъдрец, от която и да е епоха, ще се постарая да го проверя и потвърдя, докато получа лично удовлетворение.

Елена разля още веднъж по напръстниците ликьор. Вера и приятелката ѝ благоприличие си поблизваха и отпиваха от него, докато аз безцеремонно го гаврътвах наведнъж и подлагах отново чашката.

- Еленке, боя се, че ще ти капне ръката да ми наливаш в тоя напръстник, преди да усетя някакъв ефект от твоя ликьор.

- Я си сипвай сама - съгласи се Елена и разсеяно сви вежди, правейки гримаса, като да се ослушва.

- Знаеш ли, тук отдавна „дойде“ един и ме кара да ти го представя, а аз умишлено се разсейвах, защото ми беше по-интересно да слушам разказа ти за твоето училище в Лондон. Сега обаче ще те питам познаваш ли го... Не-е-е - ослуша се тя отново, - казва, че не го познаваш... Казвал се Ханс... Ханс... Шрьодер... или Шрьобер - не му разбирам... Умрял преди две години... Търговец е бил... на тежки дървени... материали... Нисък, набит... с къси крака, червеносок... светли очи... Идвах - продължи Елена, - не, отивах често в хотел... „Интернационал“... в Щутгарт, когато Лиана пееше там... Обичах да я слушам... Не че разбирам от музика... Но тя... пееше хубаво... Харесвах испанските ѝ песни...

- Пееше ли испански песни? - сепна се Елена. - Трябва да проверяваме казаното, защото може да е някой лъжлив дух. Пълно е с такива шегаджии...

- Не! Не лъжа! - казва той - продължаваше да се ослушва тя, - Лиана пееше на много езици... и „Калинка“ харесвах... но повече... испанските ѝ песни...

- Тук вече нищо не му разбирам - извика Елена и пак се вгълби - ... А-а, да, харесвал Лиана, защото приличала на неговата дъщеря, но само в лицето.

- Добре де, благодари му от свое име за комплиментите и да ни остави на мира! - казах аз. - Щом не го познавам лично, какво интересно може да ми каже? Да си ходи!

- Не! - казва той - преди това питай Лиана... имаше ли пръстен с голям син камък... който ѝ е бил откраднат. .. през шестдесет и осма година?

- Да, имах! - учудих се аз. - Беше златен, интересен модел, с голям бледонебесен аквамарин. Беше ми подарък от първия ми съпруг. Пеех в Desert Inn Hotel - Лас Вегас, в Lady Luck Lounge. В същия хотел имах един, горе-долу приятел, музикант, който свиреше в оркестъра на големия театър. В един от антрактите дойде в нашия театър, забеляза пръстена ми и поиска да го разгледа. Сложи го на малкия си пръст и каза, че ще ми го върне следващия антракт, но не дойде. И така четири дни все си намираше претексти и не ми го връщаше. Накрая го заплаших с полиция и той изтърси, че приятелката му, с която живеели заедно, го взела и не иска да го върне, защото я излъгал първия ден, че ѝ го подарява.

„И ти смяташ изобщо да не ми върнеш пръстена?“ - попитах ядосано, на което той отговори, че нищо не можел да направи и че може би най-добре би било да се обърна към полицията, тогава приятелката му щяла да се види принудена да ми го върне.

Реших, че да се разправам с полиция е под моето достойнство, но му казах, че ако не намери начин да ми го върне, ще го постигне някакво нещастие, както е постигало всички, които са се опитали да ми направят нещо лошо. „Нищо на този свят не остава безнаказано! Има провидение!“ - горях се аз, но така и не видях повече и него и пръстена. Беше мулат... Името му не помня.

- Да, черен е... Тук до мен стои - продължи да предава Елена. - Казва да ти предам... Че

много съжалявал за станалото... Умрял е преди четири години... от... не иска да каже какво. Извинява ти се.

- Ха! След дъжд качулка! - язвително подхвърлих. - Нали пръстенът ми си отиде!

- Веднъж на Лиана ѝ потъна токът между едни павета, като пресичаше улицата... В Щутгарт... Щеше да я смачка кола. Аз ѝ помогнах да го извади... Тя беше много уплашена, помни ли този случай!

- Помниш ли? - попита Елена.

Напрегнах се да си спомня. Струваше ми се, че имаше нещо такова, но не бях сигурна дали е било точно в Щутгарт, или другаде.

- Елена, я питай въпросния Ханс дали като вече е „от другата страна“, би могъл да пръсне малко светлина по моя заплетен въпрос със синузита. Питай го имам или нямам синузит и изобщо що за болест е това? Последната година съм посетила пет професори в пет различни столици, за да науча от какво именно страдам. Най-безпричинно, както си пея като ангелче, изведнъж почват да слизат хрипове в гърлото ми, появяват се секрети и след 15 минути загубвам гласа си! За два-три дни, не повече. Искам да знам, ако може, разбира се, какво е това чудо?!

- Е, а тези професори какво ти казаха? - попита Елена.

- И петимата единодушно отхвърлиха идеята за някакъв скрит синузит, а бяха на едно и също мнение, че страдам от студова алергия. Някакви сини белези по лигавиците ми говорели само за алергия и... вярно, с лекарствата, които ми дадоха, бързо се оправих.

Елена замълча и се вгълби в себе си.

- Ханс казва, че в никой случай не е синузит. Това е, което ти казват лекарите, може да се нарече студова алергия и... да носиш винаги шапки... да не ходиш гологлава при вятър и...

Тук Елена започна да говори с голяма бързина такива сложни медицински изрази и термини, че с труд успявах да схвана нещо, камо ли да успея да го пресъздам и напиша отново.

Ние и трите се спогледахме и слушахме смаяни.

- Изобщо не е нищо сериозно и няма синузит! -отсече Елена и прекъсна.

- Абе, този Ханс уж беше търговец на дърва, как така изведнъж проговори, като че ли чете в отворена медицинска книга? Всички ли, щом минат „от другата страна“, стават професори?! - весело възкликнах аз.

- Смее се... - захвана пак Елена. - Не, не съм аз. Това са лекарите около мен... Тук са се събрали няколко доктори и ми диктуват какво да кажа... Казват... Лиана да спре да взима каквито и да било лекарства, ами да пие и да мирише мента - това древно средство е най-сигурно и... ефикасно и...

- Хайде де! Да пия и мириша мента! - избухнах аз. -Как пък нито един лекар не ми препоръча нещо подобно!

- Смее се - предава Елена, - лекарите тук казват, че вашите медици на Земята си блъскат главите над хиляди глупости и си въобразяват, че Бог знае какво откриват. Истината била много по-проста.

Не знам доколко имаха право докторите „от другата страна“, но аз наистина си купих, пих и мирисах мента и една година не се оплаках от нищо. Вярно е също, че никога вече не се показах на студ и вятър гологлава, носех всевъзможни топли шапки. Следващото лято обаче, в един неописуемо горещ ден, през който не се дишаше от задух и жегата, се окъпах и за първи път не изсуших веднага косата си. Вечерта си загубих гласа по същия начин. От този ден до днес не поемам вече подобни рискове и не се оплаквам от същото страдание, но пък и мента не съм взимала от дълго време.

ПОЗДРАВ ОТ „ОТВЪДНОТО“

- Тоя Ханс май си няма никаква друга работа - подхвърлих весело. - Нали казваш, че мъртвите винаги имали занимания? За Ханс това не важи ли, та седи тук толкова време? ,

—Можело да няма друг път такъв случай - казва той. И иска... Имал още нещо да ти каже за доказателство, че не е лъжлив дух... И че той поне те познава. - Тук Елена се

напрегна да слуша, повдигна вежди, погледна ме и продължи, без да сваля очи от мен. - Лиана... има... отзад един белег с формата на полумесец...

- Какво значи това „отзад“? Какво иска да каже тоя селянин? - разсърдих се аз, вече явно под влияние на уж невинния ликьор. - Да не иска да каже, че си е лягал с мен? Откъде накъде ще казва отзад?!

- Не лъжа... - казва той.

- Лъже! Лъже! Сега ще ви покажа на всички, поне тук сме само жени, да видите този белег, че не е с никаква форма на полумесец и...

- Е отзад... точно в средата - казва пак.

- Казва! Сега ще видите, че говори глупости - горещях се аз.

Скочих, свалих панталоните и бикините си и им показах белега, прав като разрязан с нож, дълъг около 8-10 сантиметра, който пак беше отзад, но не се виждаше от бикините. Бях си го направила сама - паднах в банята у дома и се разрязах на нещо остро. Помня, че като ме заведоха в болницата да ме шият, се събра цял митинг от любопитни, а лекарят, който ме заши, не само че не прояви никакво съчувствие към мен, а подигравателно подмяташе: „Имате ли някакъв друг дефект по изящното си тяло, Антонова?“ „Не или поне не знам за друг“ - изпъшках аз. „Ех, тогава отсега нататък трябва да сте по-скромничка - вече сте второ качество с първи дефект.“ Галантно-просташки лекарски хумор! Все пак белегът наистина беше отзад, какво толкова му се ядосах на горкия Ханс?! - Упреквах се после вкъщи.

Там обаче, у Елена, закопчах с победоносен вид панталоните си, гаврътнах бързо още един напръстник ликьор и казах язвително:

- Духове и фантазмагории! Елена се послуша пак.

— Аз не лъжа — жално продължава той. — Много ми е мъчно..., че Лиана се сърди... Аз не лъжа. Обаче... Лиана е сега с мензис. На мен това доста ми пречи, за да съм точен... И на нея ѝ пречи... за да контактуваме.

Тук направо се стъписах и съвсем изтрезнях.

— Така ли каза той? Наистина ли така каза?! - бях много възбудена. - Признавам го! Признавам го! Ханс не е лъжлив дух, всичко, което ми каза тая вечер, беше вярно... И аз го моля за извинение.

И трите в един глас ме попитаха: Наистина ли си с мензис?

- Да, и то първи ден - кимнах утвърдително и се замислих. Колко странно! Откъде можеше да знае?!

После, много по-късно същата нощ, когато се прибрах у дома, събличайки се да си легна и премисляйки всичко, преживяно тази вечер, изведнъж се сепнах и замръзнах с нощницата в ръка.

- Да! Ханс беше абсолютно прав! Аз наистина имах белег с формата на полумесец отзад! Бях напълно забравила, че съм оперирана от дермоидна киста. Как не успях да се сетя тогава?! Много странно... Дали причината беше, че бях в период на месечно прочистване, или пък от изпитите напръстници с ликьор, а може би просто от възбудата при срещата? В края на краищата човек не се среща всеки ден с разни умрели и познати! Ами посетителят от Агарта? Какво пък - друг човек на мое място направо би се побъркал, а аз само леко блокирах.

Силният глас на Елена ме извади от моите мисли.

- Леле, леле, леле! Тука стана нещо страшно! Пълно е с народ, всички викат, всички искат да говорят... Гласовете им се бъркат, също както като търсиш някоя радиостанция... Не мога да разбера кой какво казва.

Ние я гледахме смаяни. Много трудно беше да си представим в притихналата стая, „че е пълно с народ и всички викат един през друг“ — както казваше Елена.

- Има един, който е гръмогласен, пъди ги всичките - усмихваше се тя. - Вика силно: „Аз, аз ще говоря! Аз съм дядо й Димитър!“

Опулих се глупаво. Пак ли нещо не мога да включа?! Не се сещах за такъв дядо.

- Нямам дядо Димитър - някак оправдателно казах аз. - Тоя сигурно е лъжлив дух.

— Не-е! Дядо съм й! Дядо съм й!

— Това е свекър ми - обади се Вера. — На Боги дядо му, на мъжа ми баща.

- И следователно съм дядо и на Лиана - продължава той. Пъди ги: „Махайте се, махайте се... ще кажа на Лиана една рецепта против нахални хора и...”

- Сега ще изтърси нещо мръсно, чакайте само... - засмя се Вера.

- ... Ето я, тя и бабата се задава, жена ми... Няма да я пусна. Тя често ми се мъкне... Но аз където съм, не я допускам. Малко ли ме... ми досаждаше на Земята, та и тук...

- Пъди някого... - смееше се Елена. - А! Чакайте, друг казва... Ама какво казва. От оня дядо Димитър не се чува, пречи ми... Казва, че и той бил Димитър... Вуйчо ти Митко бил...

Обърна се към мен:

— Имаш ли вуйчо Митко?

— Да-а! - скочих на крака. - Вуйчо ми Митко! На майка ми брат. Остави го да ми каже нещо! Много искам да си поговорим с него. Миличкият ми вуйчо!

- Вуйчо ти... Митко... те поздравява! - тук Елена ме погледна в очите.

- Е, и... Какво друго казва? - нетърпеливо магнах с ръка.

- Толкоз. Той просто те поздравява. Отиде си. Хич не е нахален.

Мигновено се разплаках. Стана ми и мило, и мъчно. Точно такъв беше. Ненавиждан образ! Съвсем в неговия стил беше да каже тежко-тежко една дума и многозначително да замълчи.

- Гледай го! - подсмърчах аз. - Защо си отиде? Не стига, че не бях в България, като почина, не можах да го изпратя, ами сега поне да... Толкова исках да му говоря.

Щеше да ми достави удоволствие да го разпитам за живота му „от другата страна”. Освен това исках да направя и проверка за идентифициране на самоличността му.

Във фамилията го наричахме „Стършела”. Имаше невероятно чувство за хумор, но сатирично и хапещо. Сърцето му беше меко, но външно не го показваше, а с езика си жилеше всичко и всички, без да щади и себе си.

С него бяхме в постоянен конфликт по всички политически въпроси, защото от младини той беше убеден комунист и във всеки наш диспут последната дума беше негова. Презрително ме наричаше „фазан”. „Млъкни бе, фазан!” или „фазан такъв”, или подигравателно: „Ами... фазан си се родила и фазан ще си останеш.”

- Защо фазан бе, вуйчо? - чудех се ядосано.

- Защото фазанът е красива, но глупава птица - тежко завършваше той.

По-късно, след няколко години само, когато името и успехът ми се утвърдиха малко или повече в интернационален мащаб, често замислено казвах: „Не бях прав да наричам детето фазан. Щом можа да се справи в хищния свят на западния капитализъм, да се докаже като личност, и най-вече в морално отношение да стои по-високо от всички в нашата фамилия - не е фазан.”

Изтрих сълзите си и погледнах към Елена. Отново беше „някъде” и се беше съсредоточила в нещо невидимо.

- Къде си? - леко я докоснах по ръката.

- Мъча се да контактувам отново с вуйчо ти. Не си е отишъл, тук е, но просто не е нахален, а аз не мога да преодолеем гласовете на другите.

Загледах я с надежда. Мълчахме. След малко Елена поклати глава и се засмя:

- Дойде пак... Среден на ръст, слаб човек, с бяла коса... Питам го не иска ли да ти каже нещо повече, или ти да го питаш нещо за „там”... Вдига рамене... „Кажете на гилотинката... - тук Елена се опули и ме погледна въпросително, сякаш нещо криво беше разбрала и пак се послуша. - Да, няма грешка, гилотинката казва... Кажете на гилотинката, че няма какво да си говорим празни приказки. Желая й успех в творческия живот... И да поздравя всички в къщи.”

- Изчезна... Отиде си! - с недоумение ме погледна Елена.

Аз вече се заливах в смях и сълзи.

- Той е, той е! Няма две мнения! Миличкият ми вуйчо! Да, „гилотинка” ми викаше,

защото езикът ми бил остър и съм режела майка ми в писмата като гилотинка.

Подсмръкнах, въздъхнах и дообясних:

- Майка ми ходила у тях и се оплаква какво писмо съм й написала, как съм я кастрела, що за език било това... Не помня вече за какво беше, а той саркастично подхвърлил:

- Да, реже като гилотинка.

После редовно я питал: „Какво пише гилотинката?" Аз лично много се смях, като чух за това. Харесах прякора, защото много ми прилягаше. Така и ми остана това име - разбира се, само в тесен фамилен кръг.

- Извинете ме, моля! - скочи от мястото си Елена и изчезна в банята. След малко чухме звуци, които недвусмислено означаваха повръщане. Върна се в стаята с мокри очи, пребледняло лице и се усмихна.

- Какво ти стана? - попитахме почти в един глас и трите.

- Нищо особено - отвърна Елена, - винаги след като ме посещават духове, повръщам. Много е неприятно. Само някакви горчиви, зеленикави сокове... Впрочем това е нещо обичайно, така че не се стряскайте — бодро подхвърли тя.

Остатъкът от нашата „арменска" визита протече в „посещения" и приказки с непознати за мен хора, с които отказах да контактувам. Не бях любопитна, най-вече ми беше мъчно за Елена и не исках пак да повръща.

Никой друг близък не ни „посети" тая нощ. Нито Камелия, нито дядо ми или баба ми - други умрели няха.

Когато решихме да си ходим, беше след четири и половина сутринта. Как неусетно беше изминало времето! Единодушният коментар беше, че явно ни е било приятно и забавно.

- Признаваш ли ме като медиум, Лианче? - попита на раздяла Елена.

Разбира се, че те признавам! - озадачих се аз от въпроса й.

Комплименти ли й трябваха, разбори, признание?... От само себе си се разбираше, че не можеше да не бъда впечатлена от преживяното тази вечер. Въпросът й обаче някак ме подразни и не го забравих.

Уговорихме се да я посетя, щом се върна от почивка и си пожелахме лека нощ.

МЕДИУМЪТ ОТ ЦК

В колата на път за в къщи мълчахме. Поне аз бях развълнувана от преживяното тази нощ и мислено още бях с Елена.

- Не ти ли направи впечатление, че цялата вечер говори само на тебе - прекъсна мълчанието свежърва ми. - Като че ли нас няма кой да ни посети! - и обидено сви устни.

- Да, наистина, точно това неколкократно ми мина през ум... Още повече, че от „моите мъртви" не ме посети никой освен вуйчо ми. Все чужди хора. Имаш ли представа защо?

- Кой знае! Аз мисля, че за да се покаже пред теб, да ти направи впечатление. Сигурно подбира между „посетителите" според желанието си на кого „да гледа". Не мога да допусна, че за цяла вечер, толкова часове Камелия няма да намери поне малко време „да дойде". Това ли съм заслужила? Изключено е!

- Има нещо такова - обади се зад волана Кети. - Предния път като бяхме у Елена, за мен беше първи, тогава „дойде" майка ми и повече на мен говори. Мама каза интересни неща и последно, преди да си отиде, ме задължи да ям много черен дроб а l'anglais. Страдам от анемия - поясни тя. - Най-интересното е, че само три дни по-късно бях на изследване и лекарят ми препоръча същото.

- Тя, Елена, да не си въобразява толкова. Аз я разглезах, че я търся толкова често - продължи обидено Вера. - Ако искате да знаете, лелките ми казаха не по-малко интересни неща. Едната...

- Какви лелки? - учудено попитах.

- Моя колежка ги доведе. Туркини... „Лелките" им викат. Едната - млада, слабичка, другата - по-стара, с много интересни заспали очи, облечена с богата родопска носия.

Да знаеш те какви чудесии ми наговориха! Хем нямаше още четиридесет дни, откак Камелия почина. И с имена говореха. За първи път през живота си ме виждаха, а направо с

имена говореха. Бяхме току-що влезли в кухнята и онази, по-старата от лелките, каза:

- Димитър е тук и пита: „Марийо, уважава ли те Никола?“

- Никола се казва съпругът ми, нали така - поясни Вера, - майка му се казваше Мария и по това време още беше жива, а Димитър е починалият ѝ съпруг. Много неща каза дядо Димитър, но накрая завърши:

— Тежка е мъката на Вера и Никола за загубата на Камелия и нищо не може да ги утеши, но и с Бога не са. Снаха ми е колебаеща се, а Кольо неверующ.

Изведнъж тая, старата лелка извика:

- Ето ти я! Ето, дъщеря ти дойде... - казва да махнеш траура, да махнеш черното було, че не може да те вижда и да спреш да плачеш, защото и нея я боли.

- Друг път, няколко месеца бяха изминали от смъртта на Камелия - продължаваше Вера, - тъкмо се връщах от гробищата. Вървя и нищо не виждам - плача, плача, плача... Изведнъж, чувам някой ме вика. Гледам, една жена стои облежната на един гроб, облечена цялата в черно и ми маха с ръка да се приближа.

- Вие нали сте загубили дъщеря, Камелия се казва... Няколко месеца са изминали? - Пита тя и току казва: -Камелия е тук с мен сега и иска да ви каже нещо. Да идем на гроба ѝ.

Върнахме се заедно на гроба на детето и там жената спокойно започна да нарежда:

Камелия с тук с нас и казва: „Днес е рожден ден на майка ми, а няма кой да я поздрави.“

Вярно беше, имах рожден ден, но нито мъжът ми, нито някой от родата ме беше поздравил.

„Искам да знае, че целият ден ще бъда с нея. Искам да спре да носи черно, колко пъти вече ѝ казвам! Да носи сиво, кафяво, тъмносиньо, но не и черно, защото не мога да я виждам.“

Тук жената продиктува няколко стиха, които ѝ каза Камелия, а аз си ги записах:

„Път светъл, чист и лъчезарен
в живота имах като Феб,
той водеше зноен и безкраен
от моето сърце до теб.“

И пак, не знам вече за кой път, Камелия повтори: „Не искам майка ми да отмъщава на Огнян, защото той е отмъстен.“ Като че ли мога някога да му простя?! Никога! Никога няма да му простя, докато съм жива!

Гласът ѝ трепереше и тя млъкна.

- Няма полза, няма смисъл да му отмъщаваш - започнах философски аз. - Болката ти никога няма да изчезне, раната ти никога няма да зарасне - приеми го!

Само Бог има право да раздава правосъдие, а ние трябва да се научим да прощаваме.

- О-о, я моля те не говори глупости! - викна Вера. -Ти първо нямаш още дете и не знаеш как боли, пък и на най-големия си враг не бих пожелала моята болка. Но да му простя, на него - Оги, и на онази неговата мръсница - никога. Докато съм жива, никога!

Млъкнах. Дискусията не беше за първи път, нямаше и за последен да е. „Някои хора наистина не могат да простят. Колко жалко!“ - мислех си с истинска мъка в душата.

- Най-интересното обаче е - подхвана отново Вера, - че тази жена, с която се виждах много пъти след това, е „важна клечка“. Вярвате или не, тя работи в ЦК!

- Да, просто удивително! - провикна се Кети.

- Аз пък не виждам нищо удивително - умерено казах аз. - Всеки от нас носи частица от Бога. Всеки открива това рано или късно. Колкото по-рано, толкова по-добре.

- Този Бог... Много въпроси имам към него - горчиво подметна Вера. — Ами ако човек не го открие в тоя живот и не му повярва, какво ще стане?

- Всеки рано или късно, в тоя или в някой следващ живот си научава урока - завърших философски аз, слязох от колата и им пожелавих лека нощ.

ЧУДАКЪТ БОГИ

Лятото беше в разгара си. В София, както винаги по това време, беше горещо и душно.

Розите по булевард „9 септември“, които радваха очите, като прелитахме с колата, отдавна бяха прецъфтели, листата на дърветата не помръдваха, изглеждаха прашни и като застинали в апатия. Изобщо столицата приличаше на опърпана, по-занемарена красавица и се чувстваше нуждата от един по-дълготраен освежителен дъжд. Мъжът ми шофираше ловко и предпазливо и унесен в мислите си, слава Богу, мълчеше. И на мен не ми се говореше.

Връщахме се от двуседмична почивка на морето, почернели, освежени и навярно отпочинали. Плувахме, спортувахме и се забавлявахме пълноценно, но никаква терапия за подобряване на характерите си не бяхме предприели и затова словесната ни фехтовка нямаше time out.

Всеки е чувал, че гениите имат странни характери и че е трудно да се живее с тях, но едно е да го четеш на книга или да ти го разкажат, а друго да си го установил от личен опит. В истинността на това твърдение отдавна се бях убедила, но все по-тежко ми беше да понасям неописуемия му неподражаем и в никакъв случай повторим характер.

Амплитудите в проявите на неговата индивидуалност от висок интелект и от Бога дарби, до комплекси, променливи настроения и лошотия — бяха толкова резки, че и със скафандър да се бях навлякла за изолация, нямате да помогне много.

Е, и аз не бях цвеле за мирисане. Майка ми обичаше да повтаря: „Търкулнало се гърненцето — намерило си похлупака“ - толкова сме си приличали, еднакво лоши и подходящи един за друг.

Лошото беше, че и почти всички познати и приятели мислеха така... Хората го боготворяха заради неговия неоспорим талант и магьосничество на сцената, заради неподражания му саркастичен хумор и индивидуалност, но аз отдавна не се смеех на шегите му и се оплаквах, че имам алергия от него.

С типичната му променливост неговото поведение и отношение към мен скачаше като бълха по сто пъти на ден. От любов и обожание до най-неприятни форми на словесна грубост.

Той имаше слонска памет и беше безкрайно нетолерантен към хората, които не притежаваха подобна. Не познавам друг човек с такъв необикновено богат и гъвкав начин на изразяване при общуване - от най-изтънчените форми на интелектуалеца и високо начетения човек до най-пъстроцветния жаргон на уличния хулиган.

Противоречивата му и пълна с комплекси натура определяше и отношението му към мен - от една страна съвсем искрена, демонстративна и неподправена обич, а от друга - лошо прикрита ревност, завист и страх. Да, именно страх поради невъзможността му да следва или споделя моите разнообразни духовни и окултни занимания и интереси.

Пред приятели обичаше да казва:

- Аз лично съм доволен, че жена ми е погълната от нейните окултни хобита. Жена без работа мисли само за... - и изтърсваше една вулгарна дума, приемана моментално с одобрителен смях.

На мен обаче непрекъснато подхвърляше различни саркастични и злобни коментари съобразно с настроението си в даден момент. Например, виждайки ме вгълбена в някаква книга и в случай че е в добро настроение, ще погледне заглавието и ще подхвърли:

- Али-ли-и-и... Страшно става! (Имитираше някаква циганка, която при врачуване така започвала.) „Астрология и биохимия.“ Ама, Жужуно, малка, сладка, защо мъчиш това малко птиче мозъче с такива сложни работи?! Защо претоварваш неговия и без това мини-мини-мини капацитет? Ами ти си само за да красиш наоколо, а не да умнееш!

Друг път, ако е кисел, грубичко с грубия си глас:

— А ма! Не се прави на много интересна! Само не си по-умна от мен! Познаваме се! Мозък от орел печен назаем си взела...

Обаче най-много го беше яд, когато посещавах семейството на един мой познат съдия. Винаги при кратките ми престои в България у тях се събирахме в тесен кръг няколко души - инженер кибернетик, архитектка, художничка, студент по икономически науки, една от редакторките на Българска енциклопедия, корепетитор от операта, специалист по

електроника, съдията и съпругата му. Свързваха ни общи интереси, при все че всеки се интересуваше от различна окултна област. За нас тези сбирки бяха страшно необходими. Събирахме се в седем часа вечерта, на много скромна трапеза, без алкохол и не усещаме как в разговор са изтекли часове, станало е пет часът сутринта и си тръгнахме с първите трамваи.

Отначало Богомил прояви силна агресивност към нашите сбирки, тъй като извън неговите възможности беше да приеме, че прекарваме толкова дълги часове само в разговори без никакви „подкрепителни“ удоволствия. Той следваше принципа „без градус няма радост“. Нашите събирания не бяха затворена врата за него. Напротив, винаги го канех да дойде с мен, но той упорито отвръщаше, че с „изплискани“ не се събирал.

Веднъж обаче сбирката ни протече у дома и той по неволя прекара част от времето с нас. Стоя тихо и послушно като наказано дете и при все че от чутото събра много материал и творчески сарказъм за забавление на неговите приятели, дълбоко в душата си беше разтърсен, депресиран и силно респектираше от нивото на нашите дискусии. Никога повече не прояви злоба и не направи какъвто и да е злонамерен коментар относно нашите срещи. Само весело подхвърляше:

- Пак ли ще ходиш на „кръжока“ ма, Жужуно! - Толкоз.

Кой знае защо ми викаше Жужуна?! Наричах се Лиана, но в последните години или не помня точно кога, как и най-вече защо, започна според настроенятията си да се обръща към мен с Жозефина, Жоза, Жужка или Жужуна.

Веднъж го попитах откъде-накъде ми казва Жозефина.

- Е-е... Защото така... - неопределено започна той, беше в добро настроение. - Защото хем Жоза, пък хем и фина. Вече нямаше място за съмнение, че „жуженето“ влизаше в сила само когато беше в добро разположение. Ако река да изброя епитетите, с които ме окичваше, когато беше кисел или пък ядосан, трябва да започна друга книга... Времето няма да ми стигне.

- Жужко! Жужке! Ама какво си мислиш ти в момента, малка, сладка ти Жужуно? - внезапно взе да жужи той и ме извади от размишленията ми.

— Хм... Няма смисъл да ти казвам за какво си мисля, защото не вярвам да ти е приятно или пък да ти се хареса! - бавно и равнодушно отвърнах.

- Защо бе, Жози, малко? Защо бе, сладка Жужунко? Хороскопите ли мътиш пак? Или пък черепи и гноми? Или астрология и биохимия? Може би Юпитер в петата къща, а ма, Жозо? - започна безразборно да подхвърля всичко, каквото му минеше през ума, чуто-недочуто в последно време и сладко, като байгън-сироп.

— Не. В действителност си мислех що за орисия, е това моето - да нямам поне една седмица почивка, поне няколко дни лично за мен. Искам да кажа без теб.

- Е-е, не е толкова страшно де! Това моето никъде го няма. Пет минути не съм без теб. На „работната площадка“, след работа, където и да е, все сме заедно. В кревата, през почивния ден - пак с теб... Това е истински кошмар! Осем години са това, цели осем години без почивен ден от теб!

- Е, а ти какво искаш?

— Искам поне две седмици без теб. Където и да е, но без теб. Не търся забавления, нови хора и компании, напротив. Някъде на планина, на чист въздух или на море... Или... където и да е, накрая на света, но без теб! Ти ми го беше обещал на път за България помниш ли? Така ли беше ?!

- Ти чуваш ли се какво говориш?! - започна да се навива ядосано той. - Чуваш ли се? Срам нямаш ли? Добре че сме сами в колата... Какво би си помислил за теб който и да е, ако можеше да те чуе? Коя нормална жена и почтена съпруга би направила подобни изявления пред мъжа си?!

— Че аз не само пред теб, навсякъде го казвам -невъзмутимо му отвърнах.

- Искала сама! Сама без мъжа си! Две седмици! Където и да било! Накрай света! Само обаче... - продължаваше да се навива и аз знаех, че каквото и да кажа вече, нямаше да ме чуе. Денят щеше да продължи и свърши с излияния за неговото оскърбено мъжко достойнство.

Нека! Пет пари не давах. Имах право след осем години без почивен ден от него на две седмици без него... Имах, но кой ми ги даваше...

ЧЕРВЕНИЯТ ФЛАГ

Следващият ден започна под знака на червения флаг. На морето щом сложат червеното знаме, това още не означава пълна забрана да се влиза във водата, но напомня на хората, че е опасно и е по-добре да не се къпят.

Същото беше и у дома, само че без флаг. Боги беше в едно от неговите най-дрисливи настроения, атакуваше мен и майка ми саркастично и без повод. Беше пуснал любимата си джазмузика със сила, от която малко дете можеше завинаги да оглушее, а зрял човек да получи разрив на сърцето

Мама, горката, ме гледаше с ужасени очи.

- Той е напълно луд! - извика тя в ухото ми.

- Вземи си чантичката и излез! - мъдро казах аз. -Цял ден ще е така, докато отзвучи настроението му. Ето виж, аз излизам... Ако те пита къде съм, кажи му, че съм у Елена, но мога да ти подпиша с две ръце, че няма да те пита, затова сама му кажи! Той ще излае, че изобщо не го интересува къде мога да бъда и... малко след това ще утихне и той, и къщата - показах ѝ с очи към магнетофона и говорителите.

- Чедо, чедо, това твоето живот ли е с този луд човек, па ако ще и да е най-великият?!...

- Я си гледай работата и не плачи на моя гроб! -отрязах я с леден глас.

Отворих вратата на хола, постоях малко на вратата, за да му кажа евентуално чао, но той не ме и погледна!

- У-ху-у! - весело го закачих аз и магнах с ръка, за да привлека вниманието му. Не ме погледна. - Бай, бай! - продължих да махам с дразнеща интонация, означаваща: „Пукни се от яд, излизам." И му обърнах гръб.

Той мигновено хвърли по мен чехъла си или първото, каквото му беше под ръка, но аз ловко затворих вратата след себе си и изчезнах.

СЪВЕТИ ОТ „ОТВЪДНОТО"

Елена ми се зарадва много. Не бях я предупредила за визитата си, но помнех поканата ѝ да я посети веднага, щом се върна от морето.

Носех пълна торба със зеленчуци и плодове от централния пазар и тъй като тя каза, че е само на едно кафе и не е обядвала, разсметяхме се из кухнята, решили да си направим един малък пир. Разказах ѝ за последните настроения и реакции на моя съпруг-чудак. Не ѝ беше лесно да схване защо той реагира по тоя начин, но съумях така да ѝ предам нещата, та да ги приеме откъм веселата им страна. Разказах ѝ разни истории от нашия съвместен живот с Боги, а тя се смееше до сълзи. Така реагираха всички, когато им разказвах нещо от нашите отношения. Разказвах винаги истината, но горчиво и с болка, а те се забавляваха, лазеха по земята от смях и казваха:

- Ах, много е сладък! Той е невероятен! Блазе ти, колко е забавен твоят живот!

Гледах ги изумена. „Ела живеј ти с него!" -избухвах с възмущение. Сладък! Забавен! Невероятен бил той! Що за криворазбрана цивилизация! - мислех си горчиво... Възможно ли беше някъде да греша аз, или да съм лишена от тяхното „зрение" по въпроса?

Елена беше категорична вегетарианка. Уморяваше ме с нетърпящите възражения коментари за предимствата на вегетарианството и въпросите кога ще престана да ям „мърша".

Опитах се да я оборя с мнението на най-авторитетни тибетски ламы и йоги, че при съвременните условия на живот крайното вегетарианство не е за препоръчване. Поне не за хора, които живеят в големите градове с висок стандарт. Казах ѝ, че друго би било, ако човек живее сред природата, една напълно незамърсена среда, където плодовете на земята се раждат естествено, неподправени от съвременните химикали. Още, че, разбира се, най-добре би било диетата ни да се състои предимно от зеленчуци, зърнени и млечни храни, но месото не трябва да бъде категорично изключено. Накрая приключих: вегетарианството води до напълняване, значи не мога да му се посветя поне на този етап.

- Глупости! Защо аз не изпълнявам? Абсолютни глупости са това! Ти ще го разбереш рано или късно и ще приключиш с консумацията на „мърша“. Давам ти още няколко години!
- отсече Елена и сменихме темата.

От фурната се разнасяше апетитният аромат на Елениния специалитет - картофогретен с настърган кашкавал, и аз забърквах някаква шопска салата и я кандърдисвах да не слагам магданоз. Не успях.

- Я не ги измисляй такива-онакива! Че то без магданоз каква шопска салата ще бъде? - отрязва ме тя... - Днес не искам да се уморявам. Не се чувствам добре, не съм спала от много дни и с никакви „натрапници“ от „другата страна“ не искам да разговаряме.

- Разбира се, Елена, никой не те караше и онази нощ. Аз не съм като свекърва ми. Пък и не искам да смуцавам умрелите с излишни въпроси. Никак не съм любопитна и напълно вярвам на книгите - мъртвите също имат занимания. Защо ще ги викаме или разговаряме с тях, ако те сами не идват? Малко ли има какво да си говорим? С нашите общи окултни интереси месеци няма да ни стигнат.

Обядвахме към пет часа. Беше наистина много вкусно. Гласно се наслаждавах и от сърце похвалих Елена за специалитета, но не ѝ бе достатъчно. Не помня колко пъти трябваше да отговоря на въпроси като: „Кажете сега, Лианче, яла ли си през живота си нещо по-вкусно? Признаваш ли ме за готвачка на страхотни вегетариански специалитети?“ По едно време започнах да се вкисвам и бях на път да ѝ кажа да, яла съм многократно, и то много по-хубави яденета по света и ме остави на мира. Слава Богу, не се наложи, спря да пита.

Както си хапвахме и приятно хортувахме, забелязах, че тя на няколко пъти прави отегчени гримаси и жестове с ръка, като да пъди муха.

Изведнъж внезапно попита:

- Вярно ли е, че носиш кръст на шията си? Неволно се пипнах на това място и някак виновно казах:

- Да, ама не може да се нарече кръст. Това е едно миниатюрно кръстче.

- Дай да видя! — заповяда тя.

Бях с лек летен джемпър без ревери и подходящо фишу на врата. Беше модно по това време. Махнах го неохотно и Елена се надвеси през масата, за да го погледне отблизо.

— Да, много е сладко. Исках само да видя наистина ли носиш такава, защото тук „дойде“ един и от половин час ми мърмори да съм ти кажела да махнеш кръста, който носиш. Носел ти неуспех и ти връзвал късмета. Кръстът като символ на вярата бил едно нещо, но не бива да се носи на гърдите. По този начин си слагаш по тежък кръст в живота, символично казано - усложняваш сама живота си... Впрочем, исках само да проверя вярно ли е. Не му обръщай внимание! Казва, че не го познаваш... Кирил се казвал... Ако седнем да слушаме и изпълняваме всичко, каквото ни казват духовете - ще откачим.

Раздигнахме масата и отидохме в хола да си прием кафето.

По едно време лицето на Елена пак помръкна и тя се намуси.

- Лиана, а си покажи ръцете! - изкомандва тя.

Аз машинално ги свих в юмрук, мислейки, че ще критикува маникюра ми или прекалено дългите ми нокти, или цвета на лака.

- Не, не! Искам само да видя нещо - разбра жеста ми тя, — дали действително носиш две халки на ръцете.

Аз разтворих пръсти и тя удивено извика:

- Вярно! Носиш две халки! А пък аз си мислех, че тоя сега ми говори глупости, откъде-накъде две халки ще носиш?

- Ами... Едната е от Боги, а другата от първия ми брак... С нея си подпирам пръстена, да не падне, малко ми е широк.

- Добре - кимна Елена и се ослуша.

- Нали не искаш да се занимаваме с духове? - напомних ѝ аз. - Отпъди го!

- Чакай, чакай да го проверя кой е! - и пак се заслуша. - Познавала си го много добре...

Петър се казвал... - и току ме погледна. - Познаваш ли някой си Петър?

Какъв въпрос! - възкликнах аз. - Познавам поне петнадесет Петровци. Петър кой?

- Чакай, спокойно... Петър Жи... Джунов, нещо като че ли казва, не го разбирам. Малко по-възрастен от теб бил... Познавам Лиана от малко момиченце... като играеше с децата на „дама“ и скачаше... на въже... на улица... Струмица... Веднъж Лиана... като скачаше по плочките... ѝ казах „Да ти изям чорапките“... носеше три-четвърти чорапки и беше на тринадесет... или четиринадесет години... Казах ѝ още, че като порасне, ще има много хубави крака... а тя се ядоса и хвърли... камъни по мен. Аз бях с Николай Го...

- Петьо! Петьо! Петьо Джунов се казва! - извиках възбудено аз. - Той е рус, дългокос, много слаб и има страшно куче вълк, беше го научил да ни вдига полите.

- Познаваш го значи? - учуди се Елена. - Значи не лъже. Да знаеш, че често идват лъжливи шегаджии и разправят врели-некипели... Чакай! - послуша се отново тя. - Позна ме! Позна ме! - вика той.

- Не можех да го понасям. Все се закачаше...

- Аз също не мога да се понасям... (смее се)... Питай Лиана помни ли как давахме на моето куче... сла... сладолед... под масата в сладкарницата на улица Аксаков. .. Като му настъпи опашката... един човек... и то... обърна цялата маса?...

- Помня! Много добре си спомням случая! - бях силно развълнувана. - Но той, Петьо... Не е ли жив? Той не е много по-стар от мен... Не е възможно да е умрял...

- (смее се)... Аз съм съвсем умрял... Вече четири години. Един некадърен лекар в Пирогов ми помогна бързо да напусна Земята. Направих автомобилна катастрофа. .. по моя вина. Приятелят ми... който беше с мен, беше убит на... място, а аз... имах... тоест няхах шанс, заради лекаря или целия екип, който се мъчи над мен.

„Трябва да проверя дали отговаря на истината всичко това“ - мислех си наум.

— Елена, питай го майка му и баща му живи ли са, бих искала да ги посетя...

- Много мило! (смее се) - Само... че трябва да иде да ги търси в Монреал, защото забравиха да се... върнат от Канада... ех... това стана, след като... умрях.

— Ами каква беше тази история с брачните халки? — сетих се аз. - Какво искаше да каже за халките?

Тук Елена доста помълча, заслушана.

- Говори с някого... Петър казва:

- Не го казах аз, а приятелят ми Христо, който... умря... при катастрофата... Ние и тук сме... често заедно, но... той си пада малко...

— Какво?! Не го разбирам — ядоса се Елена. — Малко какво?... А-а разбрах. Той е малко философ и тук се събират философите от по-висшите сфери... На тях им викат... Не трябва да носи двете халки, защото не е хубаво за нея... Не ѝ ли стига единият брак... та да... носи... двойно бр... бреме - това е приятелят му, поясни Елена.

Аз повдигнах въпросително вежди, приготвила много въпроси, но тя продължи:

- Изобщо да не носи... тези пръстени... които носи... сега. Опалът ѝ носи само несполуки и ѝ затваря щастието. Да го махне... от пръста си... веднага! Другият с черната перла... също,... да не го... носи... да го даде на майка си...

- Че той няма да ѝ стане! - извиках аз все по-объркана.

- ... Ще го... носи... на малкия си пръст... или само да го държи в... ръка. Ви... вибрациите на този пръстен. .. засилват връзката... майка-дъщеря... Когато Лиана... е далече по... света... майка ѝ ще установи... теле... телепатичен контакт... с нея.

Понечих да попитам нещо, но Елена ме спря с ръка и се послуша:

- ... Чао, Лианче... Отивам си... но Христо остава... да ти каже... още нещо. Той е философ и не иска да се преражда скоро... а аз... бях много... земен... и щом времето... ми дойде... веднага... ще се върна... на Земята. .. Тук е хубаво за Христо... и на мен ми харесва... но на Земята... имах друго тяло и други... земни удоволствия... Чао!

- Чао! - повторих машинално след него и се замислих.

- Къде си? - сепна ме гласът на Елена.

- Ще откача, честна дума! - отвърнах искрено. -Земни, неземни, прераждания, напускане, връщане на Земята... Като го чета по книгите, ми се струва съвсем нормално, но при контакта с духове тук, с познати от близкото минало... Странно ми е. Пък и в това... което Христо каза за пръстена, за опала, сигурно има нещо вярно. В няколко книги от различни автори съм чела, че този камък носел сълзи... И на мен май че не ми върви много в последно време, поне в личния живот.

Тук трябва да кажа, че на следващия ден махнах пръстена с опал от ръката си, а другия с черната перла оставих на майка ми. След известно време този с опала изчезна по най-необясним начин от дома ми. Другия, с черната перла, четири години по-късно ми го открадна някаква администраторка от мотела в Правец, и то от сейфа на хотела. Стана голяма история около този пръстен. Бях го забравила в хотелската стая, но те ме уведомиха, че е на сигурно място в сейфа и ме чака. Въпросната администраторка го взела и го „поносила малко“, уж да му се „порадва“, а после го продала. Не я съдих, при все че дотам се стигна, но й казах, че няма да ѝ се размине. Законът на кармата не отминава никого.

- Не се разстройвай - върна ме към действителността Елена, - ако слушаме и вярваме на всичко, което мъртвите говорят, наистина ще откачим. А аз какво да кажа, като от четири дни не съм спала - едни развратници цяла нощ чакат да заспя, за да ме обладаят... И аз не смея око да склопя.

- Как така да те обладаят? - изумих се аз. - Възможно ли е?

- Възможно е, мила моя! Когато човек е медиум, много неща и неприятни работи му се случват. Стига ми да слушам гадостите, които ми говорят... До пет-шест часа сутринта не ме оставят на мира.

— Света Богородице! Ама това е ужасно!... Добре де, ти не запали ли тамян?... И изобщо няма ли начин да ги отпъдиш?

- Ей, ти мен за какво ме смяташ?! Тамян казваш. Всичко съм опитала и нищо не помага. Медиумът е отворена врата за всички от отвъдното и само с мисли може да им отвръща. Тези са някакви гадни, стари развратници и единственото, което мога да направя, е да не заспивам... Боря се със съня, а те като чакали на мърша чакат... Слава Богу, че и те не могат да стоят целодневно, след няколко часа се измизат.

Гледах я ужасено и с безкрайно съчувствие. Трябва да е страшно да си медиум... Ненавиждах, когато ме безпокоят у дома и ми се изгърсват без предупреждение, а камо ли да ми се мъкнат всякакви непознати, негативни, противни, умрели особи, когато им скефне.

- Ох, твоят обожател Христо ще ме свърши! - въздъхна уморено Елена.

- Откъде-накъде обожател? Ние въобще не сме се срещали?

- А защо на мен не ми казва какво да нося и какво да не нося, все на тебе... тя, Лиана... трябва да носи пръстен с розов камък. Това е камъкът за нея, това е цветът, който ще ѝ носи сполука и...

- А-а, я да ме остави на мира! - троснато извиках. -Сега пък ще влизам в нови разноски, пръстени да купувам. ..

- Не! Не е необходимо да е скъп... Олеле как силно вика!... Само цветът е важен, не качеството.

-Не! Не! Не! Не! Не искам повече да слушам! -взех да се ядосвам. - Халките ми това, пръстените ми онова, кръст да не нося, е, ама ако продължавам да слушам, наистина ще откача! Добре, че не съм медиум!

Елена кимна с глава в съгласие и ми наля още кафе.

- Кога ще дойде Боги да те вземе?

- Изобщо не знам дали ще дойде да ме вземе. Колата от вчера е на поправка, а самият той се е втечил като лятна детска диария, както обича да казва за мен, когато съм в лошо настроение... Зависи! -многозначително се усмихнах. - До вечерта ще смени няколко пъти настроението си. Къде наблизко има телефон?

Забелязах, че не ме слушаше, а отново мислено разговаряше с някой невидим.

- Ох! Не се трае! Аман от него! - извика тя, разпери ръце и с бързи крачки изчезна в

спалнята.

След малко се появи с един парцал в ръце, по-скоро парче плат, остатък от нещо, което някога е шила. Беше в бяло и наситено розово - на райета.

- Ето! Тоя, розовия цвят иска да носиш. Да си купила камък точно с тоя цвят - уморено каза тя.

Гледах я смаяно и нищо не казах. Мислех.

- Можеш ли да си представиш, че около петнадесет минути ми повтаря едно и също: „Иди в спалнята, там в гардероба в торбата с парцали и остатъци от дрехи ще намериш едно парче бяло и розово на райета. Иди го донеси! Иди го донеси! Иди го донеси и й го покажи!" Мързеше ме да ида и да му уйдисвам на глупостите, но накрая ми писна от него. Ето ти го! Това розово и никое друго! „Не е важен камъкът, а цветът — повтаря. — Точно този цвят да носи. Може да е прост някой минерал, а не скъпоценен камък. Да си... го купи... и да каже: не бях ли прав, че й носи късмет?"

- Уф, май че си отиде... Не се чува вече - въздъхна облекчено Елена.

Трябва да призная, че веднага щом заминах за Осло, почнах да търся розов камък и след два месеца, вече в Стокхолм, успях да си купя точно такъв. Нарича се родонит и ми казаха, че е някакъв африкански минерал. Отговаряше точно на цвета, който духът на Христо ни показа. Не съм фаталистка и не се наках да го направя на пръстен, но го държа в една малка чантичка с други разни минерали и полускъпоценни камъни и ми доставя странно удоволствие и успокоение да го докосвам. Още по-странно е, че това е един от най-любимите ми цветове. Често, когато имах съдбоносни срещи или очаквах важни събития в живота си, слагах на ушите си едни обици със същия цвят камъни, а този, който купих, го пъхах в един джоб и постоянно го държах в ръка. Не съм успяла да констатирам дали ми носи късмет срещу лоши сили, но поне съм забелязала, че в дните, когато тези камъни са по мен, съм някак удивително спокойна, сигурна в себе си и не преживявам стресове.

ИСТОРИЯТА НА КАМЕЛИЯ

Излязох и се обадох от един уличен телефон у дома. Отговори майка ми и каза, че Боги не си е вкъщи. Наредих й да му остави бележка да дойде да ме вземе от Елена не по-късно от 10,30-11 часа вечерта. Колата ни беше на поправка, но си го познавах и знаех, че ще дойде да ме прибере с такси или каквото и да е, защото би го било страх да ме остави сама по тъмно из този съмнителен квартал.

Като се върнах у Елена, поисках още малко кафе и подех:

- Едно не ми е ясно, защо Камелия не идва? Първия път стояхме при теб до сутринта, днес „пристигат" разни мунчовци, които не познавам, или пък далечни познати... Тя защо не идва?

- Предполагам, че вече е в по-високите „полета" и е много заета. Последните два пъти като ме посети, каза, че скоро щяла да започне да учи нещо по нейната болест, по диабета, и след това щяла да бъде възпрепятствана да идва.

- А каква е тази история, която свекърва ми разказва, че Камелия повече няма да се преражда, последен живот й било, затова така се мъчила, вярно ли е това?

- При моите сеанси Камелия не е правила подобни и изявления, но Вера посещава още десетина други медиуми, врачки, всякакви екстрасенси... Знаем ли? - засмя се Елена.

- Да, тя самата вика духове, медиум била — ухилих се и аз, - тя лично ми го каза. И аз се обърках коя информация от кого е получила. Помня обаче, че при последния случай, когато сама се опитала да влезе в контакт с Камелия, „дошъл" дядо Димитър, свекърът й, и й забранил повече да вика духове. Казал й: „Ще спреш да смущаваш мъртвите и ако не ме послушаш, да знаеш, че ще полудееш!"... И тя уж спряла.

- То наистина си е за полудяване - съгласи се Елена. - Аз самата имам разни симптоми за психическо увреждане, знам, че е от тези занимания и трябва да спра...

- Спри! Наистина може да си навредиш, така пише и по всички книги.

- Какво да правя? Крия се от всички, но и едните, и другите ме нападат - повдигна рамене, въздъхна и ме загледа уморено. - Впрочем, каква е точно историята с Камелия? Защо

Вера иска да отмъщава на Огнян? Какво ѝ е направил? Тя ми е разказвала много неща, но така объркано ми ги поднася, че освен болката ѝ от заканите и омразата ѝ нищо не схващам. Камелия също казва известни неща, но аз не знам защо, къде е връзката?! Усещам, че съм само проводник на нещо, което ги свързва тях двете.

- Да-а, вече измина толкова време от смъртта на Камелия, а Вериното отношение към Огнян не се променя - съгласих се аз. - Опитвах се да ѝ обясня, че Камелия иска на разбираем за нея език да ѝ изясни, че отношенията между нея и Оги са изживени по кармичен път. Затова ѝ казва да не отмъщава на Оги - „той е вече отмъстен“. Говоря ѝ най-разбираемо какво е карма - тя не ме слуша, не стига до съзнанието ѝ.

Елена кимаше и ме гледаше замислено.

- Често си мисля за Камелия - продължих, говорейки по-скоро на себе си, - що за карма изплащаше това дете?!... Била е на 13 години, когато както вървяла по улицата, паднала в някаква фалшиво покрита шахта. Естествено много се уплашила. От този ден заляняла и при все че външно не страдала от нещо определено, просто бавно гаснела... Последвали безкрайни медицински изследвания и открили диабет - казали, че вследствие уплахата панкреасът не функционираше добре. От този момент до края на живота си - значи 11-12 години, горкото дете е живяло с две инжекции инсулин дневно и какви ли не още други лекарства и диети.

Елена смръщи вежди и тръсна глава.

- Коварна болест е диабетът.

- Иначе беше много красива, напълно различна от Боги, никога човек не би могъл да приеме, че са брат и сестра.

- Е, ама и той е много хубав! - възкликна Елена.

- Да, но по друг начин. Той има дълго лице, а тя сърцевидно. Той е светъл шатен с пъстри очи, а тя излъчваше една екзотична красота - големи черни очи, изключително богата естествено къдрава коса, красиво оформена плътна уста, изящно миниатюрно носле, но... вследствие на болестта остана малка. Не можа да порасне. По мое мнение беше деликатно, много добре оформено миньонче, аз лично харесвам този тип жени, но майка ѝ горчиво коментираше, че иначе щяла да бъде висока като Боги.

- Нещастие то беше там, че тя бе безумно влюбена в този Огнян. И той в нея. Студентска любов... даже още от ученическите години. Камелия следваше история на изкуствата, а Огнян нещо много заплетено за мен, но се готвеше за журналист.

Годината преди да умре, Камелия ни гостува за един месец в Западен Берлин. Имахме контракт в Хилтон хотел. О, какво преживяване беше за нея специалното шоу, дадено от мен в чест на американските космонавти, които бяха на посещение в момента и бяха сензационна в града. И изобщо тя беше едно жизнерадостно младо съзнание, пълно с оптимизъм и надежда, независимо че трябваше да си слага сама по два пъти дневно инсулин.

- Аз съм свикнала - намигаше ми и се усмихваше весело под загрижения ми поглед.

С часове обикаляхме заедно най-хубавите магазини в Западен Берлин, за да ѝ купим дрехи и подаръци за вкъщи. Боги се шегуваше:

— Сестро, моля ти се, само не купувай нищо трицифрено. Имай милост към брат си! А Камелия се смееше като луда. Говореше непрекъснато за него - Огнян. От нея разбрах, че любовта им е взаимна. Той обаче произхождаше от семейство на видни партийци. Бащата пишел речите на Тодор Живков, а майката била лекарка, а като такава естествено била абсолютно против брака между Оги и Камелия. Направо казала на Камелия, че тъй като е неизлечимо болна, не би трябвало да се женят.

Слушах Камелия със свито сърце и с усилие сдържах сълзите си. Знаех, че беше обречена да умре рано. Тя сигурно също е знаела, защото беше интелигентна и бе изчала всички възможни медицински книги за диабета. А може и да не е знаела. Понякога човек умишлено си затваря очите за нещо неприятно или което не иска да знае. Както брат ѝ не искаше да знае или да приеме, че ще умре. Преди тя да дойде в Берлин, бяха на вечеря с един мой познат, възрастен човек, лекар-интернист. Споменах случайно нещо за Камелия и

болестта ѝ, а той отсече: „А, щом е заболяла толкова млада, много скоро ще умре.“ На ужасените ми въпроси неизбежно ли е, съвсем по лекарски, обективно и безпристрастно ми обясни, че няма шанс. Прибрах се много разстроена и за ужас на Боги плаках цялата нощ. Не исках да му кажа защо. На другия ден бях принудена да му кажа истината, защото той си въобрази, че плача за друго.

- Глупости! Това са пълни глупости и изобщо не го вярвам! - отвърна той и отказа да го приеме.

Но аз го вярвах. Сърцето ми се късаше, като гледах как се радваше на живота това красиво дете. Стараех се да ѝ създавам удоволствия и забавления по всякакъв начин, а Боги и без да се старае, денонощно я уморяваше от смях.

Веднъж докато бяхме в Берлин, тя ми довери, че вече е имала интимни отношения с Оги и на ужасения ми поглед се засмя и каза:

- Аз го исках, Лиана. Откъде да знам колко ще живея?

- Моля те, само брат ти да не узнае - помолих.

- А! Той не може да ми бъде господар. Съгласих се с нея, но болката ми растеше с всеки изминал ден.

Един път весело ми разказваше какви лошотии ѝ наговорила бабата на Оги, как ѝ тропала с крак, че никога няма да му разрешат да се ожени за нея. Обзе ме страхотно възмущение. Колко лоши могат да бъдат хората! Та те не бяха се затичали да се женят! Оги беше напълно наясно за състоянието на Камелия, знаеше, че няма бъдеще, но я обичаше и живееше с настоящето.

- Как може да си толкова глупава! - креснах на Камелия. - Та ти нямаш ли самоуважение, достойнство, гордост?! Тоя Оги да не е единственият мъж на земята! Камелия, чуй ме, ти си кукла! Ти си красавица, млада, умна, интелигентна, може да имаш когото си пожелаеш. .. Пък и не се съмнявам, че имаш и други обожатели. Остави го! Не ти ли е обидно да разрешаваш на близките му да ти говорят такива неща?

Изведнъж тя стана съвсем сериозна, големите ѝ чудно хубави очи смениха за мигове няколко нюанса -въпрос, мъка, примирие, и тихо промълви: — Какво да правя, когато съм моногамна?

- Моногамна! Моногамна! Какво значи това?! Ти чуваш ли се какво говориш, момиче на 23—24 години, моногамна била! - бях въвн от себе си от отчаяние.

- Моногамна съм. Мога да обичам само веднъж в живота си - тихо и категорично прозвуча гласът ѝ.

Той случай дълбоко ме разтърси и остави незаличими следи и паметта ми. Болеше ме някъде много надълбоко, бях безпомощна да помогна.

Убедих я да не казваме на Боги, че бащата на Оги е такъв виден политически функционер, както и за интимните им отношения, защото огненият ѝ брат в никой случай нямаше да приеме и толерира никакви отношения с такива хора.

Камелия си замина с пълни куфари и обновен гардероб, но това едва ли беше много важно за нея. Там в София я чакаше Оги! Сърцето ѝ през цялото време беше при него.

Няколко месеца по-късно научихме, че Камелия е напълно ослепяла с едното око и вероятно скоро ще ослепее и с другото. Дойде в Стокхолм с баща си, правихме разни консулти с всякакви интернационални светила в областта на ендокринологията и си отидоха, пълни с надежда. Казаха ѝ, че процесът ще се ограничи и че другото око ще остане незасегнато. През цялото време Камелия показваше удивително висок дух и оптимизъм. .. На следващата година ни съобщиха, че е ослепяла и с двете очи. Разбрах, че краят наближава и реших, че е време да се приберем в България за морална подкрепа. Не бях се връщала седем години, а Боги десет -толкова репресии и проблеми бяхме преживели там (най-вече аз), че през всичкото това време не смеехме да се приберем у дома.

У дома! Добре звучи, но оттам се излизаше много трудно...

И все пак колкото и да ме беше страх да се върнем, при все че няхах кръвна връзка с Камелия, аз бях тази, която реши:

- Ще си идем! Ние сме невиджани егоисти и мислим само за себе си... тя... Те, родителите ти, сега именно имат нужда от нашата подкрепа.

Не беше лесно да отложи няколкото контракта, но хората и на Запад има сърца. Като разбраха каква е причината, всички се съгласиха да ни освободят, без да ни искат неустойка. Наложиха се да разтурят и състава ни и през лятото на 1971 година се върнахме в България.

Не беше лесно с едно щракване на пръстите да се аклиматизираме и пригледим към многобройните ограничения, условия и планини от проблеми на тоталитарния режим. Нищо не се беше подобрило. Напротив. За да оцелее и запази някак професионализма си, човек трябваше не само да е гъвкав, а да бъде по-скоро акробат, навлечен в крокодилска кожа, за да е по-безчувствен към хилядите предизвикателства и потъпкване на всякакви човешки права.

Вечният проблем в България имаше и хубава страна - там имахме много приятели. В известни кръгове беше непрекъснат празник, че сме се върнали. Нямаше време да си починаем от нонстоп *dolce vita*, покани и гуляи у разни приятели или пък приеми у дома. Целият този бесен темп на живот го установихме най-вече с цел да създадем нов кръг от познати и разнообразие на Камелия.

Бяха се разделили с Огнян. Някаква млада особа, която отдавна го гонела, беше успяла да го откъсне от нея. Убедена бях, че за Камелия това беше краят на света, но поне външно с нищо не го показваше. Духът ѝ бе много висок. Никога никой не би могъл да допусне, че е сляпа. Ех, Елена, ако можеше само да я видиш как бодро и сигурно се движеше и у дома, и по улицата! Отначало ходех безпомощно след нея с цел да ѝ помагам, докато тя с усмивка ми каза:

- Излишно се тревожиш, Лиана. Аз познавам разположението на всеки мебел и предмет, всеки път до тях ми е до болка познат. Гледай! - и ми показва на практика как безпогрешно се движи навсякъде.

На улицата същото - поведението ѝ беше съвсем нормално. Държах я леко под ръка, а тя се смееше: „Мога, мога, ти само ми казвай, ако идва праг, стъпало или препятствие.“

Във всички компании се държеше непринудено весело и явно се наслаждаваше на живота. Нищо не отказваше пушене, пиене за компания, танцуваше и с удоволствие слушаше музика. Изпитвах подлудяваща болка да гледам тези красиви черни, засмени очи, ирисът на които с нищо не показваше, че са болни, и да приема, че не виждат. Всеки ден удивлението и възхищението ми от нея и нейния дух растяха. „Трябва да е много добър и чист човек - си мислех. - Каква никаквица съм аз! Колко по-ниско стоя от нея! Ако това нещастие беше сполетяло мен, щях да се изолирам от всички, нямаше да искам да виждам никого, щях да се отдам на самосъжаление... А тя?! Тя е невероятна! Тя е за възхищение!“

Случваха се обаче и неприятни инциденти. Веднъж един неин приятел я взел на разходка с кола. До него седял някакъв художник, който носел картини в скута си и се извинил на Камелия, че затова седи отпред. Тя каза, че няма значение и самоуверено влязла и седнала в колата. Говорели си непринудено. По едно време Камелия поискала цигара, той ѝ подал пакет, от който тя по шума безпогрешно си извадила една, после поискала и „огънче“. Той държал през рамо запалена запалка и когато тя много се забавила да запали, подхвърлил: „Хайде де, ще ми свърши газта!“

- Дръж ми ръката, аз не виждам — отвърнала Камелия.

Горкото момиче! Получило шок и цяла седмица не могло да се съвземе.

Стараех се да няма повод за разговор относно Огнян. Понякога, когато бивахме сами двете, тя говореше за него - кротко, без огорчение или болка:

— Аз не го упреквам. Прав е за себе си, за какво му е сляпа приятелка... Но защо именно нея, защо с нея се събра?! - и ми разказваше колко много е злословило онова момиче против нея, беше убедена, че Оги ще се върне.

Казах ѝ авторитетно, че за нея е по-добре така, че Огнян е господин никой и с постъпката си е доказал именно това. Никой не го караше да се жени за Камелия, но след една дългогодишна връзка не беше редно да я остави веднага, след като я сполетя бедата. Човек трябва да има някакъв морал... „Да, Оги е точно господин никой и не те заслужава!“ -

така приключвах винаги подобни разговори.

Когато пет месеца по-късно заминахме за следващия си ангажимент, оставихме една жизнерадостна малка кукличка, пълна с живот и с много висок дух. По-хубава от всякога. Беше се подстригала много късо заради сложните процедури, които д-р Димков, прочутият билкар, ѝ прилагаше. Страшно добре ѝ стоеше късата косица. Изглеждаше не на 24 години, а на 16... Имаше и много искрени, самоотвержени приятели, които не я оставяха нито ден сама.

Два месеца след нашето заминаване Оги се беше оженил за същото момиче. Това силно повлияло на психическата ѝ съпротива и желанието ѝ за борба. Четири месеца по-късно тя почина в невероятни мъки и болки...

Плачех както винаги, когато си помислех за нея. Елена ме гледаше с просълзени очи.

- Да, голяма трагедия... Сега разбирам защо Вера е така непримирима и ненавижда Огнян - поклати глава тя. - Но как да ѝ обясним, че с никакви отмъщения тя няма да върне Камелия?

ЕЛЕМЕНТАЛИИ

Времето с Елена неусетно летеше. Бяхме се задълбочили в разговори на окултни теми, като целях да разбера нейното лично виждане и оценка на контактите ѝ като медиум с умрели вече хора. Бях чела много теософски книги от различни автори и епохи и имах искреното желание да разбера истината, истината и само истината. Исках лично да проверя дали всичко, написано в книгите, отговаряше на действителността. А как да разбера кое именно е действителността?!

- Елена, ти самата казваш, че не трябва да приемаме безрезервно бръщолевенията на всички посетили ни духове на умрели - започнах предпазливо аз, защото тя често приемаше въпросите ми като съмнение в нея и нейните способности на медиум. - Ти самата многократно ме питах въпросите им отговарят ли на истината и ме караш да проверявам казаното. Нали знаеш за така често срещаните в астралния свят the elementals - така ги наричат на английски, а на български...

- Елементалии - довърши фразата ми и спокойно кимна Елена.

- Така. Как знаеш кога идва някой истински дух и кога е елементалий?

- Никога не мога да съм сигурна - отвърна тя. - Затова карам всички да проверяват и да задават въпроси от лично естество. Елементалиите могат да ни подведат много успешно в началото, защото притежават някакво полусъзнание и някакъв частичен или полуживот. При умели и детайлни въпроси те бързо се провалят, защото не могат на отговорят на тях и аз - медиумът, и човекът, който задава въпросите, веднага схващаме, че нещо не е наред. Затова често казвам „истински“ или „неистински“ дух. Когато „идва“ някой много близък човек, на мен или на този, който ми е на гости, ако ме обсеби, а това го усещам по един осезателен и много неприятен начин, тогава няма място за съмнение, че е истински дух. От казаното от мен тогава не помня нито дума. Хората ми разказват после какво съм казала, тоест как съм предала това, което „посетилият ни“ е искал да каже. Казвали са ми също, че се променям визуално - преbledнявам, позеленявам някак си... според думите на хората, но аз знам, че ставам направо грозна в такива моменти. Ти не забеляза ли подобни промени в лицето ми? - вторачи в мен черните си блестящи като въглени очи.

-- Мм... не! Не съм забелязала такова нещо. Да, преbledняваш и... това, че повръщаш след това... много ми е мъчно за теб.

- Защото не си имала случай още да ме видиш истински обсебена. Тогава гледай и ще видиш как се изменям и колко грозно става лицето ми! - поклати многозначително глава Елена.

- Да продължим за елементалиите и да уточним дали имаме едно и също нещо предвид - подзех аз отново. - Лобсанг Рампа, тибетският лама и велик посветен, пише в книгата си „Мъдрост на древните“, че елементалиите са тип на мисъл-форма, които имат нещо като собствен полуживот, че са форма на живот, доведен до съществуване чрез хората. Между другото, относно елементалиите съм чела в десетки книги от индийски автори, включително

и от прочути западни светила, като Анни Безант, Ледбийтър и Артър Пауъл. Всички те пишат едно и също за тях, само че описанието им е много сложно и трудно за асимилиране. Написани са сериозни трудове за сериозния студент по теософия и окултизъм. Докато Лобсанг Рампа го предава най-кратко и разбираемо. Той казва: за да разберем това нещо полесно, нека си представим, че имаме един магнит и че този магнит представлява един човек. Тогава да кажем, че доближим до магнита едно парче желязо - веднага желязото се намагнетизира до някаква малка степен и това представлява елементалият. Според Рампа елементалиите са формирани от етерна субстанция, която е произходът на всички комплекс-форми. Случайните мисли на хората „намагнетизират“ етерните субстанции, а това повишава временно възможността на елементалия да стане за малко едно елементарно същество. Затова хората, които ходят по спиритични сеанси, не трябва да вярват, че абсолютно сигурно са говорили с духа на леля, баба или чичо еди-кой си, а просто са били жертва на... измама или номер, шега, поднесена от някой елементалий. Казва се, че елементалиите биват неудържимо привличани от спиритичните сеанси, защото им се дава шанс да си направят шега с някого. Рампа заявява, че те са закачливи, злонамерени или пакостливи като маймуните, но вероятно много по-тъпи от тях. Затова при подобни спиритични сеанси трябва да се внимава, защото човек може да бъде изцяло подведен, объркан от подобни пакостници, които са само мисъл-форма.

- Всичко, което си прочела, е напълно вярно и аз ежедневно се убеждавам в това - потвърди сериозно Елена. - Все пак ти още не си имала случай да те „посети“ някой такъв шегаджия - елементалий, твоята досегашна опитност беше с истински духове, нали така? После в продължение на два часа Елена ми свири последните си композиции, за които каза, че ѝ ги диктували „отгоре“, и то в най-необичайни часове. С голям възторг говори за нейните ученици и музикалната група, която ръководеше - скоро щяха да вземат участие в някакъв средношколски фестивал.

ЗАБРАВЕНИТЕ ДУШИ

Нямах представа колко е часът. Беше се стъмнило отдавна.

Изведнъж чух познатото ми изсвирване с уста и скочих на прозореца.

- Това е Боги! Часът е точно единадесет.

Долу на улицата стоеше блестящ бял „Мерцедес“ и дори в мъждукащата светлина на уличните лампи успях да видя две ухилени физиономии - един приятел, Михаил Колев, и мъжът ми. При все че Боги ми правеше някакви маймунски мутри и закани с глава, разбрах, че барометърът отново рязко се е покачил и червеното знаме отдавна е свалено.

- Слизам веднага! - извиках и грабнах бързо чантата си, обръщайки се към Елена за сбогом.

Тя стоеше зад пердето и гледаше надолу.

- Кой е тоя с Боги? - започна тя с интонация, която вече добре познавах и означаваше само началото на инквизиторски разпит.

- Един наш познат... Не много близък - неохотно ѝ отвърнах.

- Как се казва?

- Елена, никога не си чувала за него... Казва се Михаил Колев и...

- Къде работи? - методично разпитваше тя.

— Работи... Работи в чужбина.

— Какво работи?

- Не знам точно какво - малко троснато отвърнах. -Но е на служба в Българското търговско представителство в Копенхаген... Виждаме се, когато идва в Стокхолм или когато ние сме в Копенхаген... Снабдява ни с алкохол, не сме Бог знае колко близки.

- А какъв е като човек?

- Е, това съвсем не мога да ти кажа, защото много малко го познавам! - избухнах аз.

- Лианче - благо подзе Елена, - това ме интересува само дотолкова, доколкото да реша да ги повикам ли двамата горе, или не.

Погледнах я смаяно, като че ли беше мръднала. Вдигнах ръка с показалеца напред и

занареждах предупредително:

- Първо ми каза, че не искаш да закъсняваме днес, максимум до 10,30-11 часа. Сега е 11 и дори повече. Второ, не ти беше добре и не искаше да се занимаваш с духове, а кажи-речи не спря през повечето време. Трето, пазиш се от всеки като от сянката си, укрила си се като в крепост и не пускаш който и да е, а сега се колебаеш дали да пуснеш или да не пуснеш един напълно непознат човек. Ако искаш да знаеш, той е точно от тези, които трябва най-много да се пазиш. Говори се, че е племенник на Тодор Живков. Не съм го питала дали е истина, но има някой много голям зад гърба си, защото има несънувана вила в Бояна и само в чужбина работи. Аз не поемам гаранция за него. Откъде да знам, ако го поканиш, дали после няма да те засилят нанякъде! Казвам ти го искрено, ако имаш малко ум в главата си, недей...

- Да се качат и двамата! - изкомандва тя и ми обърна гръб.

Гледах я в недоумение.

- Елена, недей...

- Чу ли какво ти казах! - сопна ми се тя, отиде до прозореца и сама най-любезно ги повика да се качат.

- Идват! - заяви с победен глас и ме погледна тържествуващо.

- Моля те, поне недей да говориш нищо пред него. Той понятие няма коя си и ние нищо няма да му кажем! - продължих аз да й наливам разум в главата.

Когато мъжете влязоха и седнаха, усетих, че и двамата се чувстват като в небрано лозе. Боги знаеше чудесите, които ние с майка му разказвахме за Елена, а пък Михаил нищо не подозираше, но беше леко стреснат от мистичната ѝ физиономия и повелително поведение.

- Аз благодаря, че благоволихте да почетете с присъствието си моя скромен дом - започна с високопарна, официална интонация Елена, - няма да ви задържам много. Бедна съм като църковна мишка, но все ще се намери нещичко за хапване и пийване, все ще сложа нещо да нагостя такива важни господа като вас.

Боги и Мишо съвсем се объркаха, но аз им отправих предупредителен поглед - да имат малко търпение, аз поемам грижата да се изметем скоро.

Щом Елена напусне стаята, тихо им прошепнах да запазят спокойствие и че само след петнадесет минути ще си отидем, тъй като самата тя ме беше помолила да не се заседавам след 23 часа. Обясних им също, че и за мен беше напълно неочаквана внезапната ѝ прищявка да ги покани горе.

Вратата се отвори и Елена се появи усмихната с поднос, в който се мъдреше бутилка коняк, а напръстниците беше заменила с по-нормални чаши.

- Както виждаш, отчетох грешката си от миналия път и съм решила да не оставям къщата без алкохол. Поне за гости да се намира. Конякът е „Плиска“ и се надявам да го харесате.

Мишо и Боги в един глас отвърнаха, че няма да пият, защото са с кола.

- Я да ги нямаме такива! - изгърмя Елена и се обърна към Боги:

- Ти поне не караш кола тая вечер. Аз не ви карам да се напивате, а да пийнете по едно коняче за добре дошли.

Те пак се спогледаха и измъкнаха нещо като благодарност или съгласие.

Елена се отпусна в един фотьойл и моментално скочи като ужилена.

Хвана се за главата и се ослуша, после се обърна към нас:

- Моля за извинение, трябва пак да ви оставя, но само за миг. Тук в момента „дойде“ цяла група изоставени души и плачат да раздам нещо. Само за момент, моля! - и бързо излезе.

Мишо ни погледна в пълно недоумение:

- Това пък какво беше?!

Боги изглеждаше уплашен и изсъска ядосано по мой адрес:

- Тая, моята Жужуна, ги забърква винаги едни такива... Луд ставам от такива ситуации!

- Спокойно! - опитах се да звуча убедително и хванах Мишо за ръката. - Скоро ще разбереш всичко. Каквото и да се случи, само не се стряскай!

- Братче, какво става тука за Бога?! - обърна се той към Боги.

- Питай тая, малката със змийското езиче! - злобно ме посочи с глава Боги и направи машинално два-три тика с челюстта си, което за мен означаваше, че изпуска нервите си от контрол.

Елена се втурна в стаята бързо с нещо като тавичка в ръцете, пълна с някакви неща. Сложи я на масата, бързо нарязва четири-пет дебелички филии хляб и докато ги мажеше с масло под смаяните ни погледи, обясни:

- Казах ви, че съм бедна като църковна мишка. Нямам бог знае какво за ядене, но се налага да раздам. Тук в момента „стоят“ цяла група умрели души, които жално плачат и нареждат: „Раздай нещо за нас! Ние сме забравени от близките ни. Никой вече не ни споменава и нищо не раздава за „Бог да прости“ и за успокоение на душите ни.“

Елена тъжно поклати глава и ни погледна: - Ако само можехте да ги чуете как жално плачат и нареждат, сърцето ви би се скъсало... Затова съм длъжна да раздам, каквото имам, каквото дал Господ, а вие сте длъжни да хапнете по залък.

След тези думи посипа филиите с масло с чубрица и сол, а на две-три от тях сложи сирене, начупи го на парчета и ни поднесе:

- Вземете, хапнете и гласно кажете: „За Бог да прости. Мир и покой на тези нещастни души!“ И коняка, като пийнете по глътка, пак кажете „За Бог да прости“.

Отиде към бюфета, извади една голяма свещ, запали я, направи кръст с ръка и промълви към пространството пред себе си: „Мир вам и на душите ви!“

Непреживели досега подобно нещо, ние и тримата тихо и безмълвно хапнахме и пийнахме, като не смеяхме дори да дишаме шумно.

- Не знам как може да има такива хора! Да забравят близките си мъртви, да не им правят панахиди и да раздават за успокоение на душите им! - горчиво и замислено каза Елена. - Това е едно човешко задължение поне няколко години след смъртта, докато душата още тъжи за Земята и има земни желания.

— Какви са обичаите по онези страни, по които ходите, Лиана? Имам предвид по отношение на мъртвите им. Как ги почитат след смъртта им? Сигурно извършват разни ритуали и имат интересни обичаи?... Естествено, това трябва да се очаква от тези по-напреднали от България страни.

— Мм... Боя се, че нищо подобно не правят за мъртвите си — колебливо отговорих. - Толкова години живея по чужбина, срещаме хора от най-различни социални и интелектуални среди, но никога не съм чула някой да спомене за такава традиция или да ме покани на нещо подобно... Все пак не мога да твърдя нищо със сигурност, възможно е да имат подобни традиции, а аз да не знам... Вие чували ли сте нещо по този въпрос?

- Не съм чувал - искрено отговори Мишо, - но се съмнявам, че имат подобни обичаи.

Боги мълчеше. Сигурно се боеше, че грубият му глас би осквернил някак си създалата се мистична атмосфера.

- Фактически нищо със сигурност не знаем и няма какво да гадаем. Никога не ми е минавало през ум да се заинтересувам по този въпрос, но сега след като ти, Елена, го повдигна, обещавам ти, че ще го разуча. Все пак знам, че редовно посещават гробовете на близките си, носят цветя, палят свещи... Но това с панихидите, раздаването на храна и пиене в памет на умрелите, предполагам е традиция на източноправославната църква.

- Интересно ще бъде да разучиш това, Лианче, - продължи да разисква Елена. - Убедена съм, че в по-напредналите страни всичко е на по-високо ниво, и културата им, и религията...

- Няма такава нещо! Напълно грешите! - пресече я Мишо и Боги убедено кимна с глава в съгласие. - Не мога да твърдя за Азия, защото малко съм пътувал из този континент, но що се отнася до Европа и Северна Америка, та дори и САЩ, много трябва да се поспори по въпроса за културата. България е бедна и сравнително изостанала страна, но само в икономическо отношение. Няма да се задълбочавам - продължи той и се усмихна, - но толкова театри и културни събития колкото има в София, няма в нито една европейска столица. Още! Хора с богата ерудиция се срещат много по-често у нас, отколкото където и да

е от споменатите страни. Материалната им култура е несравнимо по-висока, но именно затова пък духовната им е занемарена и на ниско ниво. Що се отнася до религията, ясно, у нас поради системата на управление тя официално е сведена до нулева точка, но съм убеден, че въпреки това, който си е религиозен, то... - тук той се запъна, търсейки точните думи и аз бързо се намесих и допълних:

- Който си е религиозен, той вярва в Бога, какъвто и да е режимът.

- Именно! - съгласи се Мишо и ме погледна в очакване да предприема нещо, за да си тръгнем.

- Женен ли сте? - изведнъж го попита Елена и в същото време започна пак да се ослушва по познатия ми вече начин.

Мишо пое дълбоко въздух, погледна Боги, после мен и тъкмо и тримата да се изсмеем, тъй като това беше проблем номер едно, който той си беше поставил за преодоляване, Елена сама отговори:

- Не, не сте женен. Баба ви Куна ли се казваше?

- Да! - изумен я зяпна Мишо.

- Тя е тук в този момент. Дядо ви се е казал Михаил, на него сте кръстен, така ли е? - попита тя нетърпеливо. - Казвайте де, да или не, за да проверим истински ли е духът.

- Да... така е - като хипнотизирай я гледаше той с очи, в които учудването преминаваше в пълно недоумение и накрая в ужас.

- Мишо! - леко го докоснах аз. - Елена е медиум и има дарбата да влиза в контакт с умрелите. Не се страхувай, отпусни се! Задай въпроси и проверявай казаното от духа дали отговаря на истината, защото идват и лъжливи.

По-късно тази вечер си дадох отчет, че беше наистина странно - нищо не знаех за произхода и личния живот на Мишо, а се срещаме доста често, та дори имахме и нещо като взаимни тайни помежду си. Той, въпреки поста, който заемаше, комунист, партиец или какъвто и да беше по убеждения, показваше нескриван интерес към окултните въпроси. Постоянно ме разпитваше относно заниманията в моето лондонско училище по астрология, за смъртта и за „света от другата страна“, за прераждането, кармичните закони и ме молеше да му давам такива книги. Дори му бях поверила да пренесе в България две скъпоценни за мен книги от известната американска ясновидка Джийн Диксън, тъй като на мен биха могли да ми ги вземат митническите власти, а той пътуваше с дипломатическа кола. Колкото до тази вечер, срещата му с Боги беше съвсем случайна - нито Мишо, нито ние сме допускали, че ще бъдем в България по едно и също време, така че не бях и мислила дали бих го представила на Елена или не.

Това, което тя му каза същата вечер чрез умрялата му баба (а по-късно и дядо му Михаил „дойде“), беше направо изумително, но няма да го описвам и публикувам. Информацията имаха твърде личен характер -много кръв, убийства... Зарити трупове, от кого, кога и къде извършено... Твърде много познати имена на видни български държавници бяха споменати и замесени. Още в същия миг реших, че ще забравя всичко чуто завинаги и никога на никого няма да го разкажа. Опасно беше да се знаят такива неща. Лично мен никак не ме интересуваха.

Обикновено си записвах всичко чуто и преживяно в сеансите с който и да е медиум или ясновидец, за да не го забравя. В този случай обаче реших и умишлено изтрих от паметта си всичко чуто още веднага след сеанса и задължих Боги да направи същото.

Стояхме притихнали, с наведени глави и плачехме. И тримата бяхме потресени. Имаше за какво.

Беше ужасно да се види как този огромен мъж, Михаил, се тресе в неудържими конвулсии, с лице, обляно в сълзи... Хванах го съчувствено за ръката, а той като дете, което търси закрила, положи глава на рамото ми и продължи да хлипа.

Когато Елена дойде на себе си, ни огледа с невиждащ поглед, после подозрително погледна разплаканите ни лица и веднага изтича да повръща.

- Трябва да изляза за малко навън - скочи на крака Мишо и подсмърчайки и бършейки

лицето си, бързо отвори външната врата.

Когато Елена се върна в стаята, ни завари умислени и мълчаливи.

- Къде е той, Мишо? Какво стана? Какво се е случило? - обезпокоена запита тя.

- Страшно беше!... Страшно, Елена - подсмърчах още аз.

- Сериозно ли го казваш?! Какво, какво казах, разказвай какво съм казала! - любопитстваше Елена.

- Страшно, ужасно беше! - повторих, клатейки глава. - По-добре е да не знаеш какво си казала, но ако не внимаваш кого приемаш и какво казваш... Ще те интернират някъде... Много трябва да внимаваш!

- Леле, леле! - извика уплашено Елена. - Ето, точно от това най-много ме е страх, затова така прецеждам хората, които ме посещават. Господи, нищичко не знам, какво съм „казала“? Вярваш ли, че тоя ваш Мишо може да ме засили нанякъде? Не ми изглежда лош човек.

- Не, не вярвам да ти направи нещо. Той просто е разтърсен до дъното на душата си от чутото, но ти, госпожице, ти... Трябва много да внимаваш кому говориш! Никой не те караше да го каниш горе!... Пък и кой по дяволите би допуснал, че ще излезе такова нещо, такива кирливи... Не, такива кървави ризи! - нареждах аз.

- И ти, господине! - сопнах се на Боги. - Да забравиш какво си чул, че с твоята слонска памет и арменска уста и нас ще ни интернират някъде.

- Да бе, да - да не съм луд да говоря!

На вратата се позвъни и Михаил влезе. Огледа стаята, като че очакваше да види духове да се разхождат наоколо, седна, тръсна глава като да отпъжда лоши мисли и каза с въздишка:

- Страшно беше!

- Сърдиш ли ми се?! - започна умолително Елена. - Аз и не знам какво съм ти казала.

Когато съм в транс, не помня нито дума. Съжалявам, ако съм те изплашила...

- Не! Не! Не си ме изплашила! Дори съм ти много благодарен. Имаше неща, на които дълги години съм търсил отговор и се чудех защо е така. Сега ми е ясно.

- It make sense!¹ - обърна се на английски към нас с Боги и се усмихна неловко.

- Аз пък от страх и ужас от сеанса половината не чух... По-скоро не разбрах - започнах глупаво да лъжа.

- Ами и аз май се понакъках от страх - подхвърли за разведряване на атмосферата Боги.

Малко по-късно ние с него се спогледахме с досада и взаимен въпрос - какъв претекст да намерим, за да си тръгнем. Елена методично обработваше Михаил с въпроси относно неговата работа и пътешествия по света, а той й отговаряше покорно и пълен с респект пред нейната удивителна личност.

Изведнъж, както го слушаше с внимание, тя му махна повелително с ръка да замълчи, също и на нас започна да се ослушва с глава настрана. Явно се мъчеше да чуе нещо или някой невидим за нас.

- Какво?! - викна силно тя, като че ли беше със слушалки на ушите, кимна глава настрана и пак направи гримаса.

- Олеле! - извика отново, скочи от мястото си, направи нетърпелив знак на Мишо да стане от фотьойла, в който седеше, и тя седна в него.

- Камелия „слезе“! - извика тя към мен и се смъкна от креслото, търсейки си удобна поза.

- Ох, лошо ми става на сърцето! Погрознях ли много? Гледай лицето ми, наблюдавай ме през цялото време и виж как се променям! - говореше само на мен.

- Ох! Ох! - изпъшка Елена и сложи ръка някъде между сърцето и стомаха си. - Цялата ме обсеби! Цялата ме обсеби! - и затвори очи.

Ние я гледахме ужасени. Това вече и за мен беше алармиращо, не бях я виждала такава досега. Беше мъртвешки бледа и наистина лицето й се измени някак, погрознях... След това започна да говори с равен, монотонен глас, който не повиши през целия сеанс:

- Пуснали са ме само за десет минути. Имам много да им казвам - на брат ми и на снаха

---

¹ Това има смисъл

ми... И докато говоря, да си намислят какво искат да ме питат... че времето е малко.

- За каква снаха говори?! - мина ми като мълния през главата и чак след малко си дадох сметка, че става въпрос за мен.

Елена рече монотонно:

- Много тежка беше моята смърт. Органите ми бяха разрушени от болестта и умрях в страшни болки. Всичко ме болеше!... Очите... все едно че с ножове ме мушкаха там... Агонията ми беше толкова дълга, че не разбрах точно кога умрях. Когато се намерих вече в дома на покойниците, бях обезумяла от страх. Чак тогава започнах да схващам, че сигурно съм умряла, защото нищо не ме болеше. Тази нощ, там в дома на умрелите, беше ужасна. Имаше и други мъртъвци. Чудно - изведнъж нищо не ме болеше и виждах всичко наоколо... Но треперех от страх и ужас! Беше отвратително! Уплашена и безпомощна, помня, че плачех непрекъснато. Добре, че един друг мъртвец, дядо Сандо, цяла нощ ми държа ръката и ме утешава. Каза ми да не плача, че сме умрели, сега ще ни е по-добре. Питаше ме коя съм и защо толкова млада съм умряла. Никога, никога няма да забравя тази нощ!

На другата сутрин, много рано „дойдоха“ да вземат дядо Сандо - някакви негови по-рано умрели близки. Мен никой не дойде да ме потърси. Бях не само ужасно сама, а и все по-уплашена, къде ще ида сега?!... Когато разбрах, че мога по желание да виждам майка и татко, съвсем обезумях! Говорех им, но те не ме чуваха и виждаха. Само плачеха. Майка ми така страдаше и виеше!... И татко!... Аз също с тях. Беше ужасно! Тази мъка и неопишуемо страдание продължи много дълго, не само до четиридесетия ден след смъртта, а и месеци след това заради сълзите на майка ми.

Боги, Мишо и аз хълцахме неудържимо без никакви задръжки. Елена продължаваше да говори монотонно със затворени очи, полуизтърсена от креслото:

- Сега искам брат ми и снаха ми да ми помогнат да направим нещо за майка. Трябва с моя помощ да разрушим една магия около нея, за да остави и мен на мира. Лиана и Боги да отидат у нас, да издебнат някоя вечер, когато мама заспи и да ѝ пръснат една щипчица сол под възглавницата.

- А! По кой начин?! - възкликнах аз. - Майка ѝ не е спала от години. Никакви сънотворни средства и билки не ѝ помагат, та ние с щипка сол!... А и как ще я накараме да си легне, камо ли да заспи?

- Аз ще направя така, че да заспи... Но след това трябва да ѝ пръснат малко сол под възглавницата. Останалото е моя работа... Майка изплаща много тежка карма чрез мен и моята смърт в този живот... В минал живот тя е удушила собственоръчно трите деца на крал Вилхелм, за да се възкачи на престола. Сега, в тоя плаща чрез мен и мъките ѝ ще са вечни, докато не го разбере.

Ние слушахме като омагьосани. Плачехме и не смеехме и да дишаме.

„Кой Вилхелм!“ - мина ми през ум, че бяха цяла поредица крале с това име. Не смеех да попитам - да не разваля нещо. И без друго бяхме зашеметени от чутото, а и никога не е късно да се провери. Който и когато иска, може да се порови из разни библиотеки и енциклопедии. Лично аз за секунда не се съмнявах в истинността на информацията, защото познавах Камелия добре и знаех, че не е нито тщеславна, нито шегаджийка, за да лъже. Колкото до свекърва ми... напълно бе възможно да се приеме за истина. Казаното от Камелия би могло да обясни някои черти, които бях забелязал в поведението на Вера. До тази вечер например за мен беше непонятно на какво се дължи нейното вродено високомерие и чувство за превъзходство. Гледаше отвисоко на всички и горчиво се оплакваше, че живее в неподходяща среда. Не признаваше и роднините си - простаци били. Никога не можа да се примири с квартала, в който живееха (според мен приятно залесен, в центъра на София), не общуваше със съседите и казваше, че били под нейното ниво. Гордееше се с образованието си, получено в някакво специално чуждо училище, и с огорчение отбелязваше, че Боги не приличал по придиричливост на нея, а от малък играл с „гамените на махалата“. Поддържаше се в крак с модата, беше добре соанирана, хубава жена, странно белязана от природата - очите ѝ имаха различен цвят, едното синьо, другото пъстро. Да, за мен не беше невъзможно

да приема, че в минал живот е била кралска особа, домогваща се до власт, като имах предвид поведението ѝ сега. Нали и в книгите пише, че всички идваме отново на Земята с навиците си от миналото...

- Майка никога няма да спре да страда и да ме прежали, но със сълзите си стана причина да се задържа много дълго в ниските сфери. Беше мъчително и за мен... Сега имам други планове и занимания и тя не бива да ме „дърпа“ повече към Земята.

Погледнах часовника си и ужасена казах:

- Времето изтече. Не трябва ли Камелия да си ходи. .. да не ѝ се карат?

Но Елена продължаваше с монотонен глас: — ... задължавам Боги и снаха ми да изпълнят желанието ми. А сега нека ме питат каквото искат! Брат ми да ме пита!

Боги се помести нервно на мястото си, направи два тика несъзнателно с челюстта си и безпомощно ме погледна:

- Ами какво да я питам? Какво, какво?!... Тя... Сега сляпа ли е?

- Не, не съм сляпа. От мига, в който умрях, мъките ми свършиха.

- Добре ли е?... Как се чувства „там“? - колебливо и неуверено звучеше грубият му глас в притихналата стая.

- Да си ходи! Да си ходи, за да не ѝ се карат! -проплаках аз.

Последва малка пауза и сърцето ми подскочи от разочарование. „Сигурно си отиде!“ - прошепнах.

- Смее се... - продължи с равен глас Елена. - Кажете на Лиана... че архангелът ми разреши да остана. Стой тук до мен и ме държи за ръката... Мога да остана, докато той каже.

Щях да припадна от благоговение. Архангелът я държал за ръката!!! О, Господи, архангел стои до нея!

- По-добре не мога да бъда - продължаваше Камелия. - Не съм сама. Имам и нова любов. Руснак е. Стъпа се казва.

Умрял е преди три години при автобусна катастрофа в Съюза. Бил е трета година студент по Медицина... Той най-много ми помага да свикна и се пригодя към условията на живот тук... Обяснява ми и много неща за земния ми живот... защо така са се развили нещата с мен... Затова искам брат ми и снаха ми да обяснят на майка, че трябва да забрави за Оги. Няма какво да му отмъщава! Аз не му се сърдя! С него вече е разплатено!... Много съм щастлива! Ние със Стъпа страшно много се обичаме... Само че не като вас на Земята... защото тук няма физически тела... но това не значи, че се обичаме по-малко.

Последва малка пауза. Никой от нас не я наруши.

— Като си помисля само колко глупава съм била! Как се стараех да не разочаровам милия ми брат и да асимилирам музиката му... Той ми записваше касетки с джаз и ме задължаваше да ги слушам... Срам го беше, че съм общувала с простаци, които нищо не разбирали от музика. .. О, как се стараех да бъде... ако не на негово ниво, поне да не стане ясно, че нищо не разбирам от джаз... А никак не ми харесваше! Колко глупава съм била! Колко глупав е и той, като си въобразява, че неговите джаз-музика и джаз-хармония, които пропагандираше, са най-велики! Ако би могъл да чуе музиката тук, музиката на сферите... ще разбере колко е бил тъп! Музиката, която може да се чуе тук, не може да се сравнява с тази на Земята... от който и да е жанр... След пет години брат ми ще разбере какъв глупак е бил... Оскърбявал хората заради неговата музика... а има много по-важни неща за постигане на Земята... Сега се намирам в кръга на учените. Подготвят ме да започна сериозно изучаване на моята болест - диабета, и ще се наложи да се преместя на друго място, докато трае обучението.

Там ще уча и ще работя с други учени за лечението на диабета в бъдеще. Когато решат, че е дошъл моментът. .. А това може да бъде и след много, много години... Тогава ще се преродя отново... За да лекувам на Земята.....Но диабетът тогава ще бъде в друга форма... Ще има и други съвсем нови болести... за които човечеството... ще търси решение. Скоро ще ме преместят и Елена няма да може да общува с мен. Никой няма да може повече... затова... след шест месеца броечно от днес... значи след 17-и, най-добре на 18 февруари следващата

година Лиана и Боги... да ме „повикат“ непременно! Най-добре чрез някой стар медиум, за предпочитане жена... тогава ще им кажа много неща за тях двамата и тяхното бъдеще... Боги много ядосва Лиана... но тя също го ядосва... След пет години ще имат нов дом... Ще отидат в Египет... През февруари другата година ще им кажа повече... Баща ми е най-добрият човек на Земята! Колко много се грижи за мен!... Много го обичам и... искам Боги да му каже, че специално му благодаря за всички стоически грижи по моето здраве... и на майка също да каже... че много ги обичам двамата.

Последва пауза. Елена полулежеше със затворени очи.

- ...Архангелът ме стиска за ръката и напомня, че трябва да си отиваме... тази сутрин - след няколко часа... ще стане голяма катастрофа на изток... ще има много души да прибираме и ще имаме много работа... Снаха ми... я благославям навеки!

— .. и се възнесе! — изпъшка облекчено Елена и след малко отвори очи. Стана бавно от мястото си и отиде в банята. Чуха се познатите звуци - повръщаше.

Когато се върна в стаята, ние все още бяхме вън от контрол. Елена не помнеше нито една дума от казаното и се наложи да ѝ го разказваме.

- Добре, че няма да шофирам аз! - каза Боги, като си тръгнахме.

- Доволен ли си от сеанса със сестра ти? - нетактично попита Елена.

- За какво да съм доволен, че се скъсах да рева ли? Тебе само за това те бива - да разплакваш хората.

БОГИ

И ШВЕДСКИЯТ МЕДИУМ

В интерес на истината само ще отбележа, че предсказанието на Камелия за нов дом точно след пет години се сбъдна - разведохме се и съответно и двамата имаме нови домове. Сигурно по време на сеанса Камелия е искала да ни пощади и не го каза направо. Колкото до Египет, действително получихме предложение за контракт, но след доста колебания го отказахме поради размирици из тези земи по това време.

Шест месеца след сеанса с Камелия аз пеех с един бразилски оркестър и сновях из Западна Германия и Швейцария - беше изключено при това движение да открия някой медиум.

Боги пък свиреше с един италиански оркестър и в периода около 18 февруари беше в Швеция. Тъй като работеше по цял месец на едно място, беше успял да влезе във връзка с няколко медиуми от различни градове в страната. Сторили му се обаче много комерсиални. Като разбрали за какво става дума, веднага поискали да поканят много хора за сеанса, да се направи реклама и евентуално да се заснеме по телевизията. В периода около указания от Камелия ден за контакт с Боги бяхме в непрестанна телефонна връзка. И двамата бяхме категорично против всякакви сензации и шум. Накрая някой го беше свързал с някакъв медиум, възрастен мъж от Упсала.

На другия ден след срещата си с медиума Боги ми разказа следното по телефона:

- Не очаквай бог знае какво! Може да се каже, че беше само много шум за нищо. С голям зор успях да го кангардисам да ме приеме, и то ме прие на 19-и, а не на 18 февруари, както беше поръчала Камелия. Аз бях помъкнал с мен и магнетофон да записвам, но всичко беше много малко и незначително. Впрочем като се видим, ще го чуеш лично. Дъртакът ме вкара в една мрачна стая, в която миришеше на мухъл и беше пълна с ненужни антики от миналия век. Аз пунах магнетофона, а той мижа доста време и накрая каза: „Сестра ти не може да дойде сега. Беше при мен около половин час преди ти да дойдеш... Само че тя те наричаше с едно друго име. Как каза, че ти е името?“ - „Богомил Джендов, но ми викат Боги“ - „А, така! Боги, Боги те наричаше. Каза да ти предам, че е много добре. Учела усилено нещо - ти си знаел какво. Каза също, че в миналия живот сте били мъж и жена, че много те обичала и тогава, и сега и винаги ще те обича. Да я потърсиш пак, скоро обаче и чрез жена-медиум. Сега била изолирана и не ѝ било лесно да идва, а скоро изобщо нямало да идва повече.“

- Това беше всичко! - разочаровано звучеше Боги.

- О, защо, напротив! Аз го намирам за много интересно. Представи си, значи в миналия

живот сте били и жена?! Може би в следващия ти и аз ще сме брат и сестра?!

- Я не дрънкай глупости! Повече не искам да чувам и да се занимавам с никакви медиуми! И без това всички ме смятат за луд, няма нужда съвсем да полудявам.

Повече не чухме от Камелия. През следващите година се срещах веднъж или два пъти с Елена, но Камелия не идваше. Майка ѝ обаче не се предаваше. Ходеше по всевъзможни врачки, медиуми и ясновидки, но Камелия не идваше. През 1976 година Вера ми каза, че чрез една друга жена, някаква туркиня от Южна България и много силен медиум, дядо Димитър „дошъл“ и „казал“, че Камелия живее на съзвездието „Лира“, имала много сериозни занимания и не може повече да „идва“. Също така забранил на Вера да смущава повече духа ѝ и така я беше изплашил, че поне няколко години тя не смееше да я търси.

МЕЧТАНАТА ПОЧИВКА

Не познавам семейство, в което, ако двамата съпрузи имат една и съща професия, нещата да вървят гладко. Ако пък по някаква неблагоприятна причина са се обединили да работят заедно, в един „тим“ - това е постоянен кошмар. Ако някой ми даде за пример обратното, ще бъде просто щастлива случайност или единичен, уникален случай.

В кръга на моите познати имаше семейства инженери, геолози, юристи, лекари и най-много артисти. Всички те, макар че работеха в различни институти и учреждения, имаха сериозни проблеми на професионална тема, и то защо? Мъжете никак не можеха да преглътнат факта, че жените им са толкова изявени и проспериращи в професията, че те, мъжете, получаваха комплименти за това. Споровете непрекъснато се въртяха около това кой е по-добър и кой по-лош, че жената все пак имала по-малко мозък и... какви ли не още глупости.

В семейства на артисти, особено в случаи на съвместна работа - направо се избиваха! Ние с Боги бяхме най-типичният и пъстроцветен пример за такова семейство. Лично аз не виждах какво има да делим. Крайният успех беше наша обща цел. Той беше гений — това само по себе си говори, че малко или повече е луд. Или меко казано - странен. Още по-деликатно - не съвсем като другите хора... А Боги си беше направо луд! От тези луди, на които им разрешават да радват и тормозят обществото и не им е време да ги затворят. Между всички музиканти, с които съм работила, от всички националности, с какъвто и да е цвят, не познавам друг, който да е имал успеха на Боги, когато е на сцената. За него бих могла да пиша дни и нощи, но не това е предмет на книгата ми. Само ще отбележа, че напълно го заслужаваше. Той беше нещо уникално, неповторимо, от Бога белязано - да радва хората, които го слушат. Ако пиша сега в минало време, това е само защото се отнася за периода преди 15-16 години, а колкото до Боги - той и сега продължава да е на сцената, да лудее и да вълнува хората. И ако не успя все пак да получи признание в световен мащаб, за което му беше даден шанс от Бога, причината беше само в неговия характер. Комплекси, комплекси, комплекси...

Не знам кой друг ме е обичал повече от Боги, но професионалният ми живот с него беше ад. За моя личен успех и изява даваше всичко, на което е способен, а когато го получех, успехът ми го правеше някак несигурен. .. Ставаше саркастичен, зъл, дори груб.

Цели осем години бяхме рамо до рамо на „работната площадка“, както на шега се изразявахме в музикантските среди. Непрекъснато заедно. Не бяхме се разделяли за повече от два-три часа в денонощието, а това при напрегнатия живот, който водехме, беше твърде много. Накрая успях да го убедя, че ако не се разделим за известно време в работата си, ще завършим неминуемо с развод, и то скоро. Хората се развеждаха за изневери, за тежки или непреодолими несходства в характерите или интелекта си, за огорчения... Ние с него не познавахме такива - бяхме просто създадени един за друг. Карахме се само на сцената или заради това, което правехме на сцената.

И така, след нескончаеми дискусии, които продължиха около година и половина, стигнахме до взаимно съгласие. Решихме временно да не работим заедно, за да запазим брака си. Аз имах по-бързо шанс и получих ангажимент в една южноамериканска група. Два месеца по-късно Боги пък започна с един италиански оркестър. Поддържахме непрестанно

телефонна и писмена връзка. След една година кръстосване из Европа се уморих да ме командва един тъп аржентинец и ги напуснах. Заминах при Боги, който работеше с италианците в Стокхолм. Около месец се радвахме на спокойствие и щастие. Раздялата ни явно имаше благотворен ефект и върху двама ни. През този месец наваксах всичко изостанало от моето учение по астрология, изпратих до Лондон всички писмени изпитни тестове и следващия месец си тръгнах за България. Боги щеше да се върне също само след месец.

След година и половина кръстосване от град на град имах право на тази дълго мечтана почивка.

Тази година зимата в България беше настъпила без предупреждение. Заварих столицата, загърната с еднометрова дебела снежна пелена и —20° студ. Движението и транспортът бяха затруднени. Много неща липсваха от пазара... Имаше и други несгоди, но нищо не беше в състояние да повлияе на моето добро настроение. Пълноценно се радвах на дълго мечтаната ваканция.

След като се наспах истински и няколко дни прекарах изцяло в компанията на майка ми, с която разговорът никога не се изчерпваше, започнах да уведомявам моите приятели, че съм си дошла. Мълвата за връщането ми бързо обиколи кръга на най-близките ми познати и след няколко дни „кръжокът“ в пълен състав започна чести сбирки.

Оказа се, че докато ме е нямало, са се виждали много рядко. Винаги ставах повод за тези срещи, които носеха голяма радост на всички ни.

И така, в първия петък от моето връщане беше насрочено събиране, както обикновено у съдията. Всички от „кръжока“ бяха чували за Елена, но никой не се познаваше лично с нея. Както вече споменах, тя умишлено се изолираше и подбираше с кого да се среща. По молба на няколко души реших този път да взема и Елена.

Дойдоха да ме вземат с две коли. Едната продължи направо към съдията, а другата ни отведе у Елена. От няколко месеца тя се беше сдобила с телефон и знаеше, че съм в България, но не бях я предупредила, че смятам да я водя някъде.

Стоически изтърпях целия инквизиторски разпит, на който ме подложи – къде отиваме, кой ще бъде там, както и подробна информация за всеки поотделно... Точно когато бях на края на силите и търпението си и мислех, че ще кресна, тя реши, че „обкръжението“ няма да е опасно и че ще дойде.

Докато се приготвяше, изрично ме предупреди, че не желае да прави никакви сеанси, защото се чувствала много зле. Сърцето ѝ създавало сериозни безпокойства, имала световъртеж и какво ли не още ми изброи. Аз тържествено ѝ обещах, че никой няма да я смущава с подобни молби. Просто исках да е с нас, защото живееше много изолирано, а нашите сбирки минаваха при много интересни дискусии и създаваха отлична атмосфера.

СЕАНСЪТ С МИЛАН

У съдията всички се зарадваха, че Елена ще е с нас. Предупредих отново цялата компания, че тя не се чувства добре и тая вечер няма да „гледа“. Съобщението беше единодушно прието и на Елена ѝ бе отредена една софа, на която тя направо си легна, докато ние бяхме седнали удобно.

Централна фигура между нас беше Павел, естествено. Макар около четиридесетгодишен, той изглеждаше удивително млад. Бе човек със завидна ерудиция, а що се отнася до окултните му занимания, предпочиташе езотеричната страна на всички тези науки. За моя радост имаше доста големи познания и по астрология. Притежаваше дар слово и умееше да се изразява ясно и аргументирано по въпроси, които съвсем не бяха ясни или лесни за асимилиране.

Тази вечер между нас имаше един нов събеседник, за когото разбрах, че идва за първи път. Не знам кой го беше довел. Момчето беше студент по икономически науки и значително по-млад от всички ни, едва 21 -годишен. Не приличаше на българин. Като го наблюдавах, си мислех, че едва ли има друга страна по света с такова разнообразие на типажки като в България - руси и синеоки, кестеняви, чернокоси със светли очи, чернокоси и тъмнокожи като цигани - всякакви...

Помня, веднъж в Стокхолм, пред музикалната агенция срещнах един познат музикант от Пловдив, който беше в компанията на удивително красив тъмнокож младеж. Реших, че е някой американски мулат музикант, каквито ги имаше много в Стокхолм. И какво беше моето смайване, когато „мулатът“ започна да говори български с пловдивски диалект! Ами че той бил популярен и талантлив пианист от Пловдив с малко повече циганска кръв в жилите си. Всичко е възможно в България - нали сме страна на кръстопът!

И така, тази вечер наблюдавах новия гост и никак не можех да определя на какъв ми прилича. Имаше необикновен разрез на очите, леко дръпнати нагоре в края, много черни и с гъсти мигли. Кожата му бе доста тъмна, високи и изразени скули, красиво оформена уста и съвършени като за реклама зъби. Телосложението му беше малко хилавичко за моя вкус, но поведението му интригуваше. Почти не говореше, а ако се обадеше, бе така тихо, че трябваше да се напъваме, за да го чуем. Каквото казваше, беше на място, с тиха, ненаатрапчива, но абсолютна убедителност на мъдрец.

Разбрах от пръв поглед, че съдията го ненавижда, но не можех да отгатна каква е причината. Няколко дълги часа дискусиата се водеше предимно от Павел - коментирахме аурата на човека и нейните цветове, както 7-те чакри на тялото. Това беше тема, за която имах бегла представа, но за мое учудване момчето направи няколко допълнения съвсем на място, с което грабна интереса на всички ни. Само не и на Павел. Той се намуси и се приготви за спор.

През това време Елена кротко си лежеше на софата и слушаше. Кротуваше си на чаша чай и примигваше по познатия ми вече начин. Никой не я закачаше. Изведнъж тя буйно скочи от мястото си и извика:

- Ей, ти! Милан се казваш, нали? На дядо ти ли те кръстиха? - и преди той да отговори, добави: - Той е тук.

Очите на всички се приковаха в Елена.

- Дядо ти Милан казва, че си най-доброто момче, защото редовно си му палил свещи след смъртта и по този начин си укрепил духа му. Така ли е?

- Да, така е... — плахо отвърна момчето.

- Дядо ти Милан казва... да не слушаш майка ти, а сам да решиш към кой профил да се определиш... „Майка му - казва дядо ти... - беше партизанка и си мисли, че цял живот ще командва... но Милан е по-умен и мъдър от всички... Да не я слуша!... Хубаво ли му е сега, като живее в такава беднотия?!... Да избере външно... - какво?! — а-а-а, казва да избере външна търговия!..."

- Изчезна, отиде си - завърши Елена и впи поглед в Милан.

Всички в стаята го гледаха смаяни.

- Вярно ли е, че майка ти е била партизанка? - гласът на Елена прозвуча по-скоро като обвинителна констатация.

- Да... била е - отвърна още по-тихо момчето. Настъпи неловко мълчание. Всички мислехме едно и също: „Кой го доведе?!“

Срещнах тържествуващия, многозначителен поглед на Павел: „Сега ясно ли ти е защо не мога да го понасям? Кой доведе тоя мръсен комунист?!“

Отместих поглед объркана. Какво можех да направя! Не бях го довела аз!! И на мен не ми беше приятно, че между нас има човек, за когото нищо не знаехме...

Изведнъж настъпилата необичайна тишина бе рязко нарушена от мощния глас на Елена.

- Я ела тука по-наблизо! Ела и седни до мен! -изкомандва тя. - Ставай, ставай и бързо сядай до мен! Копеле с копеле! Да видиш какво ми се „дава“ в момента, нещо удивително за карма, много стара карма между теб и мен.

Момчето стана и с несигурни стъпки се доближи до мястото, където тя седеше. Направихме му място и седна както тя нареди - срещу нея. Елена хвана ръката му като за канадска борба, длан в длан и лактите стабилно опрени на масата.

- Наведи се! Наведи се напред! Така че пулсовете ни да се допират... Така! Копеле

гадно! Чудя се аз защо не мога от пръв поглед да те понасям, а то... били сме врагове и неведнъж!

При пълна тишина и общо смайване тя започна да говори с невероятна бързина. Не като друг път, когато някой „дошъл от другата страна" ѝ говореше и тя с мъка се напъваше да чуе и разбере какво ѝ се казва. Тоя път тя говореше, като че четеше по книга. За първи път се случваше такова нещо в мое присъствие, затова бързо извадих писалка от чантата си и направих знак, дадоха ми лист и... ето какво успях да запиша под мъждукащата светлина на две свещи. И до днес пазя тази пожълтяла от времето бележка, на която с труд смогнах да запиша най-важното от този рядък сеанс.

- С тебе сме били само врагове... Тук ми се дава за едно прераждане преди 2684 години. Живели сме в Етиопия в племето хазаряни. Аз в този живот съм била мъж и съм се казвала Зарбу. Ти си бил по-млад от мен и си се казвал Тикор. Войнствено и примитивно племе... Живели сме в шатри, входовете ги виждам закрити с кожи... отстрани на входа нещо като копие има забито, с някаква опашка от животно... ама и аз не знам какво животно, като от кон изглежда, и разни нанизии от зъби на лъв и червени конци се веят. Жена ти се е казвала Зека, имал си син на име Сакедай. Ти си бил по това време млад и надежден воин, но явно си ми пречил. Искал съм да ти взема жената - Зека. Много битки и свадии е имало между нас, докато накрая съм те убил и гробът ти, по-скоро гробница, го виждам... се нарича Такеда. По-късно, в друго прераждане, пак сме врагове..... и ти, и аз пак мъже. Живели сме в племето кармаяни, на място, където е днешна Абисиния и селището ни се е наричало Тамбусака. Пак много примитивни и войнствени... Тоя път ти си ме преследвал цял живот, непрекъснато преследване, дори не си имал време да се ожениш. Да ме убиеш е било главна цел в живота ти. Били сме се с бравии и на коне, но е било пред много хора... нещо като състезание... После пак боеве, но с копия. Ранил съм те, ей тука над хълбока и си умрял от загуба на кръв, защото не е имало кой да ти помогне. Твоя роднина ме е убил после за разплата... като съм спал, с нож. Много по-късно... много по-късно, в...

На това място Елена направи безпомощен жест и каза, като гледаше в една точка: „Загуби се нишката... нищо не ми се дава повече."

Аз бързо дописвах последните ѝ думии и чак тогава повдигнах очии. Всички бяха притихнали и не откъсваха поглед от Елена. Погледнах Милан, той стоеше с изправен гръб, с очии, приковани в нея, и израз, който не можах да разгадая - страх, омраза или и двете, напрежение да си спомни нещо или удивление... фактически това беше една от особеностите на неговата индивидуалност, силно изразително лице, на което емоциите се сменяха бързо, но под пълен негов контрол.

- Ей, това кармата е страшно нещо! - изгърмя в притихналата стая гласът на Елена. - Гледам го, хубаво младо момче, за първи път го виждам, а не мога да го понасям! Цялата вечер се чудех защо! Копеле гадно! -клатеше злобно глава тя. - Признай си, кажи сега веднага, че и ти не можеш да ме понасяш и че усещаш същото, откакто очите ни се срещнаха днес. Признай!

Момчето я гледаше безмълвно с искрящи очии, като че го беше хипнотизирала индийска кобра.

- Не си дърпай ръката! Още не е свършило! - командваше тя. - Признай, само не отричай, че ей тук - пресегна през масата и го бодна с пръст над десния хълбок - до ден-днешен те боли! Често, без да има причина и да имаш обяснение защо! Така ли е? Отговаряй!

- Бях започнала да се ядосвам на Елена. Какво се е разкряскала на момчето, защо го травмизира по тоя начин? Откъде това озлобление? Не бях я виждала такава... Дали не разиграваше някакъв театър?! Обаче как пък ги измисляше с такава бързина всички тези страхотни и характерни имена? Не, не е възможно! Ами ако се е подготвяла за това отдавна?!

Никой не смееше да издаде звук, всички бяха стъписани. Тъкмо смятах да се намеся в защита на момчето, когато го погледнах, видях втренчения му в Елена поглед, лицето му бяло като тебшир и разбрах, че всеки миг щеше да припадне.

Скочих, ударих Елена по рамото, дръпнах ръката ѝ от ръката на Милан и извиках:

- Елена, ти си отвратителна! Остави Милан на мира! Не виждаш ли, че ще загуби свят всяка секунда?! -грабнах ръката му и го изведох от стаята.

Той ме следваше като сомнамбул и когато в кухнята му дадох малко вода и го накарах да седне, направи това, без да съзнава какво върши и къде е. Гледах го загрижено. Беше още като в транс. Тая Елена! Какво му направи на момчето?!

След малко го шляпнах леко по бузите, за да дойде на себе си. Бавно, бавно очите му се фокусираха върху лицето ми и разбрах, че вече ме гледа и вижда.

- Ей, момченце, ти щеше да припаднеш! Изразът в очите му бързо се менеше, издавайки, че мисли, но не проговори.

- Ей, Милане, какво ти стана?! Не усети ли, че си пред загубване на съзнанието? Не можеше ли да скочиш от мястото си и да излезеш?

Чак сега очите му е изпълниха с ужас, спря ги на моите и промълви:

- Да... Сигурно щях да припадна. Не мога да опиша какво усещах. Никога не съм припадал, но и никога не съм преживяват нещо подобно. Не знам защо ми стана така! Уж... всичко, свързано с „отвъдното“, прераждания, кармични срещи, не е нищо ново за мен... Аз от дете не бях като другите, аз си „дойдох“ на този свят с отворено съзнание...

- Да не би да искаш да кажеш, че си аватар? - недоверчиво попитах.

- Не, не... Но помня много неща от миналото... Аз „дойдох“ на тоя свят с познанията си от миналото...

- Сериозно ли говориш? - възхитих се аз. - В такъв случай непременно трябва да се виждаме по-често и да ми обясниш всичко на-подробно.

- Да - кимна той неопределено и продължи. - Но това с Елена тая вечер... беше и странно, и ужасно. Имах картини, докато тя говореше. Имах чувството... като че изведнъж, само след миг, всичко ще си спомня.

- Глупости! Аз пък допускам, че тя би могла да разиграва и театър - сниших глас и продължих. - Откъде-накъде ще говори за толкова стари прераждания?! И какво искаше да каже с думите: „Дава ми се“, така говорят обикновено ясновидките, а тя е медиум. Кой ѝ го даваше или как ѝ се даваше - не се разбра.

Той ме гледаше и премисляше казаното от мен.

- А тук, тук, където често ме боли безпричинно? - някак виновно попита и продължи сякаш на себе си: -Не, не беше театър. И аз се чудех защо ми е неприятна, още като я видях?! После, като казваше имената така бързо... някакви картини ми се мяркаха - подобни на това, което тя описваше... Не! Не мога да ти го обясня!... Допусках, че не харесвам Елена, защото е мъжкарана, но... после всичко, което тя говори за нас в „миналото“, имаше смисъл и някак си „оживя“ за мен. Не виждах вече нейното лице, а на някакъв друг човек, когото ненавиждах и имах желание да скоча и да го сграбча и... ужасно беше! Не може да се обясни с думи! Милан млъкна и овеси глава надолу в размисъл. Аз го гледах и търпеливо чаках да ми каже нещо смайващо, нещо, което „видял“ или „усетил“ по време на сеанса.

- Ами онова, което Елена каза за дядо ми? Е, откъде ще го знае?!... И за майка ми... за моите планове, откъде ги знае?! - гласът на Милан звучеше, като че говореше на себе си.

- А-а, слушай, Милане! В това, което мъртвите ѝ казват, не се съмнявам - вече много пъти сме имали необикновено интересни сеанси и за миг нямам съмнение в нейните дарби на медиум. Но тази вечер тя не каза откъде знае за вашите „минали“ взаимоотношения. Какво значеше това „дава ми се“? Така говорят ясновидките, когато виждат картини или чуват и т.н. Какво беше нейното състояние тази вечер, на ясновидка или на медиум?! Е това не ми е ясно... Впрочем, като ми дойдеш на гости, ще ти разкажа много интересни преживявания с Елена от света на мъртвите - подкупващо казах аз. -И ако се чувстваш вече по-добре, хайде да отидем при другите.

РАЗОЧАРОВАНИЕТО

В стаята всички говореха възбудено и коментираха на висок глас. Някой ме хвана за лакътя и прошепна в ухото ми: „Не знаех, че си била такава самарянка.“ Беше съдията и

гледаше полу-презрително, полу-подигравателно Милан.

- Ела в, другата стая да си говорим по нашите работи! Вечерта ще мине и няма да остане време за нас.

Спря с ръка жена си, която в момента ми поднасяше чаша чай, и каза към другите:

- Ние с Лиана отиваме в другата стая да си поговорим на четири очи по анализите, които тя ми е направила. Ще ни извините ли?

Влязохме в спалнята и понеже нямаше столове, проснахме се един срещу друг на кревата и аз разпрострях хороскопите. Те бяха два - моят, направен и изготвен от училището ми, и неговият, на Павел, който аз бях направила през последните дни. Бях се постарала да дам възможно най-добър професионален вид на неговия хороскоп, тъй като имах много високо мнение за него като окултист. Още повече той разбираше от астрология. В досегашни разговори на тая тема Павел боравеше правилно с необходимата терминология и понятия, което говореше, че доста се е занимавал.

Докато правех интерпретация на неговия хороскоп, той слушаше внимателно и одобрително кимаше с глава. Не ми трябваше много време, за да разбера, че поведението му и спокойно направените му забележки изразяваха неоспоримо снизхождение. Все едно, че той беше учителят, а аз ученичката, или той ме изпитваше, а аз отговарях. Какво пък! Щом непременно държеше да запази положението си на превъзходство - нямах нищо против. Бях свикнала с всякакъв род мъжки комплекси. За мен беше важно да мога да науча нещо, стига да имаше от кого. Когато човек искрено иска да учи, каквото и да е, трябва да е смирен, да пита непрестанно и да няма комплекси за малоценност.

Като свърших с интерпретацията на характера му и се готвех да продължа с прогнозите за бъдещето, той ме прекъсна с едно: „Много добре, много добре!“ - казано с тон, означаващ „Я гледай ти, не очаквах, че в Англия могат да преподават толкова добре астрология!“ Естествено това ме подразни, но запазих контрол. След това той пожела да види моя хороскоп. Направи коментар, от който веднага ми стана ясно, че използваше планетните позиции не за тълкуване на истината относно моя характер, а за някакви свои цели. Прекалено много ме „четкаше“ и ласкаеше, а аспектите, които разкриваха мои слабости, като че не забелязваше.

- Сега направи едно сравнение между твоя и моя хороскоп! - с повелителен тон на търпелив педагог каза той.

— Защо? - учудих се аз. — Това не е целта на този етап. Това е съвсем друг отдел от астрологията и се нарича 8УКА8ТК.У - сравнение и точно на него получих най-висока оценка в училището, но изисква много работа, точно сравнение на дължините на планетите и...

- Глупости! Никакви дължини на планетите не са нужни! - властно ме прекъсна той. - Гледай сега! Твоето слънце е във „Везни“, а моето в „Стрелец“, твоята родена луна е в „Стрелец“, където е моето слънце. Моята луна е в „Козирог“, а на теб асцендентът ти е в „Козирог“. Е, само по себе си какво означава това? Ясно ти е, нали? — и ме погледна в очите.

- Да... Ясно ми е... Обяснява защо споделяме едни и същи интереси в живота и духовните ценности, още повече, че и по възраст сме близки, обяснява защо сме приятели и че...

- Не, моето момиче! Нищо не са те научили в това училище! Означава категорично, че ти и аз ще бъдем любовници!

Бях стъписана. Не можеше да бъде! Сигурно беше някакъв лош сън! Такова разочарование! Всеки друг можеше да ми говори глупости, но не и този мъж! Човекът, когото бях приела не само като изключително ерудиран, но и като духовно извисен, се срива в същия миг в очите ми. В душата ми се надигна страхотен гняв. Аз, която така го уважавах, загубих времето си да му правя най-подробен и професионален хороскоп, за да получа признанието му! Аз, която смятах, че при тези сбирки се срещат мозъците и душите ни и не го приемах просто за мъж! Той беше окултист! За мен светът беше пълен с мъже, но

окултистите бяха рядкост. Един обикновен мъж, с каквато и ерудиция да е, ако не е подготвен окултно, може да бъде извинен за много човешки грешки, но не и един окултист. Павел беше окултно подготвен, което изключваше възможността да се използва тази наука за постигане на обикновени, чисто материални желания. О, не и той!

Дълго го гледах стъписана и вбесена, неспособна да говоря. Той също ме гледаше в очите - тържествуващ, считайки вероятно мълчанието ми за съгласие.

Чух гласа си и не го познах. Мисля, че нямаше нужда човек да е окултист, за да разбере подтекста на това, което казах.

- Павел, ти или нищо не разбираш от астрология, или по-скоро аз не разбирам, щом не можах досега да преценя колко си тъп.

- Аз не съм тъп, а ти нищо не си научила по астрология! Нещата са съвсем ясни! - продължаваше той с обидно снизхождение.

Опитах се да звуча безпристрастно. „Когато се прави сравнение между два хороскопа, за да се приеме, че аспектът между две планети функционира, е разрешена орбита само 1 °30' от двете му страни. В нашия случай ние сме далеч от подобна възможност. Нито имаме аспекти между Венера и Марс - това първо се гледа, когато се търси сексуална връзка. Ти си учил астрология от апокрифна литература - продължих с леден глас, който би обезкуражил всеки нормален човек. - Явно имаш съвсем повърхностни познания, иначе щеше да знаеш, че...

- Когато аз съм почнал да уча астрология... ти си била в скута на майка си. Това че си завършила.. или незавършила още някакво училище в някаква Англия, съвсем нищо не означава, за да ми се перчиш. Нищо не знаеш, щом не можеш да видиш такива очевидни факти!

Бях много ядосана. Настъпих педала на гнева си и го смачках - и съдията, и окултиста, и мъжа, всички заедно. Наговорих му всичко онова, което бях видяла в хороскопа му, и то без задръжки, не както би постъпил един истински конструктивен астролог, какво означава Луната в Козирог, позицията, която именно той имаше. Нямам за цел да отегчавам читателя с астрологическите си анализи и затова не ги помествам, но на съдията Наговорих достатъчно, за да избия всичките му илюзии и да го накарам да не се опитва повече да ми говори на тема астрология.

Напускайки стаята, бях разочарована и огорчена. Той се мъкнеше след мен и повтаряше: времето ще покаже, че той е прав, а аз още имам да се уча. Колкото до астрологията - бе прав. Моето лично мнение е, че това не е нещо, което се научава и асимилира в един човешки живот. Колкото до това, че той бил прав и ние ще бъдем любовници, времето показа (в изминалите дълги години след това), че говореше глупости. Както още тогава видях в хороскопите - ние не само не станаме любовници - вече не сме и приятели.

В другата стая, където бяха всички, ме чакаше ново разочарование или нещо подобно на разочарование... Елена „гледаше“ на архитектката. Инженерът пък ми прошепна в ухото, че в часовете, които сме били с Павел в другата стая, Елена е успяла да „гледа“ на почти всички и че „ума им е събрала!“ Невероятна била! Невероятни истини им казала чрез умрелите им близки... Това не беше ново за мен. Стоях мълчаливо в един ъгъл и унило си мислех: кой я караше да „гледа“?! Нали й беше зле? Нали такава беше уговорката - никой да не я закача? Тя сама започваше... Някакъв тип разтоварване ли беше това за нея, или просто тщеславие? Това ми предстоеше да разбере, но не тази вечер. Искях да си ида у дома. Чувствах се уморена и някак си измамена.

Прибрах се с такси в редовния час - около или след пет сутринта. Влязох на пръсти в хола, съблякох се и безшумно се вмъкнах в кревата.

В главата ми беше хаос. Елена и съдията не ми излизаха от ума. Душата ми беше смутена и не знаех кое е криво и кое е право. Не можех да изтрия странното промъкнало се у мен чувство, че съм измамена, измамена...

- Чух те! - обади се гробовен глас от другия креват -Боги! - Не се спотайвай, чух те!

Аз мълчах. Само това ми липсваше—да се карам сега с него!

- Ама, надменна Жозо! Какво се спотайваш?

- Моля те, Боги, остави ме на мира! Ако знаеш само колко нещастна се чувствам!

- Сериозно ли?! - зарадва се той истински. Скочи от кревата, запали лампата и ме прегърна с надеждата, че ще чуе нещо интересно и че аз все пак понякога съм нещастна.

— Защо ма, Жужко? Защо си нещастна, малко Жуже?

- Не знам как да ти обясня... няма да ме разбереш -безпомощно отвърнах аз.

- Защото съм тъп, нали? Ти си много сложна, а аз, горкият, съм тъп, за да схвана, нали?!

- гневно даде воля той на комплексите си.

- Не бе, Боги! Хората... хората не са истински, те винаги ме разочароват.

Несъзнателно бях казала нещо, което неимоверно го зарадва.

- Хората ли?! - весело започна той. - Ами да! Те всички са само assholes², това са те!

Светът гъмжи от гъзове-е! - викна той с пълно гърло към тавана, с надеждата, че ще го чуе поне някой съсед.

Повъртя се малко из стаята, доволно повтаряйки, че те, хората, са именно assholes и нищо друго, след това любовно-покровителствено ми каза:

- Хайде, Жуженце сладко, стани, Жужуно, да пийнем по едно питие и да ми разкажеш за тези гъзове! А-а-а? Ще видят те, да ядосват моето Жуже! Аз и без друго не можех да заспя, чаках те да се прибереш.

Станахме. Докато си намятах пенъоара, го гледах и за стохияден път си задавах въпроса как може един човек така да се преобразява и така да скача амплитудата на настроението му. Той беше олицетворение на самата любезност и галантност, десет въпроса какво ще пия, как го искам, лед и всичко друго...

... Разказах му подробно за Елена, че не мога да разбера тщеславна ли е, или по-скоро се разтоварва по този начин; за съдията - е, казах му само, че си въобразява, че всичко знае и едва ли не се смята за някакъв Pontiff поне на България.

Боги ме слушаше с голямо внимание, просто поглъщаше всяка дума, като че това се е надявал да чуе. Огорчението ми го радваше, защото се надяваше, че скоро ще ги изоставя всички тези от „кръжока“. За мое удивление няколко пъти направи много уместни забележки и умозаклучения. Колко жалко, че не споделяше моите духовни интереси! В музиката душите ни се срещаха и допълваха, често плачехме, когато слушахме сами музиката, която обичахме... Но истината си беше, че той бе женен не за мен, а за музиката.

След като изпи две-три питиета, той изпадна в едно типично за него състояние на самовглъбявания и монолози...

- Малко, сладко Жуже, те всичките го разочароват -говореше той на себе си и гледаше в килима. - Те са никакви! Никакви! Ще разочароват малката Жужуна! А помниш ли, Жози, как беше разочарована от ония, американските религиозни организации? Каква дузпа им би тогава и ги заряза!

- Да, зарязах ги, защото се оказаха много комерсиални. Те ме загубиха, но вярата ми в Бога се укрепи още повече. Случиха се и някои странни събития... Помниш ли чудото в Цюрих?

- Да, да! - бързо отговори той. - Не искам да говорим и да си спомням тоя случай.

Не казах нищо. Така да бъде! Боги лесно се плашеше и избягваше да се среща лице в лице с онова, което го плаши. Той не обичаше да се коментира в негово присъствие чудото, което тогава стана с мен, беше поразен и уплашен, понеже... наистина беше чудо. Аз никога не разисквах с него *случая*, но реакцията му на страх ме радваше. И за Боги имаше надежда, и то скоро. В древните книги често се споменава: „Страхът от Бога е начало на мъдростта.“ Колко хубаво казано!

ЧУДОТО

Слушах спокойното му дишане и с противоречиви чувства мислех за него... Как бързо заспа! Поддържа малко ръката ми, после се отпусна и заспа. Това се случваше много рядко.

Винаги аз заспивах, а той се въртеше цяла нощ, все нещо го убиваше, нещо не му беше точно... Що за човек беше Боги?! Имаше толкова добро сърце и импулси, а бе така опърничав. Как да му се помогне?! Не вярваше в Бог, но имаше страх и респект от него, значи има надежда. Бог! Няма нищо по-велико от Бога и щастливи са ония, които го знаят със сърцата си. Бог не трябва да се пропагандира, трябва да се почувства. Рано или късно в живота на всеки човек идва момент, когато сам стига до това. Или поне започва да иска да го почувства. Боги беше още далеч от тази фаза.

Чудото с мен в Цюрих страшно го изплаши, но не успя да го насочи по пътя на вярата. Не искаше и да знае защо се случи, само му беше необяснимо и страшно, че стана. А чудеса се случват... Само на онези, които вярват в тях. Всеки от нас може да прави чудеса, ако силно вярва, че може. Само че тая вяра и убеждение не идват току тъй от въздуха, а са резултат от много натрупана опитност, от опита на много животи.

Чудеса се случват на силно вярващите в Бога не когато ги търсят, а когато ги заслужат. Такъв беше и моят случай.

Имахме много отговорен ангажимент в Цюрих. Гастролирахме в „Nazyland“ - от веригата вариететни клубове на известния, може би най-известния, по това време в Западна Европа музикант Хази Остервалд. Бяхме между най-авангардните групи в Европа и с името ми често се спекулираше заради успешните ми гастроли в Лае Вегас.

Тази вечер, за която разказвам, щеше да бъде премиерата ни, а аз не бях добре. Още по пътя за Цюрих имах всички симптоми за моята студова алергия.

Събудих се с потиснато настроение. Отидох в банята и започнах да си говоря сама, за да видя мога ли, или изобщо не мога да издавам звуци. Започнах да правя гаргара с лайка, а после приложих една интензивна йогийска гимнастика за прилив на кръв в гърлото. Беше винаги много успешна и я използвах вместо разпяване. Тъкмо се уморих от гимнастиката и Боги влезе начумерен в банята.

- Изчезвай! Едно от твоите хобита е да ме будиш с трясъци.

- Не съм вдигала никакъв шум - отбранително отговорих, но при ужасно хрипкавите звуци на думите, които произнесох, той съвсем помръкна.

- И не си въобразявай, че няма да пееш тая вечер!

- Ще пея... ако мога.

- Ще пееш, мамка ти мръсна! Ще пееш! Да не си приемала този отговорен ангажимент!

Не излизам на сцената без теб! - и трясна вратата след себе си.

Отпуснах се на цимента в банята и горчиво заплаках. Това не беше за първи път, нито щеше да е за последен. Той изпитваше панически ужас, ако не бях на сцената при отговорни ангажименти. Всеки нормален човек би разбрал и извинил някого, ако е болен. Но не и Боги! Аз трябваше да бъда там и да пея! Нямах право да съм болна! Не на такъв ангажимент!

Миналия месец същата история се случи във Вийсбаден. Беше карнавал, много силен сезон и от нас се очакваше максимум. Точно тогава, на едно от матинетата загубих гласа си, а Боги се разсърди и не ми проговори. Към десет часа вечерта, когато беше време да открия с моето първо шоу, аз лежах по гръб на кревата, още с дрехите от матинето, обзета от пълно отчаяние. Той изрита вратата, разкряска се истерично и ме извади с неистова грубост от стаята, напъха ме с удари в асансьора и ме качи на сцената. Представете си състоянието ми, когато след интродукцията на една прекрасна песен аз отворих уста да пея и успях да произведа само някакви хрипове. Публиката ме гледаше в недоумение, Боги се намеси с флейтата на мястото на моята партия, аз, разплакана, избягах от сцената и се скрих в гримьорната. Бях безутешна и обезумяла от срам. Такова излагане, и то само заради този умопобъркан истерик!

Там ме намериха в полунощ г-н Хази Остервалд - звездата, и г-н Мюлер - собственикът на клуба, който ни бе ангажирал. Обясних им шепнешком и през сълзи случилото се, а Хази ме прегърна и започна да ме утешава. Г-н Мюлер страшно се разсърди на Боги. Взеха ме под тяхна закрила, влязохме в залата, където собственикът смъмри Боги и даде категорични нареждания да свирят и правят каквото могат без мен, да не е посмял да ме закача и че ще

пея, когато мога. Даде ми отделна стая в хотела и след като и ме нахраниха - по липса на време не бях яла абсолютно нищо от два дни, пожелаха ми лека нощ и „горе главата“. Рано на другата сутрин лично г-н Мюлер ме заведе при някакъв известен професор по гърлени болести, при когото за визита се чакаше повече от месец. Професорът ме прегледа, пъкна едни лампички в носа ми и се засмя: „Алергия. Два-три дни, моето момиче...“ Даде ми някакви таблетки и след два дни наистина пях.

Но сега, тая вечер, пак ли ще се повтори вийсбаденската история?! Не бих могла да го понеса!

Чувах как Боги шумно се облича, удря с юмрук каквото ми се изпречи на пътя, маси, столове, гардероби, после тръшна вратата след себе си.

Телевизията предаваше международни състезания по фигурно пързаляне, а аз гледах, но нищо не виждах.

Умът ми беше зает с моите грижи.

И пак упражнения. От едно минавах на друго. Инхалации, гаргари... всичко, каквото знам. Дори близах нишадър... Знаете ли какво значи да се ближе нишадър? Ами опитайте! Може би тогава ще разберете, че животът на певците не е чак толкова за завиждане.

След всички терапии, които си приложих, в осем часа вечерта положението ми беше отчайващо. Можех да говоря, но хрипкаво. Думите не излизаха със звук, а с едно свистене от гърлото. От сутринта до осем вечерта бях се упражнявала, близала нишадър, пила всичко, което знаех и имах под ръка за лечение, но без успех. За пеене и дума не можеше да става!

В осем и половина Боги се появи като чер облак на вратата и грубо каза: „Тръгвай!“

- Къде да тръгвам бе, Боги?! Виж в какво състояние съм! - изхриптях отчаяно.

Това съвсем го подлуди. Без думи, грубиянски ме избута през вратата и право в колата. Обзе ме апатия. Имаше граници на човешката мъка. Не можех повече да плача, душата ме болеше. И този истерик? - мислех си. Само да мине и следващият ни ангажимент в Базел и веднага се развеждам. Аман от него! Жената ражда, мъжът плаче!

В гримьорната седнах пред огледалото с изражение на сфинкс и започнах да се гримирам. Музикантите весело си говореха и се шегуваха, обаче само след няколко въпроса към мен, като чуха как говоря, посърнаха.

- Ау! Ама ти не можеш да говориш, как ще пееш? - попита наивно и нетактично китаристът ни Вальо.

- Питай она истерик, който ме насилва! - изхриптях аз.

- Той не може да те задължи. Като не можеш, значи не можеш! - отсече разумно барабанистът Пепи.

Боги слушаше, обикаляше в кръг огромното помещение като кон преди състезание, дума никому не казваше, само тряскаше с юмрук по каквото му се изпречи на пътя.

Когато те излязоха на сцената, атмосферата беше много потискаща. До моята поява имаше още час и петнадесет минути. Аз не се предавах - пак гимнастики, пак упражнения на езика и току се поглеждах в огледалото. Бях се гримирала великолепно. Като ирония на съдбата изглеждах чудесно, пък и роклята, която бях облякла, беше толкова красива и разкошна, че едва ли и най-критичният и зъл език би могъл да каже нещо лошо. Но каква полза?! Какъв срам ме очакваше! Очите ми плувнаха в сълзи само при мисълта...

Пет минути преди да ме обявят, застанах зад тежката завеса с разтуптяно сърце. „Господи, Велики Боже, помогни ми!“ - изплаках мислено аз. Забих нокти дълбоко в дланите си и продължих френетично да се моля.

- Велики Боже, направи нещо, не ме оставяй да се изложам! Направи чудо, Господи! Направи го заради моята вяра! Знаем, че е невъзможно, но нали за теб няма невъзможни неща?! Помогни ми заради моята силна вяра в теб! Само ти можеш да ми помогнеш! Направи чудо! Направи чудо! Моля ти се от все сърце! Не ме оставяй в този момент! Моля те направи чудо!

Колко съм се молила - не знам. Не може да е било повече от четири минути, но интензивно и силно съсредоточено.

Когато чух звуците на тържественото откриване, оповестяващо моята поява, аплодисментите на многолюдната публика, събрах целия героизъм, смелост и рутина, на които бях способна. Започнах да слизам с елегантни, заучени движения по една ужасно стръмна стълба, цялата в усмивки - просто олицетворение на щастието и самоувереността! Махах с ръка на приветстващата ме тълпа, а в главата си имах само една мисъл: „Сега, както си се олезила в усмивка, само след две минути ще тичаш обратно по стълбите, обляна в сълзи... Какъв идиот съм, че излизам! Какъв идиот съм наистина!"

Събрах цялата си воля, за да не избягам, взех микрофона в ръка... и... започнах да пея! Да! Започнах да пея и с всяка следваща дума удивлението ми нарастваше до еуфория, защото пеех така, както най-добре мога... Обзе ме истински екстаз! Чудото стана! Усещах, че цялата ми кожа беше настръхнала, чувствах косите си изправени нагоре, а цялото ми тяло се тресеше от лек електрически ток. Разбрах, че зад мен стои Някой! Някой или Някаква сила - от нея излизаше тази странна радиация, от която ме тресеше. Обзе ме неопикуемо щастие! Не ми достига дарбата, за да го опиша с думи, но се съмнявам, че и най-великият писател би могъл да пресъздаде със земни думи това чувство на щастие! Това трябва да се почувства, да се разбере! Желая ви искрено да имате този шанс поне веднъж в живота! То не се описва!

Екзалтацията ми растеше с всяка секунда и за мен нямаше и съмнение, че Някой стои зад мен. Някой, чието присъствие ме излекува за миг. От очите ми бликнаха порой сълзи, но странно - гърлото ми не се стягаше... Пеех си като едно ангелче.

Инстинктивно се обърнах към Боги, исках да му кажа с очи: „Видя ли чудото?!" Когато обърнах главата си към него, той вече ме гледаше и както свиреше на саксофона, погледът му недвусмислено говореше: „Преструваш се значи през целия ден, мамка ти!" Това обаче си го е мислил само до мига, в който погледите ни се срещнаха, след това изразът му веднага се промени. Кой знае какво невероятно излъчване съм имала, окрилена и озарена от тази сила, която „стоеше" зад мен! Под силните разноцветни прожектори обляното ми в сълзи лице трябва да е излъчвало божествена екзалтация, защото за миг изразът в очите на Боги се смени. Той разбра! Разбра! Разбра истерикът, че ставаше чудо! Очите му изразяваха смут и... страх. След това продължи да свири, но гледаше не в публиката или в мен, а в земята.

Завърших песента при нечувани овации. Мина ми бързо през ум: дали „силата", която ми се даде, беше само за една песен, за малко? Лекият ток, който ме тресеше, не се разсейваше, а продължи, докато изпях целия блок от седем песни и нещо на бис при голям успех. Между артист и публика много често се създава един магнетичен контакт, когато артистът пусне „фенерчето си" на излъчване. Така се получи и сега, но заслугата не беше моя. Сълзите, които блестяха под прожекторите, и щастливото ми, необикновено озарено лице също изиграха роля. Успехът ми беше огромен, но кой мислеше за това!

Щом свърших, бързо изтичах по стълбите нагоре, пресякох бара, където всички ръкопляскаха, а някои посмели младежи се опитаха да ме задържат. „После! По-после!" - виках аз тичешком и успях да се добера до гримьорната.

Там дадох воля на сълзите и вълнението си, проснах се в цял ръст на пода, без да ме е грижа за скъпата рокля и започнах екзалтирано да благодаря на Бога за голямата милост, която ми бе оказана.

Така ме намери оркестърът и при все че чудото беше ясно за всички, те пак решиха, че съм „изплискана".

- Видяхте ли! Чудо стана с мен! Чудо стана! - силно развълнувано виках аз с вече напълно чист глас.

Момчетата ме гледаха сериозни и объркани: „Да бе, не можеше да говориш, а как така изведнъж пропя!" Само китаристът ни Вальо, който единствен между тях беше набожен, дойде при мен, хвана ме за ръката и каза разтреперан:

- Страшно! Невероятно! Си е ебало майката! - толкова му позволяваше речникът, за да изрази истинския си възторг и респект към Бога.

Пях и по-късно тази вечер без никакъв проблем, все едно, че никога не съм била болна. На другия ден също... И най-интересно е, че след този случай никога повече не се оплаквах

от моите студови алергии.

Помня, че написах до много мои приятели екзалтирани писма относно „чудото“, а моят професор от Лондон, мистър Майо, ми писа: „Мила Лиана, трябва наистина да си много щастлива, че си имала възможността да преживееш лично такава чудо. Обаче нито за миг недей да мислиш, че поради случката си нещо по-различна от другите хора или Богоизбрана. Просто е трябвало да ти се помогне и си го заслужила заради силната ти вяра. И все пак, радвай се, че си преживяла такава чудо, това не се дава всекому!“

МЛАДИЯТ МЪДРЕЦ

Зимните месеци в началото на 1976 година прекарах в България и ще останат паметни за мен. Не само че се радвах и пълноценно използвах моята заслужена и дълго мечтана почивка, но сигурно пак по волята Божия имах ваканция и от присъствието на Боги. Викна го някакъв западногермански състав и той, понеже имаше валиден за още половин година паспорт, спешно замина за Мюнхен.

Духът ми бе толкова приповдигнат, че с когото и да разговарях, на каквато и да била тема, ни в клин, ни в ръкав обобщавах: „Най-важното нещо на този свят е свободата!“ Някой винаги възразяваше: „А-а, как така? Най-важното нещо е здравето.“

Естествено съгласявах се моментално, че здравето е на първо място, но понеже, докато е здрав, никой човек не си дава сметка, че е най-важното нещо в живота, приемаме го като нещо естествено. Но свободата! Как ще се радваш на здравето си, ако нямаш свобода? Свободата да мислиш, да говориш, да четеш каквото искаш, да пътуваш, където искаш, и да твориш свободно, а не като у нас, под хиляди запрещения и указания.

Друг пък казваше, че най-важното нещо в живота е любовта.

- Да! Но представи си, че обичаш чужденец! Живеете в две различни страни и не ти дават паспорт да идеш да живееш с него... - остроумничех аз.

- Ама това е проблем, познат само в източния блок, не си обективна.

- Добре де, ти на Луната ли живееш? Не си ли от източния блок? Щети дам и друг пример. Ето, аз имам мъж, когото много обичам, а съм щастлива по един непознат за мен начин, че го няма в момента. Защото той винаги ограничава желанието ми да правя това, което ми е на сърцето - продължавах да споря най-пристрастено и не съвсем обективно.

Сутрин се събуждах, поглеждах празното легло на Боги и се усмихвах. Какво щастие! Нямах нищо належащо за вършене. Нямах кой да ми нарежда да бързам, защото ме чака това или онова и денят ми да започва със стрес, както обикновено.

Обръщам глава на възглавницата и прекарах дълги, приятни, неброени минути в съзерцание на красивия пейзаж с изглед към Витоша. Свикнала на оскъдното слънце из скандинавските страни, Германия и Швейцария, не можех да се нарадвам на силното слънце, което ме огряваше и будеше през ранните утринни часове, макар че беше зима.

- Слънчо! Пак ли се закачаш? - весело казвах аз, протягах се мързеливо и доволно и се затъртях по нощница в кухнята.

Там стоеше и неодобрително ме гледаше стрес № 2 -майка ми. Стреса, който тя създаваше, смятах за бял кахър или за ветреца, действащ дори освежително.

Намествах се на миндерчето, облакътях се на масата и питах в добро настроение: „Маман, кафето готово ли е?“

Знаех, че тя ме е чакала с нетърпение да стана и водата за кафето отдавна е кипнала. Стрес № 2 ми сервираше веднага кафето, но с обидена физиономия и подхвърляше:

- Възпитаните хора казват „добро утро“.

- Аз не държа да съм възпитана.

- Така ли съм те учила?

- Ами, много години живях без теб и твоите съвети и съм забравила.

Тук тя въздъхва, поклаща глава и продължава да нарежда.

- Дядо ти беше най-добрият човек, когото познавах. Сутрин се събуждаше с усмивка.

- И аз досега се усмихвах на слънцето, което ме събуди.

- Няма ли да се умиеш първо? Ужасно изглеждаш.

- Не, няма и хич не ме е грижа. Това щастие да се събудя, за нищо да не мисля и да не бързам за никаква работа няма да е задълго. Не ми го разваляй! Или както казва Боги: „Дай покой!“ - на полски значи „Остави ме на мира!“

- А ако дойде някой?

- Няма да дойде. Никого не чакам.

- Може да е някой съсед.

- Няма да му отворим.

- Как така няма да му отворим?! Ами ако е нещо важно?

- Чони! - предупредително повишавах глас, за да млъкне. Името ѝ беше Мария, но аз от дете ѝ казвах Чони.

След това подхвърлях въпрос за последните новини, тя винаги охотно започваше да говори и мирът биваше неусетно възстановен.

Горе-долу, с малки варианти, така протичаха сутрините ми. Вечерите прекарахме в тихо семейно щастие, най-често аз и майка ми пред телевизора.

Срещите с „кръжока“ също отбелязваха подчертано зачестяване. По моя инициатива и организация на всяка сбирка канехме нови хора, които внасяха разнообразие и нова информация в дискусиите ни.

Все по-чест гост в дома ми бе и Милан Колев, младият мъдрец, и за голямо неудоволствие на майка ми прекарвахме в разговори цели вечери и нощи. Неведнъж от нас отиваше направо на лекции. Часовете с него летяха неусетно.

Странното е, че от толкова много хора, с които се срещах тогава, все изтъкнати и известни личности на възраст, близка до моята, най-много или може би единствено от него научих доста неща. Той се беше занимавал с теология и теософия и както казваше на четири очи, беше си дошъл „с много от знанията на миналото“ си. Донесе ми разни книги на български език, издадени в края на миналия век, а също успя да ме снабди с други, които бяха рядкост. Аз пък му дадох да си преснима моите учебници и отбрани книги по астрология и му предадох първите уроци в тази наука.

Елена също ми идваше на гости и преспиваше у нас. Прекарвахме прекрасни вечери с нея и майка ми, но в по-късните часове Чони предпочиташе да се оттегли, защото гръмогласната и буйна Елена я изтощаваше. Но не и мен. Двете се забавлявахме истински и дълги нощи разговаряхме за поезия и прочетени книги. Тя бе претърпяла някаква операция от гинекологичен характер и не се чувстваше добре. Бях я убедила да спре да се раздава на хората. През вечерите, в които бяхме заедно, независимо че често се „появявах“ разни духове и искаха да ни говорят, не ѝ разрешавах. Наистина беше отслабнала и сърцето ѝ създаваше проблеми. Тщеславието ѝ беше задоволено от моето абсолютно признание, нямаше какво да се доказва повече пред мен.

Ех, случваха се разни инциденти и „посещения“, докато бяхме заедно, но не мисля, че са тема на това, което искам да кажа на хората в тази книга. Единственото помрачение на този щастлив период бе абсолютният Еленин антагонизъм спрямо Милан. Изобщо не го понасяше и в случаите, когато бивахме тримата, разговорите представляваха по-скоро агресии от нейна страна към него и непрекъснати словесни атаки между тях двамата. Елена го обвиняваше за прегрешения спрямо нея от миналите им прераждания, а също, че не бил истински окултист, защото чувствата му към мен били земни. Той ѝ отговаряше, че не може да се бори срещу кармата между мен и него. В този живот ни било предопределено само „да си дадем“ каквото можем и че ме обичал чисто и без задни помисли.

Веднъж отегчена им казах, че ми омръзва да ги слушам и двамата, но че най ми е неприятно да се спекулира с думата карма. Добавих, че в случаите на неоспорими кармични отношения между мен и други хора (които досега съм установила), при такива „кармични срещи“ аз обикновено се разболявам - не физически, а душевно. И странното е, че почти винаги в началото ги отбягвам. В отношенията ми с Милан е обратното, аз го търся за контакти и се чувствам прекрасно. Каква е тая карма тогава между мен и Милан?

- Но срещу онези, другите хора, за които споменавах, си се борила, нали? Отказвала си

да имаш взаимоотношения и да се срещаш с тях...

Милан се усмихваше загадъчно и знаещо. Удивена, вторачих очи в него.

- Да! Защо е така? Помня преживяванията ми с първия ми съпруг — първа кармична сцена... Нямаше човек да не го харесва. В лицето беше копие на Пол Нюман на младини, имаше тяло на спринтьор, ръст 1,88 и беше голям оригинал. Тогава, по това време, дори и не предполагах, че е изключителен интелект. И все пак не можех да го понасям и упорито отказвах да се срещам с него. Бях обезпокоена от това противоречие на чувства у мен, но на седемнадесет години кой мисли по-дълбоко?! Той ме търсеше, аз се криех... Докато един ден изведнъж изчезна. Тогава се разболях. Ей тъй на!

Посред разгара на лятото, без никаква причина, лежах в кревата и мислех, че умирам. Това продължи две седмици, да, за мой и на майка ми ужас цели две седмици, в края на които аз си дадох сметка, че причината трябва да е у Жоро. Мислех само за него. Не със страст и любов, а някак объркано, някак „той ме дърпаше"... На петнадесетия ден станах от кревата, краката ми не ме държаха от слабост, успях да се облека и приведа в приличен вид и отидох у тях. Заварих го да учи за изпити с още двама младежи. Това беше причината за изчезването му. Зарадва ми се много, а аз от тоя ден промених поведението си. От моята болест нямаше и следа. След това, години по-късно ми се е случвало абсолютно същото с други хора, но винаги след като, кой знае защо, избягвам да се срещам с тях.

- Но винаги, когато отказваш да се срещаш с тях... -повтори загадъчно усмихнат Милан.

- Да! Просто усещам, че не желая да ги виждам, избягвам ги и... тогава...

- Душата ти ги разпознава и помни миналото между вас, затова инстинктивно не искаш да се срещаш с тях, искаш да ги избегнеш, но душата помни. И по закона на кармата вие трябва да „се разплатите" за каквото е необходимо и тъй като ти отказваш подсъзнателно да го сториш — разболяваш се. Трябва да се виждате, да имате някакви взаимоотношения, за да се разплатите.

- Ами с тебе? Как ще обясниш тази силна връзка между мен и теб сега, при такава разлика в годините?

Милан направи жест и една лека гримаса, като че се отегчаваше да обяснява толкова елементарни неща.

- Остави годините. Откъде знаеш колко съм стар?

- Знам. На двадесет и една си.

- Това е и така, и не е. Остави този факт, който има съвсем относително значение! Възрастовата разлика на Земята няма значение иди може да има само за непосветените хора. По-важно е кой колко стар дух е. Оттам идва мъдростта. Откъде знаеш, че не съм много „по-стар" от тебе?

Гледах го замислено и се чудех как досега не ми е минала през ума тази толкова логична мисъл.

- Да, разбирам. Сега, след като ми го казваш, просто с душата си усещам и намирам, че е съвсем приемливо.

- Да! Милан откри Америка! Много сложно за разбиране! - жлъчно се намеси в разговора Елена. - Че си стар дух е ясно. Аз съм стар дух и щом виждам такива стари прераждания между мен и теб, значи, ясно, и ти си такъв. Но признай, че Лиана те привлича по земен начин! Искаш да легнеш с нея, нали?

Милан я гледаше спокойно, погледът му не изразяваше нищо друго освен съжаление и снизхождение.

- Нямам никакви такива желания и намерения, поне на този етап. Толкова ли е чудно? Признавам, че срещите с нея ми доставят удоволствие и с тъга си мисля, че скоро ще прекъснат. За нея аз съм само период в този живот.

- Имаш предвид Боги ли? Че като се върне Боги, трябва да спрем да се виждаме ли? - учудих се аз.

- Не! - тихо отвърна Милан и тъжно продължи: -Просто в тоя живот се разминаваме с теб. Това сега е период, в който трябва да си „дадем нещо" - ти на мен, аз на теб, под

формата на знания, книги... приятелство, обич. Ние нямаме кармични разплащания.

- А имали ли сме и какви са били нашите отношения с теб в миналото? Ти знаеш ли?

- Това никак не е важно... Можем да го узнаем, ако искаме, но уверявам те, няма смисъл да ровим и да събуждаме миналото. По-добре е да се концентрираме сега, как да преживеем по-добре този период и да си „дадем“ каквото трябва - тихо говореше Милан-мъдрецът.

- Ти по-добре стой на нивото, на което се поставяш! Аз ти обещавам, че ще те наблюдавам през цялото време, през целия „ваш период“, както ти го наричаш -злобно приключи Елена.

Стрес № 2 - майка ми, също създаде много ненужно усложнение ситуации, от които загуби само тя - изчезвах от къщи и тя ме виждаше по-малко. Горката, никак не ѝ беше възможно да приеме, че ние с Милан стоим цяла нощ и само си говорим. Сутрин, когато ставаше в 7 часа и ме заварваше да правя кафе и закуска на Милан, преди да отиде на лекции, избухваше гневно.

- Срам нямаш ли?! Омъжена жена си, а по цели нощи прекарваш с тоя млад мъж! Какво ще кажат хората, ако го видят да излиза от нас? Ох, Господи! Сърцето ми! Ще умра от срам!

Отговарях ѝ презрително, че ако имаше поне малко мозък, нямаше да говори глупости - бях облечена и с грим на лицето от предната вечер. Ако искахме да си лягаме с Милан, какво ни пречеше да прекараме цялата нощ в кревата заедно и той да си иде, преди тя да е станала!...

Нейните глупави съмнения не само ме дразнеха - най-вече дълбоко ме огорчаваха. Беше ми майка, но никога не можа да разбере моите окултни занимания и интереси. Нямахме духовен разговор и не се движехме по една и съща пътека.

— Като си помисля само как си губиш времето с тези глупости! - презрително казваше тя, а аз страдах, че бяхме толкова близо, а същевременно така далеч.

ТАЙНАТА НА АСЕН

Беше тиха януарска вечер. Кръжокът се бе събрал у инженер Красимир Кантарджиев, но не в пълен състав. Тоя път като че бяхме изчерпали всички теми и дискусии и забелязах, че от доста време си говорим за обикновени неща.

Краси разливаше отново чай по чашите ни и подменяше свещите.

Вратата се отвори и на нея застана с неизменната цигара в уста Асен Бобев. Огледа ни с присвити от дима очи, после бавно се запъти към мен и помоли архитект-ката до мен да му направи място.

- Толкова често сме заедно, а не съм намерил време да те помоля за нещо — обърна се той към мен.

- Така ли, за какво?

-.. .Нали си чула моята нещастна история... Че жена ми се самоуби? - изтежко започна той.

- Да, Марги ми е споменавала съвсем бегло.

- Жена ми много те харесваше. Постоянно говореше за теб... Ти също много добре я познаваш, макар че не сте се виждали в последните петнадесет години или повече.

- Аз?! Никога не съм се запознавала с жена ти!

- И все пак много добре я познаваш. Заедно сте взимали уроци по пеене при едни и същи учители, Лиляна Жабленска и Бръмбаров.

— Сериозно ли говориш? Как ѝ беше името?

Асен ме гледаше през цигарения дим, който съсредоточено правеше на кръгчета.

- Румяна. Румяна Бочева се казваше.

Замислих се. Името не предизвика моментална асоциация в мен.

- Какъв глас имаше?

- Драматичен сопран, но с много голям диапазон.

- О, да! Сещам се... Да, Руми с приказния глас. Но, Господи! Защо, защо е трябвало да се самоубива?

Асен килна глава на другата страна, гледайки ме мрачно.

- Затова ми трябваш. И аз не знам защо!

- Че аз с какво мога да ти помогна?

- Да ме свържеш с Елена. Оная вечер, когато сте били у Павел и тя „събрала ума“ на всички, аз отсъствах.

- Вярно, ти не беше тогава. Все пак разкажи ми нещо за нея. За Румяна, за вас... какъв беше вашият съвместен живот? Не беше ли тя щастлива? Защо се е самоубила?

- Ако знаех защо го е направила, нямаше да търся помощта ти. Щях поне да съм наясно или до известна степен... За брака ни няма нищо особено за разказване. Добре живеехме, без да имаме особена връзка помежду си. Тя просто не успя. Не можа да направи кариера.

- Не мога да го повярвам! - прошепнах аз. - Тя имаше невероятен глас. И Жабленска, и Бръмбаров непрекъснато повтаряха, че аз нямам нейния глас и само съвкупността от разнообразни данни ще ме направи примадона на оперетата, но не съм за операта. За Румяна точно обратното.

- Да, но не успя! Нищо не направи в живота си. Имаше ангажименти като солистка в разни певчески ансамбли, но в операта не можа да пробие. Предлагаха ѝ само работа в дълбоко провинциални градове.

- Трябваше да опита и там! Какво като е провинция? Нали все пак е опера? Ами Илинка Григорова, колко години я късаха, докато успя да влезе в академията, а в същото време беше напълно школувана певица... Срегнах я преди няколко години и беше примадона на Старозагорската опера. Какво лошо има в това?

- Може би си права, но Румяна беше натъпкана с комплекси.

- Колко жалко! Колко жалко! - повтарях аз, обзета от спомени за онези младежки години, когато с Румяна вземахме уроци по пеене.

- Можеш ли да си представиш моето състояние? - продължи Асен, гледайки ме през цигарения дим - ... Когато ме пуснаха от затвора след едноседмично задържане, влизам у дома и я заварвам да виси обесена на куката на лампата?!

Гледах го със съчувствие и ужас.

- Не, не мога да си го представя. Трудно ми е да се поставя на твоето място... Нямаше ли писмо, нещо за обяснение?

- Нищо! - продължаваше да ме гледа той с безизразно лице през цигарения дим. - И така, ще уредиш ли да ме приеме Елена?

- Непременно ще уредя. В най-скоро време - обещах твърдо.

Цели две седмици кандърдисвах Елена да приеме Асен. Не иска и не иска! И пак разпити, кой е, какво работи, за какво точно се отнася, партиец ли е, откога го познавам, много ли ми е близък - до припадък!

Само че тоя път бях решила — няма да ѝ кажа нито дума относно Асеновото настояване да я види. Не че се съмнявах в способностите на Елена, но този път държах да направя от сеанса, който предстоеше, максимална проверка на прочетеното в книгите.

Въпросът за самоубийството отдавна беше център на вниманието ми. Бях прочела доста материал по него и исках да зная дали е вярно това, което теософските книги твърдят. Те казваха, че след смъртта на Земята животът „от другата страна“ е несравнимо по-хубав от земния, с изключение на самоубийците. Душата ми преливаше от съчувствие, мъка и желание да разубея онези, които срещах и ми говореха с отчаяние за планирано самоубийство.

Лично аз приемах написаното по този въпрос в теософските книги с пълно доверие, защото всичко беше логично и смислено, но си мислех, че ако бих могла да се убедя в това от личен опит, би било от голямо значение и полза и за мен, и за хората. Например сега, както Елена беше наоколо с нейните способности, за какво по-полезно бихме могли да я използваме?

Тая идея отдавна се въртеше в главата ми - да направим с Елена сеанси със самоубийци, но не беше съвсем узряла. Случаят на Асен се явяваше един добър повод.

Когато се запознах с него при една от нашите първи сбирки, веднага разбрах, че е

особняк - затворен, мълчалив, с неизменната цигара в уста и облаците дим около него, витаещ в някакъв свой мистичен свят, все едно, че не беше между нас. Поразпитах Марги, архитектката, която му беше дългогодишна приятелка, и тя ми разказа доста за него. Следвал и завършил в Оксфорд, оттам и перфектният му английски. Не ми беше удобно да питам повече, отколкото ми се казваше, но се чудех за какъв дявол е учил точно пък в Оксфорд! Книгите били основният интерес в живота му. Притежавал над 6000 и понеже трите библиотеки в дома му не ги побирали, държал ги в картонени кашони, пръснати из целия апартамент. Интересите му били най-разнообразни и оттам и страничните му занимания. Работел в някакъв научен компютърен център, но имал около десетина хобита. Румяна му била втора жена. От първата имал голямо момче, което му създавало доста неприятности. .. По времето когато милицията в България предприела ожесточена акция и гонение спрямо всички, които притежавали книги от Солженицин, покрай сухото горяло и суровото. Асен никога не се занимавал с политика, но като колекционер на всякакви интересни книги би могъл да има нещо и от преследвания автор. Изглежда някой доносник го е наклеветил и една сутрин в пет часа милицията нахълтала в дома му и за негов и на жена му ужас го арестувала и отвякла. Няколко дни ровили из всичките му библиотеки и кашони с книги, но нищо не намерили и след седмица го пуснали. Когато се прибрал, намерил Румяна обесена. Преживял много силен шок - първо ареста, второ самоубийството на жена му и съвсем се затворил в себе си. Най-много го измъчвал въпросът защо не е оставила следа или писмено обяснение.

- Да не би Асен да допуска, че е възможно да е било убийство? - подозрително подхвърлих аз.

Марги отговори, че точно това е най-тежкото, човек не знае какво да мисли. След като Румяна никога не е говорила за самоубийство, а не е оставила и писмо, след като това се е случило, докато е бил арестуван, естествено е да му мине през ума като предположение.

След този разговор с Марги наблюдавах Асен с особен интерес. Голям образ беше. Лично видях колекцията му от книги, когато кръжокът ни се провеждаше у тях. По всички празни пространства в апартамента, върху библиотеките и гардеробите стояха кашон върху кашон с книги, но винаги върху най-високо разположения от тях се мъдреше ангорският му котарак Тото, чийто зелен, присвит и потаен поглед напомняше господаря му.

Друго интересно, което открих за Асен, разглеждайки някакви албуми със снимки у тях, беше, че е спортувал и дълги години е ръководил курс по карате. Дори един мой братовчед му е бил ученик. Да, голям образ беше този Асен и все повече ме интригуваше като личност. Нещастният случай с жена му и фактът, че я познавах, ме заангажира да му помогна и обезателно да му уредя среща с Елена. Само тя, с нейната дарба да влиза в контакт с умрелите, можеше да даде отговор на неговия почти четиригодишен въпрос.

Но Елена не искаше и да чуе. Беше се увила като пашкул в едно от онези нейни странни настроения на изолация и не искаше да среща никого.

Един ден вече й се разсърдих.

- Добре де, а как прие да видиш Леа Иванова, когато те помолих от нейно име? Ти беше много болна тогава, от болницата излизаше, а веднага прие,— Ще ти отговоря! — невъзмутимо ме погледна Елена. Първо, Леа ми е колежка, второ, тя е такава знаменита личност...

- А-а, видя ли! - гневно я прекъснах. - Значи първо гледаш знаменитостите, известните имена, значи...

- Глупости! — прекъсна ме тя на свой ред. - Тогава Леа беше много болна и след като й се парализира ръката, беше силно депресирана, имаше крещяща нужда от помощ. После... аз винаги съм я обичала много и много й се възхищавам.

- А помниш ли, че като те заведох у Леа, ти почти щеше да се провалиш, ако не бях аз?

- Ама ти ще ме изнудваш ли сега, нахално създание? — засмя се тя.

- Да, точно така - весело й отвърнах. - Ще те гоня докрай, докато се предадеш. Елена! — повиших глас: — Досега нито веднъж не съм ти искала услуга от такъв характер. Вярно

ли е? Всички сеанси с теб, на които съм присъствала, са ставали по твое лично желание. Дори аз самата те пазя от всички, които непрекъснато те преследват да им гледаш. Често именно аз съм „твоята съвест“ и ти слагам юзди, за да не се раздаваш толкова, така ли е? И още нещо, може да прозвучи малко нескромно, но щом така поставяш въпроса, имам предвид случая с Леа, добре тогава! И аз съм знаменитост. Моля те, за пръв и последен път, да приемеш Асен като лично благоволение към мен.

При тези думи Елена ме прегърна спонтанно и се разсмя.

- Ти не си знаменитост! Ти си божество! Обожавам те! Но си и напаст!

- Ако само би знаела за какво искам да го доведе... -подкупно подхвърлих.

- Не! Не ми казвай в никой случай! Не искам да знам... И така, доведи го в петък вечерта в 7 часа! Чу ли ме? Петък казах - и многозначително ме погледна.

Отдъхнах си. Когато останах сама, дълго време си мислех за Елена. Реших, че едва ли е толкова тщеславна, колкото понякога ми се струваше. Просто беше спонтанна, артистична натура. Понеже съдбата я лиши от възможността за артистична изява, тя чувстваше нужда да се среща и общува с хора от артистичния свят. Когато миналата година само й споменах, че Леа Иванова я моли да ѝ гледа, веднага прие. Аз пък благородно се пренесох в жертва и изтърпах целия разпит, на който ме подложи относно болестта на Леа. На всичкото отгоре не Леа я посети, а ние с Елена отидохме в дома ѝ, защото тя трудно ходеше в момента.

Леа беше приготвила прекрасни гозби и ние с удоволствие вкусихме от „арменските“ ястия, както тя ги наричаше. Още повече бяха сготвени с една ръка - другата ѝ беше парализирана.

След като прекарахме доста време в приятен и непринуден разговор, забелязах, че Елена издаваше признаци на някакво неудобство. Беше попитала вече мимоходом кои мъртви близки има Леа и тя ѝ каза. Учудвах се, че толкова време бяхме там, а никой „не идваше“. Накрая побутнах Елена:

- Ти май не можеш да получиш контакт? Тя кимна мрачно с глава.

- Да, днеска съм слаба.

- Нищо ли не може да се направи?

Тя сви рамене умърлушено, погледна малко в ръцете си и изведнъж се обърна към мен.

- Я дай да опитаме нещо! Седни по-близо, дай си ръката... така, пръсти в пръсти и пулсовете ни се допират! Допри сега коляното си до моето! Говорете си с Леа! - и се вгълби в себе си.

Стоях като вързана, ръка в ръка с нея и допреди колене. Погледнах безпомощно Леа и видях насмешливи пламъчета в очите ѝ.

- Ще се получи ли нещо? - попитах Елена.

- Надявам се. Така черпя от твоите биотокове... — обясни тя и пак се унесе.

Много скоро получи контакт, мисля че с бабата на Леа. Не помня вече „кой неин близък дойде“, пък нямам и за цел да разказвам в тази книга личните истории на известни личности. Не искам да звучи като жълта колона на клюкарски вестник. Нещата, които се казаха на Леа, бяха от много личен, семеен характер и ако споменавам този случай, е само за кредит на Еленините дарби, защото следващата година се видях с Леа и тя ми довери, че нещата, които баба ѝ беше казала, са се сбъднали и били точни.

СЕАНСЪТ СЪС САМОУБИЙЦАТА

В петък вечерта, точно в седем часа ние с Асен звъннахме на Еленината врата. Чудех се в какво ли настроение ще я заварим и какви ли изпитания ни предстоят. Бях предупредила Асен да не се стряска, като ни накара да си бършем обувките пред вратата с мокър парцал.

За мое успокоение тя отвори вратата усмихната и любезна, спретнато облечена в едно ослепително бяла ефирна блуза. Изглеждаше не само отпочинала и свежа, а и пълна с енергия. „Тъкмо ще е силна днес!“ - светкавично ми мина през ум.

- Добре дошли! Моля заповядайте - и широко отвори вратата, за да минем.

- А номера с парцала и обувките? Метър ли ще го минем той път или имаш нововъведения в техниката? А може би първият път те улучихме в лошо настроение и

искаше да ни наказваш?

- Много питаш! - меко ме отрязва тя и се усмихна.

Никога нямаше да я разбере тази Елена! Обикновено говореше много и беше спонтанна, но имаше неща, които премълчаваше, завита в някакво мистично було. Колко пъти бивах у нея, след първия път случаят с мокрия парцал не се повтори. Чудех се защо и питах, но тя винаги ми отговаряше, че много питам.

И тримата се чувствахме малко неловко. Елена виждаше Асен за първи път и освен че е мой много близък нищо повече не знаеше за него.

Той пък поначало беше затворен човек, с непроницаем вид и поведение, с когото, предполагам, повечето хора биха се чувствали малко „на тръни“ при първия контакт.

Аз на свой ред знаех, че ме чака тежката мисия да създам някаква атмосфера и условия за по-леко общуване между тях двамата и също бях нащрек.

- Пуши ли се тук? - обърна се Асен към Елена.

Тя, кой знае защо, първо погледна мен, като че аз нося вината за въпроса му, после с обидено изражение постави пепелник пред него и каза:

— Да, моля... Но да не се прекалява.

- Асене, ще ги понамалиш тази вечер, че съм алергична към цигарения дим - умолително излъгах аз.

Той само кимна с глава и се обви в непроницаемо мълчание. Елена се осведоми какво бихме желали да ни поднесе и излезе от стаята.

- Асене, чувствай се удобно! Тя е много мил човек, при все че е малко особена. Ако започне да ти задава въпроси, отговаряй й веднага и без задръжки! Тя не го прави, за да те подпитва и да научи нещо от тебе, а печели време, за да получи контакт. Мислено вика името на тоя, с когото искаме да контактуваме, или поне аз съм убедена, като знам, че само с мисли разговаря с умрелите. В случая тя не знае, че става дума за жена ти... Аз нарочно не й казах, за да видим как ще се развият нещата. За теб сеансът е отговор на личен въпрос, а за мен... нещо като научен експеримент. Аз ще водя разговора, докато се получи връзката с Румяна, но искам да си наясно как стоят нещата, за да не се получи някакъв конфликт между двама ви.

- Няма да се получи никакъв конфликт - заяви той с още по-непроницаем вид.

Елена се появи с кафе и домашен кейк, а също и бутилка коняк.

- Я гледай, коняк! - весело възкликнах аз. - Елена може да ти прозвучи нахално, но не можеш да отречеш, че те научих на някои маниери. Едно време в дома ти не се намираше капка алкохол за лек.

- Нахално Божество! - засмя се Елена.

- Е, чак пък Божество! Стига си ме четкала, да не свикна, но заслугата за по-добрите маниери държа да ми се отчете.

След като по тоя начин счупих леда, ловко завъртях разговора към кейка, който ни беше сервиран. Елена надълго и нашироко ми обясни как го прави.

- Кога си заминаваш? - изведнъж попита тя. Засмях се.

Всички ми задават въпроса „Кога си заминаваш?!“, като че ли живея в друга страна, а не в България.

- Искаш да кажеш кога е следващият ми договор - поясних аз. - Истината е, че бюрото за артистични прояви ме задължи да се покажа и в България, иначе ще ни откажат задгранични паспорти, така че това лято ще пея във вариетето на Златни пясъци. Задължават ме да пея от време на време и тук. След това ще сформираме нов оркестър, ще репетираме няколко месеца и... ако е рекъл Господ, ще тръгнем отново по широкия свят.

— Ще тръгнете, ще тръгнете. Бог не отказва помощ на вярващите си чедра - успокои ме Елена.

— А вие по какъв въпрос сте при мен? — любезно се обърна тя към Асен.

— По личен - лаконично отвърна той, вече запалил цигара.

- Аха, по личен въпрос... - кимна тя с разбиране. - Мога ли да знам къде работите?

Той ѝ отговори.

- А какво работите?

Той пак ѝ отговори изчерпателно, а аз от скука броях разни фигурки по тапета.

- Женен ли сте?

- Да.

- А деца?

- Едно. От друг брак - пак лаконично отвърна Асен.

- Предполагам, щом сте приятел на Лиана — започна предпазливо Елена, - и вие се занимавате с парапсихология и имате окултни интереси.

- Категорично да - кимна Асен. - Занимавам се от млад и се интересувам от всички окултни науки.

Тук се намесих и разказах на Елена за Асеновата невероятна колекция от книги, фактически повтарях, защото това беше единственото, което ѝ бях казала за него, но изпитвах ужас да не се получи дупка от мълчание.

Виждайки, че Елена отново беше изпаднала в онова неловко положение, в което съм я виждала в случаите, когато трудно установяваше „контакт“, се обърнах умолително към нея:

- Нека седна до теб и направим също както у Леа. Тя убедено поклати в отрицание глава.

- Не, не е необходимо. Тогава бях много слаба. Днес съм „силна“, а още повече е и петък, най-удобният ден за връзка с мъртвите души. Неслучайно съм ви викнала днес. Господин Бобев още не ми е казал имена на свои починали близки, за да се съсредоточа върху тях. Впрочем те сами си „идват“. Ще „дойдат“! - уверено кимна тя.

Асен отвори уста като да каже нещо и погледна към мен с въпрос, но аз поклатих отрицателно глава.

- Не, не ѝ казвай това, което ти и аз мислим!

- Не искам нищо да ми казвате! Държа да не ми казвате! - троснато се обърна тя към мен. - Само трябва да ви е ясно, че между мен и умрелите няма поставени телефонни централи, както е в живота.

След това пак се завъртя към Асен и с лице на търпелив доктор продължи да му задава най-незначителни въпроси от неговото ежедневиe. Те стояха на две, почти едно до друго, кресла, докато аз удобно се бях наместила на софата противоположно от тях, в другия край на хола. Елена беше изцяло погълната от разговора си с Асен и по едно време, обръщайки се засмяна към мен, за да коментира нещо, замръзна и със стъписано лице извика:

- Чии са тия крака, дето висят над главата на Лиана?! Аз машинално погледнах нагоре и нищо не видях.

- Да-а, висят нечии крака точно над главата ѝ!... Още не виждам лицето! - възбудено викаше Елена.

Ние с Асен се бяхме сковали от ужас.

- Жена е! Самоубийца! Да, самоубийца е! Виси, обесена на една кука... Лиана, познаваш ли я? Твоя позната ли е?

- Тя е жената на Асен. Заради нея дойдохме – тихо отговорих.

- Така ли? - с интерес се извърна Елена към Асен и пак към мен. - Че защо не ми казахте по-рано, щеше да е по-лесно... Впрочем сега няма значение.

Загледа се над главата ми, където само тя виждаше нечии крака да висят, правейки някакви невротични гримаси с лице, като че се мъчеше да чуе нещо.

В стаята беше толкова тихо, че чувах ударите на собственото си сърце, страхувах се, че и другите го чуват.

- Асене, как се казваше жена ти? - извика силно Елена, като че беше със слушалки на ушите.

- Румяна... - едва чуто отговори той.

- .. Да, така е името ми, казва тя и пита... за какво си дошъл?

Асен повдигна въпросително вежди, но дума не можа да обели.

- Румяна казва: „За какво е дошъл, след като толкова малко го интересувах?“ Вярно ли е това? - подозрително го погледна Елена и пак се загледа и заслуша.

- .. Искам да знам защо го направи. Защо се самоуби? - окопити се Асен. — Защо не остави никакво писмо, обяснение?... Или някой й е „помогнал"... Друг я е убил, нали бях в затвора по това време?...

- Какъв затвор? - викна Елена. - Кажете ми, за да знам какво да я питам! Нищо не разбирам!

Намесих се и с две думи й обясних случая, а тя слушаше, без да откъсва очи от пространството над главата ми, където за жалост само тя виждаше някого. След малко, все още гледайки нагоре, проговори като хипнотизирана:

- .. Никой не ме е убивал. Аз се самоубих... заради което сега страшно съжалявам.

Сърцето ми подскочи. Съжалява! Така пише и в книгите, че самоубийците ужасно се разкайват след това.

- .. „Ужасно съжалявам - повтаря Румяна, — но сега е късно и нищо не може да се направи. — О, как съжалявам! ... - сърцераздиращо плаче... - Ако поне можех да кажа и на другите хора, които искат да се самоубият, да не го правят! Колко тежко е тук!"...

„Бъди спокойна, Руми, ти не можеш, но аз ще се постарая да го кажа на целия свят..." - мислех си аз наум и плачех.

"...Ние, самоубийците, не сме като другите - умрелите от естествена смърт хора... Те са по-щастливи, след като умрат... Занимават се разни неща... срещат се с когото им е приятно. За тях няма самота... няма самота, а само почивка от преживяното на Земята. Ако желаят, учат, творят... ходят и посещават различни полета и дори светове... Ние, самоубийците, сме затворени само в едно пространство, ограничени сме тук... не ни пускат и нямаме право да ходим никъде другаде, нито да се срещаме с други умрели... Ние стоим затворени тук, в това пространство само за самоубийци, като наказание, че сме прекратили самоволно живота си... Мрачно и еднообразно. Прекарваме времето си в разкайване и угризения, че сме го направили. За съвестта ни няма покой... особено след като ни се обясни, че почти всички тук сме се самоубили не защото е било крайно наложително, а от егоизъм, от слабохарактерност..."

„Невероятно! Невероятно!" - ликувах аз мислено. Точно каквото пише по книгите, само че тя го казва някак по-простичко и малко объркано.

„Вие не можете да си представите толкова мъка на едно място!... На толкова самоубийци, взети заедно! Времето минава само в мъчителни съжаления и угризения, защото общуваме само едни с други, само самоубийци. .. и като си разказваме един-другиму кой защо се е самоубил... разбираме, че е било от егоизъм и слабост, но вече е късно... непрекъснато страдаме... Знаем, че в тази мъка и вечно страдание... всеки от нас трябва да остане затворен тук, докато дойде времето, в което ни е било писано да умрем... После... и въпросът с прераждането ни е затруднен и усложнен... Повтаряме „класа" - така ни обясниха - повтаряме „училището". Каква мъка, какво страдание... с години!"

- Божичко, ужасно плаче горката! - каза Елена съчувствено и поклати угрижено глава.

Последва кратко мълчание.

- Тя не ми отговори на въпроса - предпазливо се обади Асен. - Защо все пак се самоуби?

„За какво ще му отговарям?! - вика силно тя. - За какво ще му оставям писма и обяснения, след като изобщо не го интересувах? Ходеше около мен и не ме забелязваше. За него бях нищо. Повече обичаше котарака си. Той живееше с книгите си, само с тях и за тях. Бях като ненужна вещь в къщи... За какво да му оставям писмо?! Ако стоях седнала, а не висях - нямаше да забележи и тогава... За какво държи разлепени некролозите по стените вече повече от три години?... Прах в очите на хората или... от неудобство към мен, може би..."

Погледнах крадешком, през сълзи към Асен - той непроницаемо мълчеше, обвит в цигарения си дим и сякаш нямаше намерение да коментира.

- Искам да попитам Румяна - боязливо започнах аз -защо е била пълна с комплекси по думите на Асен? Защо се е считала за неудачник, след като беше по-надарена от мен, всички признаваха необикновения ѝ глас и...

„По-надарена! Не е вярно! - силно вика. - По-силен и по-голям глас — да, но нищо повече. Лиана винаги е била прототип на успеха за мен. От младини искрено ѝ се възхищавах. Не съм ѝ завиждала... Отначало мислех, че успехът ѝ се дължи най-вече на външността. Мислех си, че с нейното лице, тяло и талант... а и маниери и чар - всеки би успял... Сега знам, че не съм била права. Много се интересувах за Лиана след смъртта ми... и научих, че най-голямата заслуга за успеха ѝ се дължи само на характера ѝ. Животът ѝ е бил пълен с препятствия и много по-големи проблеми от моите, но... тя е много силна. Ужасно силна!... И умна!... А аз нищо такова не притежавах!" - истерично плаче, равно говореше Елена. - „Ако имах една трета от нейния характер и сила, никога нямаше да съм тук"...

- Е, чак пък толкова не съм силна - уклончиво промърморих. - Един философ казва, че и най-силните хора имат своите моменти на слабост и депресии, само че ги превъзможват по-бързо. Вярно е. Мисля, че аз съм и много инат, а колкото до красотата, това вече пък съвсем не е вярно...

При тези мои думи Елена започна да предава думите на Румяна с невероятна бързина и се впусна в такива хвалебствени описания на моите красоти и таланти, че няма смисъл да ги повтарям и пиша. Не от скромност, а защото не беше никак вярно. Предполагам, че Румяна ме е виждала с такива очи, след като е била тъй несигурна в себе си.

Асен се покашля леко и напомни за себе си.

— Добре де, това за Лиана съм го слушал цял живот... За мен да каже! Не помисли ли как ще се отрази на мен самоубийството ѝ? Може би не съм бил съвършеният съпруг, но едва ли...

"...Аз се радвам, че Лиана е тук, за да ѝ кажа това, което никога не съм могла... не сме се виждали, откакто вземахме уроци по пеене... но аз следях живота ѝ... А Асен, какво?! Не го интересувах... нищо и никой освен книгите му... Какъв егоист е той! Животът ми с него беше истинско нещастие и самота... Да, самота... Той никога с нищо не ми помогна... Никога не се опита да ме утеши... За него аз не представлявах нищо! Ако само интелектуално ме смяташе... недостойна за него, бих казала - добре, но той... и като жена не ме търсеше. Не ме виждаше и забелязваше. В последните години се запуснах, напълнях..." — Елена се напъваше да чуе нещо и не успяваше. - Плаче, много силно плаче - гласно каза тя, - просто не мога да разбера епитета, който казва „коравосърдечен" или „безсърдечен" или... нещо такова е.

- Ако аз съм бил толкова лоша партия, защо тя се омъжи за мен? Лъгал ли съм я с нещо? - в гласа на Асен за първи път се почувства нотка на раздразнение.

„О, в началото не беше такъв! Беше мил и внимателен... говореше с мен. После, с годините се измени... Ами да... аз не бях интересна!" - Пак заплака - въздъхна съчувствено Елена.

„Не му се сърдя, не го обвинявам... аз съм ужасно нещастна и се сърдя на себе си, че се самоубих... Ако само съм предполагала какво ме очаква, никога нямаше да го направя. После... има още нещо, което изигра голяма роля, за да посегна на живота си. С този случай чашата на търпението ми преля и не можех повече да понасям. Сега ще разкажа на Асен... но, моля Лиана за извинение... Ако обича, да напусне стаята. Каквото имам да кажа на Асен е... от много интимен характер..."

- Да, разбира се - скочих от мястото си и отидох в кухнята.

Там се отдадох на тъжно размишление. Колко нещастна е била тази Румяна! При все че бях напълно удовлетворена и доволна от това, което тя каза за нейния „сегашен" живот, то надмина моите очаквания, дотолкова напълно потвърждаваше прочетеното в книгите. Но в момента бях много разстроена. Изразът „тялом на Земята, а духом другаде" се отнасяше точно за мен в дадения момент. Тъжните приказки на Румяна и най-вече съзнанието, че вече никой не може да ѝ помогне не ми даваха мир. Ами хилядите други самоубийци? Ами онези,

веднъж направили опит за самоубийство и спасени по някакъв начин, а после непрекъснато планиращи и търсещи нов удобен момент да го извършат? Ако имаха малко окултна информация, нямаше да го направят... и защо, по дяволите, тази информация да се нарича окултна, след като разкрива самата истина?! Защо човечеството съзнателно си е турило като конете капаци на очите и тъпо е приело, че се живее и умира само веднъж?! Когато човек иска да си позволи да изживее нещо силно докрай, знаейки същевременно, че ще плаща след това -например да се наплюска, да препие и т.н., казва идиотската фраза „Веднъж се живее!". А точно обратното, целият живот трябва да се живее със съзнанието, че не е единствен, а следват много, много, досадно много други и ако иска да ги премине по-лесно и безболезнено, трябва да живее праведно... Че „гледаме", но „не виждаме", защото всичко около нас е илюзия.

„... Е, това последното е много дълбока мисъл и за да се разбере, не трябва да се пропагандира така буквално" - коментирах си наум. Материалният човек приема всичко това буквално и иска доказателства. А може да ги има, ако в училищата още от най-ранна възраст беше застъпен като общообразователен предмет теософията, тогава още от дете всеки би имал шанс да „погледне" или поне съзнателно да избере иска ли, или не иска да живее Праведно. Ако човечеството от училищна възраст изучаваше теософия, страхът от смъртта щеше да отпадне. Нямаше да има и самоубийци. Самоубийството сигурно щеше да остане само като понятие или форма на висша саможертва за някаква голяма кауза - например да умреш, за да спасиш други хора, да умреш за родината си като японски торпили, което вече...

Нечия ръка яко ме разтърси и извади от размишленията ми. Обърнах се, погледнах с невиждащи очи и схванах, че е Елена.

- Глуха ли си? Знаеш ли откога те викам? - с необикновено силен глас попита тя, след това направи с ръка жест, за да привлече вниманието ми, изкриви лице, примижа и прошепна:

- Страшно беше! Утре ще ти го разкажа. И отново, за да чуе Асен от другата стая, повиши глас:

- Ела сега в хола, ние свършихме! Там заварих Асен в същата поза, обгърнат в цигарен дим и непроницаемост, точно както го бях оставила. Забелязах обаче, че цигарата между пръстите му отдавна беше изгоряла и сигурно вече му причиняваше болка. Внимателно издърпах фасата от пръстите му и го угасих в пепелника. Той дори не забеляза. Продължаваше да стои мълчаливо, с каменно лице. „А-а, значи и ти си разтърсен" - си казах наум.

В това време Елена с демонстративен жест дръпна пердето, широко отвори прозореца и замаха с ръка да прогони дима... Доста беше позадимил стаята моят приятел с непроницаемостта му.

В таксито на път за къщи мълчахме. Съзнавах, че мислите на Асен са все още заети с преживяното тая вечер и сигурно трябваше да мине доста време, за да го асимилира.

Беше запалил отново цигара... Някакво невидимо течение в колата духаше дима право в ноздрите ми и ме давеше. Обзе ме силно раздразнение. Дявол да го вземе егоиста му с егоист! Започвах да разбирам горката Румяна. Колкото и да беше повлиян от сеанса тази вечер, каквато и да беше душевното му състояние, само след две минути щяхме да се разделим и не смятах, че е учтиво да мълчи и стои през цялото време като димящ сфинкс. Нали го заведох у Елена, нали научи каквото искаше да научи, а сега не се чувстваше задължен поне от приличие да размени две думи!

Накарах шофьора да спре пред дома му и го побутнах леко с ръка.

- Стигнахме. Слизай!

- Моля? - сепна се от унеса си той.

- Казах, че стигнахме... да слизаш! Чакай! Искам само да знам с какви впечатления си от Елена - доволен ли си от сеанса, получи ли отговор? Изобщо впечатлен ли си?

- О, да! - сериозно отговори той. - Лека нощ, Лиана!

„Пън! Чукан! Дървеняк! Егоист!" - мислех си ядосано в таксито. Не бих искала и два дни да живея с такъв човек! Колко бил образован, начетен, умен! Колко хиляди книги имал!

Каква полза, ако живее само с познанията си и не е способен да излъчи никаква любов! Никакво съчувствие! Егоист!

На следващия ден Асен се обади по телефона и ме уведоми, че тази седмица „кръжокът“ ще се проведе в дома му.

- Как се чувстваш? - подкачих го аз. - Искам да кажа успокои ли се сега, след като получи отговор на тригодишното си терзание?

- Да! Какво друго ми остава? - лаконично ми отвърна той.

Теглих му една майна наум и затворих. „Отвратителен егоист!“ След малко звънна Елена.

- Знаеш ли какъв ужас преживях снощи с Асен?... Става дума за времето, след като ти излезе от стаята.

- Не знам и не искам да чувам повече за тоя егоист! Снощи не каза нито една пума. Мълча като пън. Едно благодаря не каза, че го доведох, а на теб благодари ли ти за времето, което му отдели, и за това, което успя да научи чрез теб?

- О, Лиана! Той е бил направо сацисан! Ако само знаеш какво каза жена му...

- Сацисан, стъписан - да, но не и покъртен от нейната мъка. никакви угризения на съвестта за това, че с нищо не ѝ помогнал приживе...

- Чакай, чакай да ти кажа какво каза тя! Никога не можеш да предположиш! Пък и цяло чудо е, че си спомням и не знам за колко дълго... Нали знаеш, че обикновено нищо не помня, но това е само когато ме обсебят...

- Е, какво каза Румяна? - отегчено попитах.

- ...Не знам дали е разговор за телефон, малко е неудобно...

- Ами не ми казвай! Хич не съм любопитна за личните работи на хората. Аз докато бях в стаята, чух онова, което ме интересуваше.

- О, не мога да не ти кажа. Ти трябва да знаеш!... Тя каза, че никога не му е изневерявала. Когато го арестували и прибрали в милицията, била обезумяла от страх... Загубила всякакъв душевен баланс и не можела да стои сама въщи. Няма да ти описвам подробностите, с които разказа как срещнала някакъв офицер от военните. Видял ѝ се хубав и интересен, на всичкото отгоре бил мил и извънредно внимателен с нея. Тя споделила историята на живота си, той я е утешил и... накрая, скоро след като се запознали, се любили. Била е само веднъж с него, защото заминал в командировка за малко. За неин ужас след няколко дни констатирала, че ѝ е лепнал гонорея... С това чашата на огорченията ѝ преляла. Не могла да го понесе... И при все че никой не е знаел и нямало опасност да научи за случилото се, могла е с две-три инжекции да се излекува, душевното и психическото ѝ състояние, от години нестабилни, си казали думата. В момент на пълно отчаяние се самоубила... как плачеше от съжаление, че го е направила тогава, Господи! Сърцето ми се къса от болка! Каза: „Ако имах поне някой около себе си, на когото да се доверя и да изплача болката си, да ме утеши и убеди, че съм направила грешка, но не е болка за умирање - нямаше да посегна на живота си. Но само като си представих, че щяха да пуснат Асен на следващия или някой от идващите дни и отново да продължа безсмисления си живот с него... Сега обаче знам, че би било несравнимо по-добре да си бях живяла живота на Земята, колкото и нещастна да се чувствах! Ако само бих могла да знам какво ме очаква след смъртта като самоубийца!“

- Горката Румяна! Горката жена! Как не е имало някой да я разубеди, да ѝ помогне! Всеки може да изпадне в момент на слабост и умопомрачение. Приятелите са за това... Боже, колко ми е мъчно за нея - редях аз със сълзи в очите. - А той, оня сфинкс, какво каза?

- Той ли? Нищо не каза. Мълчеше... Усетих обаче, че това беше голям удар за него. Това не бе очаквал.

- Много важно! - избухнах аз. - Той я е докарал до това състояние със своето пренебрежение и липса на всякакъв интерес към нея. Кой човек е безгрешен? Жената е сбъркала безспорно, но е била в много специално психическо състояние... Уплашена, безпомощна, сама... Нали се казва: „Жената е като котките, който я погали, при него отива.“ Това, което ѝ се е случило като капак на всичките ѝ неволи, наистина е било отвратително,

но самоубийство?! О, не! Точно както тя каза, друго би било, ако имаше на кого да се довери, някой да я утеши... Чудя се... - добавих аз след кратко мълчание. - Дали той, Асен, би направил някакъв коментар, като се видим... Дали би отчел с тъга и съжаление, че има вина и съжاليا, че не го е осъзнал по-рано, за да ѝ помогне?!...

- Именно затова ти разказах онова, което ти не чу — спонтанно ме прекъсна Елена. - Знам, че не би те интересувало като клюка и че не си любопитна, но тъй като аз няма повече да видя Асен, ей тъй, заинтригувана съм какво отношение ще вземе по въпроса. Нали казвате, че е човек с голяма ерудиция и интереси? Интересно е как именно такъв човек приема едно така неприятно откритие? Съчувства ли ѝ, или мъжкото му достойнство е накърнено?

- Да. И мен подобни мисли ме вълнуват сега, след като ми каза продължението на сеанса. Впрочем, само след три дни сме на кръжок у него. Току-що ми съобщи. Ти не искаш ли да дойдеш?

- В никакъв случай! Не се чувствам добре и не искам да отивам на места, където има събрани доста хора, това ме уморява извънредно много.

Дълго след приключване на разговора с Елена продължих да мисля за Асен... за Румяна, и реших, че нямам право да взимам страна и да проявявам пристрастие. Чрез проведения сеанс и трагедията на техните взаимоотношения аз получих известна степен светлина и отговор на въпроса за самоубийствата. Човешката страна на техните лични отношения - кой крив, кой прав - не беше моя работа!

У АСЕН

Бях закъсняла с повече от час за сбирката ни, тъй като се наложи да изчакам един важен телефон от Хелзинки. Таксито ме остави пред къщата на Асен и с досада започнах да ровя и търся писалката-фенерче, която се намираше някъде из бъркотията в чантата ми. Винаги се страхувах, когато се събирахме у Асен и избягвах да ходя сама. Входът беше навътре от улицата в някакъв двор и до пътната врата нямаше никакво осветление. С разтреперани ръце и сърце се придвижвах предпазливо напред под оскъдната светлина на миниатюрното фенерче, готова всеки миг за някой непредвиден ужас. Стори ми се цяла вечност, докато успях да открия ключа на лампата и с облекчение въздъхнах, когато силната светлина заля стълбището. Огледах се подозрително и започнах да се изкачвам. Изведнъж спрях. Нещо не беше в ред, но какво именно? Върнах се до пътната врата и пак огледах всичко наоколо... Не можех да се отърва от чувството, че нещо не беше както трябва. Но... като не открих какво е, бавно се заизкачвах по стълбите, докато стигнах първия етаж, където живееше Асен. И там същото! Има нещо необичайно! Повъртях се в нерешителност и изведнъж... Разбрах! Нямаше ги некролозите. Десетките некролози, залепени нагъсто от пътната врата до апартамента, липсваха до един.

Лично аз не одобрявах тая българска традиция с раз-лепването на некролози, които висяха дълго и с месеци навяваха скръб. Никъде по света не съм виждала подобен обичай... Да се използват като вест за нечия смърт ден-два, седмица - да, но те оставаха разлепени с месеци. На моя въпрос защо Асен още държи разлепените некролози, приятелите ми казаха, че не ги е махал от смъртта на жена си - повече от три години. Но днес, четири дни след сеанса с нещастната си съпруга, след като тя му даде желаното обяснение, той ги беше махнал до един. Като че целият му респект и преклонението пред нейната памет се изпариха за миг. В душата ми се надигнаха негодувание и възмущение. Не беше нужно да го питам каквото и да било, отговорът беше ясен. Вместо да се натъжи още повече, да почувства някакво угризение на съвестта, че е допринесъл много за нейното душевно състояние, той от всичко чуто беше пресял само едно: Тя му беше изневерила.

„Така не може да постъпи един интелигентен човек - мислех си аз гневно, - а най-малко един окултист.“ За мен беше ясно, че въпреки цялата му ерудиция духовната му еволюция не беше на високо ниво.

Когато най-сетне се реших да позвъня и той ми отвори, усмихнат и любезен, вместо „Добър вечер“ го попитах направо и със зле прикрит упрек в гласа:

- Защо си махнал некролозите?

- Реших, че достатъчно са стояли. Време беше да ги махна - равнодушно отвърна Асен.

- След като си ги държал повече от три години, защо ги махна веднага, след като получи отговор от нея? Не заслужаваше ли още малко уважение тя сега, когато разбра колко ѝ е тежко?

- Не! Беше крайно време да ги махна - категорично приключи той и галантно ми помогна да се съблека.

Разбира се, и не предполагаше, че аз мога да знам за казаното от жена му по времето, когато отсъствах от сеанса. Не би могъл да предполага, че Елена си спомня нещо от казаното. А може би дори и да допускаше, нямаше ни най-малко намерение да го коментира и споделя с близките си приятели, а на жена си отказа повече преклонение пред паметта ѝ.

Никога не казах истината от сеанса с Румяна. На въпросите на приятелите разказах всичко до момента, в който ме помоли да напусна стаята. Правех разни анализи и синтези на прочетеното от книгите и потвърждението му чрез сеанса по отношение на самоубийствата. На моя въпрос към тях как Асен им е предал впечатленията си от тази удивителна вечер всички единодушно отговориха, че е отказал да коментира или да сподели подробности. Казал само, че било много интересно, че е силно впечатлен от Елена и че Румяна много съжалява, че се е самоубила. За обвиненията ѝ спрямо него нито дума не бе споменала никому.

Групата беше в пълен състав, когато влязох в стаята. Атмосферата беше приятна и като че ли самият Асен имаше по-различно поведение тази вечер. Беше разговорчив и се държеше естествено, като нормален човек. През цялото време огромният котарак Тото стоеше накачурен на най-високо разположения в стаята кашон с книги и ни наблюдаваше презрително, полунасмешливо с присвити очи. Сигурно това, което си говорехме, му се струваше губене на време.

По едно време, точно когато вниманието на всички беше погълнато от предсказанията за близко бъдеще, които правеше една известна българска ясновидка, нещо пухесто и голямо прехвърча през стаята. Котаракът Тото, който знае защо, без никакво предупреждение направи акробатичен скок, прехвърча по диагонал разстоянието най-малко от три метра и се приземи за мой и на всички ужас и удивление на гърдите ми. Под удара на неочакваната тежест, която се стовари върху ми, аз почти паднах от стола, но ме задържаха най-близкостоящите.

Погледнах изумена надолу, а той стоеше невъзмутимо на гърдите ми, впил нокти в пуловера ми и ме наблюдаваше очи в очи със зеления си присвит поглед от разстояние не повече от 7-8 сантиметра, гъделичкайки ме с мустаците си.

Това предизвика буря от овации, ръкопляскания и смях сред всички в стаята.

- А-а, виж ти, какъвто господарят - такъв и котаракът!

- Имате голяма грешка - философски отвърнах аз. -Господарят му стои недосегаем, вечно обвит в облаци цигарен дим и непроницаемост, и не е способен да излъчи и да даде дори малко обич, докато Тото - погледнах във вторачения поглед и го погалих -.. Тото е способен на внимание и... нещо като любов, нали, Тото?

ГОДИНИ НА РЕПРЕСИИ

Годините, които последваха, мога без преувеличение да нарека „ходене по мъките". Професионалният ми живот беше истински ад. Колкото и да бях амбициозна, пробивна и гъвкава, не можех да работя нормално при условията на номенклатурния, пълен с неписани закони и забрани режим в България. Беше излязла наредба, с която се разрешаваше (ако изобщо се получеше разрешение) да пътувам с оркестъра си само по шест месеца в чужбина. За по-забележителните предложения, които получавах, например за Лае Вегас, Мексико, Йоханесбург - Африка, и много други, не получавах отказ, а изобщо не ми се отговаряше нито с „да", нито „не", докато договорът загубеше давност. В България пък беше забранено да се пее на чужди езици. Налагаше се да превеждам на български целия си репертоар, след което бях прослушвана от безброй комисии, съставени от напълно некомпетентни личности - те решаваха коя песен евентуално можеше да бъде разрешена за изпълнение. Не одобрявах

тоалетите и маниерите ми и ме окачествиха като проводник на западно влияние и личност, пагубна за масите, особено за младежта.

При тази борба за преживяване и осакатено творчество няхах време за срещи с духовните ми приятели. Кръжоците замряха. Утеха ми бяха само книгите, които бях си купила, докато пътувах из западния свят.

Годините, които определям като „ходене по мъките“, не бяха период, а цяла вечност... Професионалните ми проблеми се отразиха и на личния ми живот - развод се със съпруга си, с когото професионално бяхме тясно свързани.

Малко след развода като капак на всичко майка ми получи мозъчен инсулт. Цялата дясна половина от тялото ѝ се парализира. След като се лекува дълго и направихме всичко, с което медицината можеше да помогне, тя значително се възстанови, но остана завинаги инвалид с парализирана, безжизнена дясна ръка. Болестта на мама значително промени и моя живот, тъй като освен мен тя нямаше друг близък, останал на този свят. От момента, в който състоянието ѝ се подобри и се ограничи с парализа на едната ръка, се наложи да ангажирам жена да я гледа, защото аз няхах такава възможност. Независимо от факта, че по това време бях принудително ограничена да пея само в България, аз работех нощно време и пътувах непрекъснато.

След около четири години кошмарният период се поразведри и отново ми разрешиха да пътувам в чужбина. Веднага получих договор за Швеция и заминах сама, без оркестър, взела твърдото решение никога повече да не допусна който и да е в България да командва живота и съдбата ми. Точка първа от начертания ми за действие план беше да се омъжа за чужденец и веднъж завинаги да туря край на този вечен паспортен проблем, който разруши блестящата ми кариера.

ОТНОВО В ЧУЖБИНА.

МАЙКА МИ - ПОДГОТОВКА ЗА „ЖИВОТА СЛЕД СМЪРТТА“

Не мога да кажа, че животът ми на Запад беше безоблачен и без проблеми. Напротив, и там условията в ежедневието и професионалния ми живот се оказаха значително по-различни и трудни отпреди. Нямаше работа или поне нямаше такъв голям избор, както преди няколко години. И все пак лично за мен това беше маловажен въпрос, защото на Запад, в свободния свят, ако човек е талантлив или поне кадърен, не го мързи да работи и има какво да предложи, винаги намира кой да го купи или да му предложи работа.

Само две години по-късно бях успяла да стабилизирам живота си и вече бях омъжена за един много приятен и мил швед, който ме обожаваше. Получих и шведско поданство, така че си имах две - и българско, и шведско, и единственият огромен, непреодолим проблем остана майка ми. Тя не желаше и да чуе за живот в чужбина, беше трудно подвижна, а пък и жените, които я гледаха, имаха свои лични грижи и често я напускаха. При това положение шансовете ми за някаква кариера или добра работа бяха значително ограничени. От една страна, мъжът ми се мусеше и не искаше да пътувам, а от друга - не можех да си позволя да приема някой интересен договор (каквито все още получавах) за 6-месечно турне из Япония, програми на италиански кораб из Средиземно море, вариетета в Испания, театър в Йоханесбург - Африка, и други. С тъга в душата си размишлявах, че такъв беше моят кръст и трябва с примирие да го нося... Имах разнообразни и многообещаващи предложения, но колкото по-добър е контрактът, толкова по-далечно е мястото и поне с шестмесечно обвързване. С болка отказвах тези интересни договори и обяснявах, че имам майка-инвалид в България и в мига, когато жената, която я гледа, я напусне, аз трябва да литна с първия самолет и да отида да се грижа за нея. Моите приятели и другите артисти ме смятаха за луда. „Колко му е - казваха те, - плати на някого повече и го остави да я гледа!“ Лесно им е на хората да дават съвети. Всеки си носи кръста, така и аз моя. Знаех, че майка ми няма да е вечна и не исках да ми тежи на съвестта, че съм я изоставила в момент, когато е имала нужда от мен.

Прогнозите в личния ми хороскоп показваха ясно, че ще загубя много близък в периода от средата на януари до края на април 1990 година и понеже бяха аспекти на Луната - знаех,

че ще бъде майка ми. Ето защо в последните две години от нейния живот ѝ отделих и посветих повече грижи и внимание в България, за да я видя, а последните две години изкарах по три поредни месеца с нея. Така че тя можа да се порадва по-дълго време на моята компания и прекарахме Коледа, Нова година и януарските празници заедно.

Именно през тези месеци, прекарани заедно, аз съзнателно я подготвих за живота след смъртта. Четях и ѝ превеждах интересни пасажии от различни теософски книги и ѝ обяснявах по-простичко съдържанието им. Мама беше интелигентна жена, силно изявена артистична натура, но не беше готова и отворена за духовното. Имаше страх от Бога и спазваше религиозните празници и традиции, но не споделяше духовните ми интереси. Просто не беше узряла за това или, по-вероятно, дотам беше стигнала еволюцията на душата ѝ. Тя не ме разбираше и рязко осъждаше окултните ми занимания, които вземаха връх над другите интереси в живота ми. Като гледаше да работя по 12 часа върху някакъв хороскоп, презрително махаше с ръка и подхвърляше: „Как може да си губиш времето с тези глупости?!“

И все пак от всичко, което ѝ бях наговорила, разказала и прочела, без да успея да я заинтригувам и гласна по духовната пътека, успях поне в едно - вярваше, че има прераждане и живот след смъртта. Нямахме страх от смъртта, което беше чисто моя заслуга.

Помня, преди около две години, в един зимен следобед гладех чаршафи в кухнята, когато забелязах, че тя ме гледа някак особено.

- Защо ме гледаш така? Какво ти се върти из ума? -подхвърлих ѝ весело.

- Мисли му, ако ме лъжеш! - закани ми се с пръст тя. Оставих ютията смяяна.

- Да те лъжа? За какво?!

- Ами това, за живота след смъртта... Мисля си, ти откъде си толкова сигурна, оттам никой не се е върнал...

Обясних ѝ спокойно, че съмнението ѝ е напълно логично и естествено, но как във всички тези книги, написани от толкова древни философи, адепти, индийски йоги, тибетски ламы и разни автори от различни епохи, се казва едно и също. Напомних ѝ за моите лични преживявания и разговори именно с умрели хора.

Тя ме гледаше с интерес и доверие, но най-много се развесели, когато я уверих, че ако тя умре преди мен, както би било естествено, връзката ни няма да се прекъсне. Ще намеря някой медиум и ще си говоря с нея, когато си поискам.

Майка ми се смя от сърце и ме заплаши, че ако я ядосвам, ще ми се явява постоянно. Отговорих ѝ, че не би ме било страх и приключих замислено: „Ех, де да можеше да ми се явяваш и да те виждам лично.“

В последните месеци от живота си дотолкова беше обездвижена и лишена от удоволствия, че непрекъснато молеше Бог да я прибере. Най-малко сто пъти съм ѝ разказала какво евентуално ще види, когато сама се убеди, че е умряла, как ще забележи нещо, висящо около нея като парашут - етерното ѝ тяло, от което тя трябва сама, с усилие да волята да се освободи и по този начин ще може да се движи из астралния свят и да скъса със Земята. Че много е вероятно някой от близките ѝ умрели да си я прибере - майка ѝ, баща ѝ, брат ѝ, вече покойници.

Много, много съм ѝ говорила на тази тема и тя с интерес, без страх ме слушаше.

МАМА МЕ НАПУСНА ЗАВИНАГИ

Последния път, преди да я загубя завинаги, успях да ѝ осигуря жена за гледане, която тя лично си избра между три. Беше сравнително млада и майка мя много я хареса. Прекарах с тях двете почти месец, за да наблюдавам как се справя жената и да ѝ обясня някои неща за по-леко общуване. Мама беше много изнервена от болестта и ужасно капризна. Бях изоставила караниците ни по отношение на цигарите и диетите, които трябваше да спазва. Оставих я и да пуши, и да яде шоколад до насита, защото знаех, че скоро ще умре. По моите прогнози това трябваше да стане някъде между януари и края на април. Аспектът беше точен в края на март и първите дни от април, но от практика знаех, че събитията не винаги се случват, когато аспектът е абсолютно точен. Наблюдавах майка ми непрекъснато и с

изненада констатирах, че тя е много добре, т.е. нищо не показваше минимална промяна в състоянието ѝ. Тя беше толкова стабилизирана, че в края на февруари си тръгнах за Стокхолм напълно спокойна, решила, че или аз нищо не разбирам от астрология, или пък науката не е много точна.

Само около месец по-късно, точно според прогнозите ми, по времето, когато лунният ми аспект беше точен, на 24 март тя почина. Предишния ден била в изключително добро настроение, чувствала се много добре и както жената я къпела в банята, получила нов удар, изпаднала в безсъзнание и рано сутринта на 24 март в „Пирогов“ са констатирани смъртта ѝ.

Съобщиха ми в петък късно вечерта в Стокхолм, в неделя вече бях в София.

Колкото и да бях психически подготвена, че тя ще умре по това време, вестта за смъртта ѝ дойде като удар, за който не бях готова. Съвсем не бях готова. Ако тя бе на легло, тежко болна, гаснеща... Но така изведнъж?!... И аз, и тя постоянно се молехме на Бога да я прибере с бърза кончина, да не се залежава. Безкрайно му бях благодарна, че я прибра така бързо, без да се мъчи и все пак никак не можех да проумея и да приема, че вече я нямаше. Като че ли бях изненадана, че си отиде, без да ме предупреди за това. Цялата ни житейска опитност, всичките ми познания по астрология, окултни науки и знания за живота след смъртта сякаш изчезнаха и аз бях само едно уплашено дете, разбрало, че вече няма майка.

Мисля, че това е най-тежкият удар в живота на всеки човек.

ПОГРЕБЕНИЕТО

Погребението беше насрочено за вторник на Централните софийски гробища, където имахме фамилен гроб, при все че и аз, и майка ми многократно бяхме коментирали и взаимно се бяхме споразумели, че и двете искаме кремиране.

Имаше много неща за вършене и за мъкнене до гробищата, така че ангажирах едно частно такси да ме развежда навсякъде. Взех пътьом и братовчедка ми Нина, която фактически беше уредила всички неприятни формалности по погребението. Без нейна помощ не бих могла да се справя за такъв кратък срок.

Предстоеше неприятното задължение да отидем до „Пирогов“, за да идентифицираме трупа на майка ми, преди да го откарат на гробищата. Налагаше се, често ставали грешки.

От три дни мислех със страх в душата си как ще преодолее ужаса в момента, в който ще видя с очи трупа на покойната ми майка. Братовчедка ми ме беше успокоила, че тя ще извърши тази неприятна формалност, за да ми спести това. Бях приела с мълчаливо съгласие, защото наистина изпитвах ужас от този миг, но не опитах да мисля — как ще вида майка ми... умряла!

Когато служителят в „Пирогов“ ни съобщи, че трупът е изваден от камерата - да идем да го идентифицираме, братовчедка ми тръгна сама, както ми беше обещала. Изведнъж за мое собствено учудване я настигнах и спрях повелително с ръка. „Не, аз трябва да направя това... Трябва да съм силна. Така и така ще я видя на погребението.“

Тя се опита да ме разубеди, но аз настоях и влязох сама.

Някой отхвърли чаршафа, с който беше покрито тялото. Събрах цялото мъжество и смелост, на които бях способна, спрях дъха си и погледнах. Никога няма да забравя този съдбоносен момент. Сърцето ми се блъскаше в гърдите без ритъм и контрол и изведнъж подскочи и като че ли спря. Толкова голяма беше изненадата ми. Това вече не беше майка ми! Животът беше излетял от тялото. Нейното физическо тяло, напуснато от душата, имаше чисто каменен, безизразен вид, който не можеше да ме уплаши. В него нямаше нищо за разпознаване. Всичко, което с годините бях изучавала по теософия, изведнъж се събра във фокус. Пазех жив и ясен спомена за майка ми и нейното одухотворено лице само отпреди месец и гледайки сега тялото, с което скоро близките ни щяха да се простят и да плачат над него, не можах да се развълнувам. Гледах го неодобрително -една лошо направена отливка от нейното бившо Аз. Истинската ми майка беше някъде наоколо в момента, наблюдаваше, вълнуваше се и страдеше за мен — от моето страдание за нея. Не! Няма да плача! Няма да плача върху тази физическа дрипа, която някога е покривала духа на майка ми. Въздъгнах облекчено и кимнах на служителя в потвърждение, че това е Мария Мачирска.

Когато излязох, Нина ме чакаше с тревожно изражение и като видя усмихнатото ми лице, съвсем се обърка. Обясних ѝ, че сега на практика се убедих в това, което дълги години съм изучавала по теософия - онова тяло там, което току-що видях, не беше майка ми, а нейната физическа обвивка. Духът ѝ сега беше с нас, бях убедена.

Таксито ни закара в дома на покойниците, където тялото вече беше поставено на определено място, а ние трябваше да го нагласим и украсим с цветя според традицията, преди да се извърши окончателното прощаване с покойната.

Нина и още една моя братовчедка - Мая, състрадателно предложиха те да извършат това, за да не се разстройвам, но аз се бях окопитила и под пълен контрол. Усмигнах им се и само помолих да се отстранят, щях да свърша всичко сама.

За тяхно удивление извадих от чантата си няколко тоалетни принадлежности - взех ги специално за случая. Взех една по-тъмна пудра, която майка ми много обичаше, защото даваше естествен цвят с лек слънчев загар и я напудрих внимателно. С козметична четчица ѝ сложих силно бледорозово червило на устните и сресах белоснежната ѝ коса, която беше чиста, жива и не ме слушаше. Погледнах доволно работата си и констатирах, че сега вече наистина изглеждаше като заспала, зеленикаво-мъртвешкото изражение го нямаше. Гледайки я критично-доволна, реших да подсиля малко веждите ѝ. Моливът се запъна и не искаше да се движи по ледено студената кожа. Имах чувството, че някой ме плесна по ръката и извика: „Не! Не разрешавам повече.“ Застинах с молива в ръка и се обърнах с усмивка към братовчедките си.

- Толкова! Дотук беше гримирането. Майка ми ме плесна по ръката и извика, че не разрешава повече.

Те ме гледаха изумено, след което Мая успя да промълви:

- Како Лиана, учудвам се и се възхищавам на високия ти дух, как имаш сила и настроение да се шегуваш!

- Мила моя, три дни треперих при мисълта за тоя миг до момента, в който я зърнах в „Пирогов“. Сама се уверих, че това е само физическото ѝ тяло. Духът ѝ е тук с нас, ето, около нас... - и направих с ръка широк жест, който те развълнувани и стъписани проследиха с очи.

След този коментар наредих внимателно цветята около главата ѝ, подбирайки всички виолетови зюмбюли и тъмнолилави карамфили, с които разполагахме, докато образувах хармонична рамка и фон на снежно-бялата ѝ коса. Гледката наистина беше приятна. Цветята бяха толкова много и в такова изобилие, че според обичая не оставихме нито сантиметър от ковчегата неукрасен и богато покрит с тях.

Погледнах я за последен път и кимнах доволно с глава на хората да я изнесат в стаята, определена за последно сбогуване с близки и роднини.

Самото опело се извърши в черквата по всички религиозни правила с два попа и хор от около тридесет души. Чест е за България, че имаме такива неповторими църковни хорове. Едва ли в чужбина ги има.

Бях твърдо решила, че няма да плача и се надявах, че съм постигнала пълен контрол върху себе си, обаче под влияние на божественото изпълнение на хора не можах да овладея сълзите си.

След опелото, пак според обичая, направихме прощалната панахида с раздаване на жито, всякакъв род сладкиши, бонбони и пиене за Бог да прости.

Бях странно спокойна, почти щастлива, че успях достойно да се справя с нещо, което ме гнетеше и тормозеше през целия ми живот - изпратих майка си лично, както му е редът, с прекрасен религиозен обред, по християнски, убедена, че тя самата е много доволна от прощалното сбогуване и леко ще поеме новия си живот.

ЩЕ НАПИША КНИГА ЗА ХОРАТА

След погребението останах в България още три седмици, имаше много неща за уреждане и оформяне. Прибрах по гардеробите и скрих от погледа си всяка вещ, което ми напомняше за мама и отсъствието ѝ. Не трябваше да плача. Сълзите, траурът и страданията

ни причиняват още по-голямо страдание на нашите покойни близки и им пречат да се успокоят и по-леко и бързо да се пригледат към новия си живот „от другата страна“. Знаейки това, не поръчах некролози и не носих траур.

Разхождах се из неестествено притихналият апартамент и никак не можех да свикна с мисълта, че няма да зърна бялата майчина нощница, да чуя неравната ѝ болнава стъпка, придружена с охкане, или синкавия ѝ глас на заклетата пушачка. Ослушвах се и се оглеждах непрестанно за някакъв знак, с който да установи нейното присъствие, както съм чувала и чела за подобни неща след смъртта на много хора. Нямах никакъв знак, нито сигнал, само тишина.

Тогава, именно през тези дни, докато се надявах да я усетя по някакъв начин и не можех, у мен се затвърди убеждението, че тя бе послушала и изпълнила моите наставления как да постъпи след като умре, за да понесе по-леко „промяната“. Явно майка ми беше напълно спокойна. Почти бях сигурна - не е получила никакъв или поне не силен шок, след като е разбрала, че е вече мъртва за Земята. Тя не тежеше из апартамента, както се случва след смъртта на повечето хора. Именно това убеждение, че майка ми е спокойна и леко понася периода на преминаването „от другата страна“, стана причина и дори порив да напиша тази книга.

Разхождах се из опустелия апартамент в София и мислех с часове... накрая стигнах до радостното умозаключение, че ако опиша моите „срещи“ с хора „от другата страна“ и онова, което знаех за живота след смъртта, бих облекчила страданията и страховете на хиляди. Много обичам хората и ми е мъчно, че са невежи и слепи за прости истини, които преди хиляди години са били общоизвестни.

Именно в тези първи дни след смъртта на майка ми си обещах, че ще се върна в София колкото е възможно по-скоро и тук, в тихия апартамент, несмущавана от никого, ще напиша тази книга. Реших да опиша, като доказателство за истинността ѝ, разговорите с починалата ми майка, които неминуемо щях да проведя след няколко месеца. Трябваше обаче да прибягна до услугите на друг, чуждестранен медиум, защото моята приятелка Елена беше загубила дарбата си да влиза в контакт с умрелите... Или поне така казваше.

ШВЕДСКИЯТ МЕДИУМ.

МАЙКА МИ „ИДВА“

У дома в Стокхолм, след двуседмични безуспешни опити да хвана краищата на обърканите ми финанси, реших, че е по-разумно да се прибера час по-скоро в България. Беше минал само месец, откакто се бях завърнала, а вече се стягах отново за път натам, решила да остана, докато напиша книгата.

Преди заминаването ми смятах да се обадя по телефона на шведката-медиум, с която възнамерявах да установя постоянна връзка за влизане в контакт с покойната ми майка. Бях получила телефона и адреса ѝ от един шведски астролог, а колкото до точността на нейните услуги — бях убедена от опит. Лично аз не бях ѝ се обаждала, но давах телефона ѝ на мои близки приятели, които имаха нужда от подобен род помощ. За жалост тя живееше в провинцията, при това много далеч от Стокхолм, не приемаше вкъщи и контактите ставаха само по телефон.

Точно два дни преди да отлети за България, позвъних на Агнета Густавсон в указаните от нея часове за прием. Отговори ми тих и равен женски глас, който някак веднага, мигновено ми наложи и аз да говоря тихо. Представих се като професионална астроложка и споменах от кого съм получила телефона ѝ. Не знам защо тогава реших да не ѝ казвам, че съм артистка.

Обясних ѝ тихо, доколкото това ми се удаваше, че съм българка, омъжена за швед, че живея в Стокхолм и че преди около два месеца загубих майка си.

— Нали е рано още да я „викам“? - попитах със спотаена надежда, че медиумът може да има друго мнение по въпроса.

- Рано е. Почакай някой и друг месец – отвърна тихият глас.

Казах ѝ че заминавам за България с намерението да напиша книга, базираща се на

личните ми преживявания и контакти с потомци на Атлантида, живеещи в страната Агарта, и най-вече с умрели хора. Споменах, че тези контакти се установяваха чрез моята приятелка Елена, също българка, необикновено силен медиум и че преживяванията ни са толкова изумителни, та ако бях ги публикувала по онова време, щяха да ме помислят за луда, докато сега моментът беше назрял.

- Защо говориш за приятелката си в минало време? Не е ли вече между живите?

- О, жива е, но... тя загуби силата си.

- Как така загуби силата си? - настоя Агнета.

- Не мога да твърдя, че знам защо. Мисля, че се раздаваше на хората... прекалено. Елена обаче казва, че ѝ е наредено и забранено „отгоре“ да се занимава повече с това.

- Аха-а... - съчувствено въздъхна в слушалката Агнета и след кратка пауза попита:

— А ти какво искаш от мен?

- Ами... исках да те попитам дали си съгласна, когато се върна в България, да продължа книгата си, като направя сеанси с теб.

Последва доста дълго мълчание, после гласът тихо каза:

- Трябва да си помисля. И как смяташ да стане това? Аз живея на около 450 км от Стокхолм.

- Няма значение. На края на света да живееш, ще дойда с кола и ще те видя - изрекох на един дъх.

- Аз не приемам вкъщи. Никога! Който има нужда от мен, може да ми се обаждат само по телефона - твърдо отсече тя.

Беше мой ред да замълча. Не бях свикнала да ми се отказва, пък мислех, че сеансите се провеждат, както ние с Елена практикувахме. Тая жена налагаше телефонна връзка за контакт и хич няхах представа как става това.

Въздъгнах...

- Добре, Агнета, ще бъде, както кажеш... И така, аз възнамерявам да се върна от България някъде през септември. Дотогава ще са изминали вече около шест месеца от смъртта на майка ми. Смяташ ли, че моментът вече ще е подходящ и удобен за контакт?

Този път последвалото мълчание беше толкова дълго, та аз обезпокоена, че връзката е прекъснала, силно завиках:

— Ало, ало... Агнета, чуваш ли ме? Ало, ало!

- Не викай! - уморено прозвуча гласът ѝ от другата страна на жицата. - Няма да се наложи да ми се обаждат през септември, защото майка ти дойде.

Бях поразена. Замръзнах с телефона в ръка, неспособна да говоря. Накрая успях завалено на артикулирам на шведски.

- Как така „дойде“? Откъде си сигурна, че е майка ми?! Та аз още името ѝ не съм ти казала.

- Ами досега нямаше никой при мен и изведнъж се появи една жена. Кой друг ще е, щом говоря с теб? Майка ти ще е... Тя е с бяла коса и някак... обемиста под талията.

Сърцето ми лудо подскочи. Нямаше и съмнение, че е майка ми, защото описанието на медиума съвпаднаше с истината. Мама не беше дебела, но имаше така наречената пъпна херния и отпред, точно под талията, коремът ѝ беше силно издут.

- Да! Да! Тя е! Ах, как се радвам, че е майка ми! Господи Боже, мила Агнета, колко си силна, щом получаваш така лесно „контакт“! Господи, как се радвам! -бръщолевех объркано. — Виж какво, Агнета, безкрайно съм щастлива, че си толкова силна и така бързо установяваш връзка, но... някак си не съм готова още за това... Не съм намислила какво да я питам, пък и не ми е удобно да искам от тебе повече сега... Аз ти се обадох не с цел да викаш майка ми, нито пък нея бих затруднявала и разстройвала в момента. Струва ми се, че е още рано... Но те моля от все сърце, задай ѝ един-единствен въпрос и повече и двете ви няма да тормозя. Питай... простичко: права ли бях? Вярно ли излезе всичко или поне повечето от онова, което ѝ говорих; как ще изглежда и как ще бъде, след като умре! Аз толкова много съм ѝ говорила и съм я подготвяла за живота след смъртта... Права ли бях? Вярно ли е?

Последва кратко мълчание и отново чух тихия, равен глас на Агнета:

- Да-а, майка ти кима с глава. Кима, кима в съгласие и се усмихва.

Аз ликувах. Имах желанието да литна, да целуна някого, да направя нещо... не знаех какво точно - от вълнение и радост.

- Толкова! Повече не искам за момента! Безкрайно съм щастлива! Предай й, че я целувам... обичам... и й желая леко да се справи с новия си живот и че... ще я потърся от България през септември... А на теб ти благодаря, Агнета, от все сърце ти благодаря, че ме направи толкова щастлива! Бог да те благослови!

Тъкмо исках да затворя телефона, когато една мисъл се стрелна в главата ми.

- Агнета! Извинявай, но... как ще се провежда разговорът с майка ми — тя не знае нито дума шведски, а ти нито дума български?

- С мислите - простичко ми отговори тя и затвори.

- Да, разбира се! - ядосах се на себе си. - Какъв идиот съм наистина!

РЕЦЕПТА ЗА КОЛОСВАНЕ.

ИСТИНАТА ЗА ГАЛИНА

В София всичко вървеше по предначертания план. Заключих се в апартамента и писах, писах, писах... Междувременно давах написаното от мен за превод на английски, тъй като знаех, че книгата ми ще представлява интерес за цял свят. За преводач избрах Ася Чендова. Имах пълно доверие в нея като специалист по английски език, пък и се познавахме отпреди 16 години.

При все никъде не бях обявила публично, че пиша книга, все пак се разчу. Разни предприемчиви журналисти започнаха да ми звънят по телефона за интервюта, да се даде гласност и да се направи реклама на книгата. Отказах на всички, като заявих, че моментът не е дошъл. Сама щях да преценя кога да обявя на света, че съм написала някаква книга. Имах предвид, че докато не „поговоря“ с майка си, не мога да я завърша, а това, разбира се, не можех да обяснявам наляво и надясно.

Върнах се в Стокхолм през септември, но минаха още два месеца, докато се реша да се „обадя“ на мама.

Първо написах едно писмо на Агнета Густавсон, в което по-подробно я информирах, че фактически съм певица и артистка, а след това астроложка. Обясних й за окултните ми интереси и обучение. Приложих мои снимки и един дълъг лист с въпроси към майка ми. Понятие няхах как ще протекат нашите сеанси, след като тя категорично отказваше лична среща и това трябваше да стане с телефонна връзка. Допусках, че като има моя лист с въпроси, ще ги постави, когато „получи контакт“ с майка ми и после би ми предала по телефона нейните отговори. На директна връзка между мен и майка не се надявах, след като нямаше лична връзка с медиума в нейния или в моя дом.

Накрая се реших и един делничен ден през ноември й звъннах следобед в указаното от нея време - от понеделник до петък между 16 и 18 часа, събота и неделя не отговаряше.

Попитах боязливо дали моментът е подходящ и мога ли да се надявам на „контакт“ с майка ми, докато говорим по телефона, или тя вече е говорила с нея и просто ще ми предаде отговорите.

Равният й глас прозвуча приятно:

- Първо трябва да ти благодаря за снимките и писмото. Ти обаче си ми изпратила голям списък с въпроси, така че почакай да намеря писмото ти, за да следвам въпросите по реда им. Ти нали също имаш копие от тях?

- Не, нямам - смутено отвърнах. - Понеже ще проведем сеанса по телефон и нямах представа, че ти предварително трябва да влезеш във връзка с майка ми и устно ще ми предадеш отговорите й.

- О, не. Не става така. Аз говоря с нея в твое присъствие. Ето, майка ти се е усмихнала и няма търпение да си поговорите. Казва, че много се гордее с теб.

Това вече беше твърде много за мен. Мълчах напълно стъписана. В главата ми хаотично се блъскаха безброй мисли... Правилно ли разбрах, че майка ми вече е „дошла“?!

Не, това не беше възможно! От опита ми с Елена знаех, че мъртвите не идват току-тъй бързо. Някои от тях „викахме“ със значително затруднение, при все че и аз, и медиумът бяхме заедно в една и съща стая. Нещо не беше ясно... И миналия път като говорих с Агнета по телефона, майка ми „дойде“ по време на разговора, а сега още не бяхме разменили две думи и тя „дошла“, така веднага?! Спомних си за разказания ми от една моя приятелка от Стокхолм сеанс с Агнета преди една година. Тази моя извънредно близка и обичана приятелка не си знаеше часа на раждането и аз отказах да ѝ направя хороскоп. „Майка ми ми е казала, докато беше жива, че съм родена, когато сутрин рано петлите пеят“ - това го бях чувала поне сто пъти, а аз ѝ отговарях, че петлите пеят от 3 до 5 часа сутринта - как да определим времето? Казах ѝ, че майка ѝ приживе не е могла да си спомни точно часа на раждането ѝ, но ако успеем да намерим някой добър медиум, да я „повика“ от „другата страна“, тя щеше да „си спомни“ точното време, без да се замисля. Когато получих телефона на Агнета с уверението, че е много силен медиум, моята приятелка ѝ се обади веднага и поиска да „говори“ с майка си. Агнета ѝ бе казала да затвори телефона и щом установи връзка, ще ѝ позвъни тя, за да ѝ предаде казаното. И действително след около половин час или 45 минути Агнета се обади на приятелката ми и ѝ предаде, че е родена в 4,38 сутринта - такава прецизност в часа, а приживе не можеше да си спомни. После ѝ направих хороскоп и всичко излезе много точно, напълно съвпадаше с живота ѝ - часът беше верен. Мислех си: защо моята приятелка тогава трябваше да затвори телефона и да почака за информацията? Как така вече два пъти Агнета получава връзка с майка ми почти веднага?!

Чувах ударите на сърцето си, а бях онемяла.

Предполагам, Агнета беше свикнала на подобни реакции от хората, защото търпеливо, без да ме подканя, изчака да преодолее състоянието, в което бях изпаднала. ..

- .. Как да те разбирам - започнах колебливо, - искаш да кажеш, че майка ми е вече при теб и сега ти казва това, или друг път, преди да ти се обади, ти го е казала?

- Майка ти дойде в мига, в който ти ми заговори по телефона. Твърди, че откакто е умряла, е непрекъснато с теб, където и да си. И пак повтаря, че е много горда с тебе.

— За какво по-точно? За какво се гордее с мен?

- За всичко. Тя казва: за всичко, което цял живот си правила за нея, за това, че си личност и хората те уважават, за книгата, която пишеш, за... някаква врата... -Тук Агнета се запъна и бързо продължи: - Ами да, показва ми някаква врата, не мога да разбера какво иска да каже с това!

Прихнах да се смея.

- Ти се чудиш, но аз разбирам. Тя има предвид стоманената врата, която наскоро сложих на входа на апартамента. Беше огромна работа, но направих поръчка при един добър майстор, той смени касата и сложи тежка желязна врата с три ключалки, които донесох от Швеция. Така че сега само с взрив мога да я отворя, ако загубя ключовете. Майка много се безпокоеше приживе, че вратата на апартамента не е както трябва и постоянно ми натякваше, че трябва да я сменя. Когато почина, това беше първото, за което се погрижих.

- Разбирам - бавно отвърна Агнета и усетих, че се усмихва. - Ето майка ти кимва пак, че много добре си направила... и че се гордее с теб, пак го повтаря.

- Агнета, попитай майка, тя присъстваше ли на погребението си? Доволна ли беше?

- Да! Да! Да! - викна тя. - Ти си била направо трогателна тогава. Показва ми с ръка нещо на лицето си и се смее.

- Да, гримирах я леко - и аз се смеех.

- Аха! - възкликна учудено шведката. - Така значи?! Бях се поокопитила вече.

- Агнета, моля, питай майка ми сега по въпросите! Беше ли я страх, когато умря? Как разбра, че е умряла? Права ли бях за всичко, което ѝ говорех за задгробния живот? Дойде ли някой да я посрещне? Това е извънредно важно за мен да го чуя от нея.

- Майка ти казва, че никак не се е уплашила. Даже добавя, че съвсем не се е уплашила, защото ти си я подготвила много добре приживе за това и всичко се е развило така, както си ѝ говорила... Обяснява, че толкова бързо е станало, че не е имала време да се уплаши...

Когато получила удара в банята, изпитала ужасна болка в главата - показва ми главата си и после с ръка показва, да, иска да каже, че всичко я боляло и й прилошало... И изведнъж, малко по-късно, нищо не усещала. Болка нямало, а всичко наоколо изглеждало както преди. Казва, че докато се чудела каква е тая работа, изведнъж видяла пред себе си майка си, баща си и баба си... майка ти пояснява - нейната баба по майчина линия. Те й се усмихвали, а майка й казала: „Чедо, дните ти на Земята изтекоха. Ние сме дошли да те посрещнем, ела при нас." Майка ти много се зарадвала и без да се колебае, направила каквото знаела вече, за да се освободи от Земята.

- Много се радвам, искрено се радвам, че усилията ми не са отишли напразно, че тя беше подготвена и така леко е преминала този ужасен за всеки човек преход -казах замислено.

След кратко мълчание подех отново:

- Агнета, имам един по-труден въпрос, който е от извънредно значение за мен. Искам да знам истината. Концентрирай моля те вниманието си да й го предадеш точно! Майка ми сама си избра жената, която я гледаше, но преди да умре, никак не беше доволна от нея. Непрекъснато се оплакваше на братовчедка ми и на съседите, че тази жена ще я довърши. На мен не смееше да се оплаче, защото й се карах, че не знае какво иска, нали в края на краищата тя лично си я избра между три други. Последния път когато говорих с нея, два дни преди да умре, тя пак нещо натякваше, но аз здравата й се скарах. Казах й, че много трудно се намира жена за гледане, а и аз не мога да правя разходки Стокхолм - София през месец за неин хатър. Питай я сега, Агнета, тази жена, Галина се казваше, направи ли нещо, с което да ускори смъртта й? Дали с нещо не е допринесла, за да умре така внезапно и...

- Докато още формулирах на шведски въпроса си, гласът на медиума бързо ме прекъсна:

- Не! Не! Не! Не! - майка ти просто вика. - Лиана не бива в никакъв случай да мисли така. В никакъв случай! Жената беше много добра и много хубаво ме гледаше. Аз бях изнервена от болестта, бях много капризна и не знаех какво искам. Лиана не бива в никой случай да мисли нещо подобно!

- Добре. Много се радвам да чуя лично от нея това изявление. Подозрението по този въпрос дълго ме гнетеше като моя лична вина, че не съм успяла да преценя жената и с това съм допринесла за бързия край на майка ми. Ето какво значи личният контакт! Никога не бих могла да имам отговор на подозрения и въпроси от такъв характер освен директно от майка ми. Народната поговорка „Камък падна от гърба ми" е точното определение за облекчението, което почувствах.

По природа не съм мнителна. Вярвам в хората. Вярвам най-много на себе си и своята преценка за хората. По отношение на тази жена, Галина, чак след смъртта на майка се появиха известни задръжки. Много дни преди да си замина за Швеция, й давах дълги наставления и й оставих всички възможни адреси и телефони, на които, ако се случи нещо, веднага да звънне, за да й се притекат на помощ. Тя не беше изпълнила нито едно от тези нареждания, а беше хукнала по съседите за помощ. Когато екипът от „Пирогов" я отнесъл в болницата, не беше я последвала. Не съобщи нито на мен в Стокхолм, нито на братовчедка ми. Беше си отишла у дома с ключовете от апартамента ми, без да уведоми някой от нас за случилото се. Братовчедка ми научила от съседското дете под нас и слава Богу! Разбирах, че и за Галина е било ужасен шок, след като майка ми припаднала в ръцете й, както я е къпела, но поне по-късно същия ден трябваше да ми телефонира. Нищо подобно! Тя дори и на погребението не дойде. Имах право да се сърдя на тази й безотговорност - събитието беше станало около 4 часа шведско време, а аз научих едва в 10, до което време беше стояла в „Пирогов" и смъртта й още не е била констатирана. Беше петък вечер, банките затворени, туристическите бюра също. Нямах къде да изтегля пари или кой да ми даде на ръка такава голяма сума, за да си купя билет, а и самолет имаше само в неделя. Все пак се намериха добри хора. От легацията ми дадоха частния телефон на представителя на „Балкан" и билетът ми беше донесен направо на летището. Не! Галина беше постъпила некоректно. Аз пък

месеци след погребението се упреквах, че вината е моя, че не съм я преценила добре. Затова сега, когато майка ми лично каза, че подозренията ми са неоснователни, го приех с неописуемо облекчение.

- Какъв ще бъде следващият ти въпрос? - гласът в слушалката ме извади от моите размишления.

- О, да... Ами, питай майка ми, може ли да каже кога ще умре вуйна ми? Тя живее в страхотни страдания вече около година и бавно гасне. Поясни на майка (защото не знаех как да кажа на шведски „вуйна“), че става въпрос за Фанка, Фанка, жената на брат й. Питам кога ще умре, защото бих искала да присъствам и да я изпратя на погребението й. Обичах я като майка ми.

- Майка ти свива рамене и бързо отговаря, че това не може да ти каже. Казва, че това е в Божиите ръце и само Бог може да реши кога ще я прибере... защото леля ти не иска да умре. Хванала се е яко за живота и от страх не го пуска.

От какво е болна? Аз я виждам... тя е съвсем изпаднала и е на легло... въобще не става... Виждам, има нещо тъмно на десния й крак, но не е само това... Нещо в главата й... о, ами тя изобщо не вижда! Виждам...

Нетактично и възбудено я прекъснах: „Как така я виждаш бе, Агнета? Тя е още жива! Ти не си ли само медиум? Ясновидство също ли притежаваш?“

- Да, всичко... ясновидство, медиум, психометрия - всичко това е неделимо и не представлява никаква трудност за мен. Всичко виждам... За леля ти, от какво умира, виждам, че е почти угаснала и не може да ходи, прикована е на легло...

- Тя е от дълги години диабетичка. Има няколко операции на очите и постепенно ослепя, а преди няколко години се наложи на й ампутират десния крак. Затова виждаш нещо странно в краката й. Аз й пратих инвалиден стол и тя чудесно се справяше с него из дома си, но през лятото получи мозъчен удар, не можеше да говори, да се движи и изобщо не знам как живее още. Моля се на Бога да я прибере, да не се мъчи.

- А-а, това както майка ти каза, сега е изцяло в ръцете на Бога, защото леля ти не иска да умре, страх я е от смъртта. Но аз мога да те уверя, че поне още един-два месеца ще живее, отсега я виждам... по-късно пак трябва да ме питаш.

- Това ти ли го казваш, или майка ми?

- Аз го казвам. Майка ти отказа да отговаря на този въпрос, защото е Божя работа.

- Добре - съгласих се бързо и продължих. - Сега те моля, попитай майка ми как да колосам пердетата в нейната стая. Донесох й от Финландия дантелени пердета и тя има свой начин за колосването им. Казвала ми е как, но аз съм забравила. Попитай я какво употребяваше и каква беше пропорцията на съставките.

- Това не е необходимо, аз мога да ти дам много хубава рецепта. Ще вземеш...

— О, не, не, Агнета! Ти не разбираш за какво става въпрос - прекъснах я бързо. — Знаем, че има много начини, пък и аз бих могла да купя готов препарат за колосване. Обаче майка ми не признаваше нищо друго освен своя начин. Тъй като пердетата са в нейната стая, миналото лято дори не ги прах - чаках да вляза в личен „контакт“ с нея, за да ги направя по нейн вкус. От друга страна, това е едно доказателство за мен и за целия свят, че аз действително съм получила рецептата от покойната ми майка.

- Ох, ти и твоите доказателства - уморено прозвуча гласът в слушалката. - Ами това няма как да стане, след като аз първо не знам за какви съставки и материали става въпрос и още, ние не говорим на един и същи език... Някои неща ми ги показват с картини...

- Ти просто я попитай как да колосам пердетата в нейната стая и да видим какво ще ни отговори! - настоях.

Последва мълчание, придружено с въздишка.

- Майка ти казва да вземеш около сто грама от едното на литър вода... ама какво е това, което ми обяснява? Защо толкова много вода?!... Не мога да я разбера.

Засмях се от сърце.

- Виж какво, става въпрос за вид картофено брашно. Не знам как се казва точно на

шведски, но на български е „нишесте“. Питай я сега пропорцията в лъжици, както на мен ми е казвала!

- А-а... Сега майка ти казва друго. ..3-4 лъжици от... това, от картофеното брашно, на една чаша вода от големите, в които си пиеш кафето... Има ли смисъл?

- Точно това е! Ама точно това! - бях въвн от себе си от възторг. Кой каквото ще да вярва, но лично за мен това беше най-истинското доказателство, че именно с майка си говоря.

- Мила Агнета, кажи на майка, че искам да си ида в България сега, в края на януари и да стоя целия февруари. Одобрява ли го? Много ме е страх от земетресения. Нострадамус предрича, че на четвърти февруари 1991 година ще изчезне новият град... Дори и да не се отнася за България, умирам от страх...

- Майка ти клати глава и казва, че няма нищо страшно. Напротив, казва непременно да отидеш, че ще бъдеш много доволна от престоя си... Било много полезно за книгата, която пишеш, интересни контакти, реклама... Повтаря да идеш обезателно и че тя плътно ще стои до теб и ще те пази. Няма опасност от земетресение през февруари.

Много ми се искаше да я питам какво има предвид, като казва, че ще ме пази. Чувала съм от медиуми, че „тоя“ или „оня“ ни пазел от отвъдния свят, чела съм го в някои книги, но и до днес не ми е ясно по какъв начин мъртвите могат да ни помагат или да ни предпазват от разни беди. Реших, че този въпрос ще е предмет на друг разговор с майка ми, по-късно. Още повече, предполагах, че колкото повече време минава от живота на майка ми в новия свят, толкова повече опит и познания тя би придобила, за да може да дава по-пълноценен отговор на моите въпроси. Реших засега да се огранича с по-обикновени и конкретни такива.

- Агнета, питай сега майка присъства ли тя на панихидата, която направих на 15 август тази година? Беше ли доволна?

.- Как го каза?... „Па...“ - какво е това?

- Па-ни-хи-да - българската религиозна традиция. В определени дни се поканват близките и приятелите на умрелия и се раздават разни неща за ядене. По този начин почитаме паметта на покойниците.

- Така ли? Колко интересно! - възкликна удивено

Агнета.

- Аз направих такава панихида на 15 август и поканих у дома много хора, най-вече близки и съседи, които уважаваха майка ми. Искам да знам, присъства ли тя тогава? Имах чувството, че през цялото време беше с нас.

- Да-а-а, майка ти усмихната казва, че била много доволна. През целия ден била неотлъчно с тебе. На Мариин ден е било, така ли е?

- Да! - удивено извиках. - Ние му казваме Голяма Богородица - през август, а през септември е Малка Богородица. Майка ми беше свикнала да празнува именния си ден на малката Богородица, но аз нямаше да съм вече в София по това време, затова го направих през август.

В главата ми се въртеше мисълта, че това е още едно интересно доказателство, щом майка ми го казва. Агнета и понятие нямаше, че става въпрос за такъв празник, защото в Швеция нямат подобни. Аз пък умишлено й казах само датата, но дори и не се надявах на такова уточнение Агнета да разбере от майка ми, че става въпрос за деня на Мария.

Плачех от умиление, радост и вълнение, че наистина говорех с майка ми.

- Агнета, помоли майка да спомене някои имена от присъстващите тази вечер. Това ще е още едно доказателство за света.

- Ти и твоите доказателства! - ядосано прозвуча гласът на Агнета. - Не си ли разбрала, че хората нищо не вярват, докато сами не видят и пипнат? Какво искаш да им докажеш?

- О, как така, ако например майка ми сега назове някои имена от присъстващите, това ще е едно удивително доказателство.

- Това не може да стане! - остро отвърна медиумът.

- Как да не може?! Моята приятелка Елена, българският медиум, много често при

сеансите говореше и споменаваше точно имената на хората, за които се отнасяше.

- Ами тогава иди потърси друг медиум! Намери си такъв, който говори с имена! Аз невинаги казвам имена. Защо не идеш при твоята приятелка Елена, щом е толкова точна?

Разбрах, че съм прекалила и че Агнета наистина беше ядосана. Можех да проваля всичко. Отвратителна бях! Остава да поискам и писма от умрелите, за да получа доказателство.

- Казах ти, че Елена си загуби силата. Друг медиум освен теб в Швеция не познавам. Моля те, не ми се сърди - казах с тъга в гласа си. - Ни най-малко не се съмнявам в твоите възможности и истинска дарба, но разбери, аз пиша книга за хората. Искам те да повярват в това. Аз отдаван съм се убедила, че има живот след смъртта. Искам техният живот да стане по-лек. Искам те да разберат, че близките, които са загубили, са мъртви само за Земята, че те живеят и съществуват другаде и в друго състояние. Колкото повече доказателства им дам, толкова по-лесно те ще асимилират това...

- Глупаво е от твоя страна — тоя път по-мекко прозвуча Агнетиният глас. — Остави ги да си тънат в невежеството и тъмнината. Ти някакъв Прометей ли ще ставаш? Хайде, казвай, ако имаш други въпроси!

- Да, вече свършвам с въпросите. Последно, попитай я щом винаги е с мен, иска ли да й правя често панахиди? С други думи, да раздавам ли често храна за „Бог да прости“?

- Майка ти казва, че не иска да те притеснява... Не настоява, само ако не те затруднява.

„Това означава, че иска, макар че явно не го казва. Значи това, че е хубаво да се раздава ядене за душите на мъртвите, е истина“ — стрелна се бързо из главата ми тази мисъл, а гласно казах:

- Разбира се, че не ме затруднява, но да каже какво й се яде. Какво да раздавам? Алкохол знам, че не иска, някакво определено ядене ли да бъде?... Баница ли, тутманик ли, бонбони ли... торта или шоколад? А, шоколад сигурно ще иска - тя много го обичаше.

- Ай, ай, ай! - майка ти се смее - възкликна весело в слушалката Агнета. - Ама знаеш ли как се смее?! До сълзи... Коремът й така се тресе от смях.

- За какво се смее?!-бях в недоумение.

- Ах, този шоколад! - казва майка ти през сълзи от смях. - Ах, този шоколад!... Вярно ли е това? Вярно ли е, че не си й давала да да яде шоколад? - гласът от другата страна на жицата звучеше леко шокиран.

- Ами вярно е - сподавено се засмях. - Тя имаше „атероза“, така мисля, се казваше. Не трябваше да увеличава теглото си, защото трудно ставаше и сядаше и ако напълнееше, съвсем щеше да се обездвижи. Постоянно й се карах и за шоколада, и за всичките сладки неща, а пък тя не можеше без тях... карах я да прави диети и я чувах как се оплака на приятелките си по телефона: „Дъщеря ми ме умори от глад. Пак сме на диета.“

-Смее се все още...

Е, ама не може да се оплаче. В последните две години не я ограничавах, изяде толкова шоколад, колкото никой никога не е ял в живота си.

- Да - кима с глава майка ти и добавя: - Да, не мога да се оплача, много шоколад изядох през последните две зими, вярно е...

- Агнета ... привършвам. Последен въпрос: какво друго мога да направя за нея? Има ли някакво определено желание?

- Да, казва, че има такава... Моли те да запалиш по вечерно време свещ да гори....

- Свещ ли? Това пък за какво е? Къде, в къщи ли?

- Да ... в къщи, вечерите, казва. Това създавало много приятни и хубави вибрации и щяло да засили връзката между вас. Ако го правиш постоянно, след време, твърди тя, ще можеш да я усещаш и да я виждаш. Иска да й говориш, дори, когато си сама... Тя е непрестанно около тебе и светлината на свещта ще й позволи по-добре да те вижда. Да не те е страх от нищо и да знаеш, че тя е винаги с теб и те пази от всичко...

- Това ... с пазенето хич не ми е ясно - отроних, без да искам.

- Може да не ти е ясно, но освен майка ти имаш още няколко „пазителни“. Например

имаш един, с гръцки произход, стара връзка от минал живот - той много ти помага.

Колкото и да се напъвах, нищо не можах да проумея, кой би могъл да бъде?!

Сбогувах се с майка ми, като ѝ предадох много целувки, обич и пожелания за леко справяне с новия си живот от „другата страна“ и че ще се обаждам от време чрез медиума.

- Благодаря ти, Агнета. Бог да те благослови за дарбата ти да даваш утеха на хората! - и затворих телефона. Бях едновременно и много щастлива, и разстроена. Плачех, разбира се. Плачех през по-голямата част на дългия ни разговор, но бях и радостна, че я чух. Знаех, че почти винаги, когато пожелаея, мога да „вляза във връзка“ с нея. От друга страна, по-силно и по-категорично от всеки друг път съзнавах, че въпреки всичко майка ми винаги беше отишла в един друг, недостъпен за мен свят. Каква беше ползата, че винаги е с мен, като не мога да я виждам и да си говоря с нея.

„Отвратителна съм - поклатих мислено и с отвращение глава, - пак съм недоволна и не знам какво искам. Та това, което току-що преживях, малко ли беше?!“

ЕДНА ОБЕЗУМЯЛА ОТ СКРЪБ МАЙКА

Вече споменах, че докато пишех тази книга в България, отказвах всякакви интервюта и каквато и да е информация относно съдържанието ѝ. И все пак, точно преди да замина за Швеция, дадох едно-единствено интервю на Ася Чендова, която превеждаше книгата на английски език. Два-три месеца по-късно, при един телефонен разговор с нея научих, че то е било публикувано във вестник „Психо“ и в резултат са се получили много писма от читатели, адресирани до мен. Естествено, не беше възможно да отговоря от разстояние на всичките, не заради броя им, а най-вече защото моите писма, писани до когото и да било в България (с редки изключения), изобщо не се получаваха. По тази причина отдавна бях спряла да пиша на майка ми и тя с тъга се бе помирила само с телефонните разговори. Нямах нищо против да отварят и четат писмата ми, щом такава беше практиката на тоталитарния режим у нас, но поне да се получаваха.

Горката ми майка! Моите писма бяха светлина и единствена радост в нейния еднообразен, обездвижен живот. Тя ги получаваше. Така и двете се разбрахме, че с писма няма да можем да комуникираме, примирихме се и се отказахме. Добре, че телефонната връзка беше лесна и възможна. Примирението ми по отношение на писмената връзка се превърна обаче е истински гняв, когато месеци след 10 ноември 1989 година установих, че нищо ни най-малко не се беше променило. Писах няколко писма на едно 15-годишно момиче, което живееше в апартамента под моя в София и в тази деликатна възраст имаше крещяща нужда от моя съвет и духовна подкрепа. Писмата ми бяха дълги по 10-20 страници, пълни с философии. Момичето не получи нито едно. Нейните получавах, но тя не получи нито едно от мен и се съмняваше, че съм ѝ писала.

Установих, че писмата ми до Ася Чендова, до фотографа ми в София, до братовчедка ми и други приятели не бяха получени. Какво можех да направя освен да се ядосвам безсмислено?! Бях безпомощна. Горката ми родина! Дали някога щеше да има късмет да се порадва на истинска демокрация?

И така, след като поумувахме с Ася по телефона, решихме да прибере писмата на читателите до мен до следващото ми идване в България. Тя обаче настойчиво ме помоли да отговоря само на едно от тях, написано от една безутешна майка, чийто случай беше и малко по-особен.

Две-три седмици по-късно получих в Стокхолм въпросното писмо. Действително беше написано от една безутешна майка и вибрациите, които усетих от него, ангажираха вниманието ми и ме изпълниха с дълбоко съчувствие. От сърцераздирателното послание разбрах, че майката се казва Виолета, че е съпруга на артиста Мирослав Миндов и са загубили дъщеря пред декември 1989 година вследствие спонтанен аборт с усложнения. Млада, едва 33-годишна, театрална критичка и красавица Погребана била в деня, определен за сватбата ѝ.

Майката ми пишеше, че лично тя не вярва в живота след смъртта и никак не може да приеме, че дъщеря ѝ не е винаги мъртва. По-нататък продължаваше патетично- би могла да

допусне, че е възможно, само защото аз го казвам, тъй като за нея и съпруга ѝ винаги съм била символ на... тук следваха ред суперлативи, които едва ли заслужавам. Жената молеше да направя нещо, ако мога с което да я убедя, че дъщеря ѝ евентуално живее някъде... в какъвто и да е друг свят и не е мъртва завинаги.

„О, ще те убедя и още как!“ - мислех си със съчувствие и препрочитах писмото ѝ.

Веднага взех телефона и ѝ позвъних в София. Обясних ѝ че писма не пиша, защото не се получават, но ѝ обещавам в най-скоро време да вляза във връзка с починалата ѝ дъщеря с помощта на една шведка, много силен медиум чрез която при желание и аз съм във връзка с покойната ми майка. Постарах се да я убедя веднага да махне всички некролози и траура, защото мъртвите страдат много и не могат да се занимават с нищо полезно и интересно в техния нов свят, докато близките им на Земята плачат.

Виолета Миндова неимоверно много се зарадва, че и се обаждат. Независимо дали ми повярва, или не, обеща да изпълни нарежданията ми и каза, че с нетърпение ще чака слепващите ми съобщения.

От своя страна, непрекъснато мислех как да установя контакта с покойната ѝ дъщеря. Имах пълно доверие в неоспоримата сила на медиума - Агнета Густавсон, но не знаех как на практика ще направим връзката. Аз не познавам лично момичето, нито пък то мен. Майка ѝ спомена, че дъщеря ѝ по име ме познава, но беше ли това достатъчно?

Да телефонирам на медиума също не беше от най-лесните задачи, тъй като тя приемаше обаждания само в определени часове, които за мен не бяха удобни.

Един ден обаче успях да я улуча по телефона и ѝ разказах за трагедията на г-жа Миндова. Попитах дали може като си отида сега в България, да ѝ се обадя от София в присъствието на майката, а аз ще превеждам. Напомних ѝ, че предлагам това според нейните лични указания. Колкото пъти се бях опитвала да правя такива услуги на мои приятели, живеещи далеч по света, Агнета изискваше лицата лично да ѝ се обаждат, защото само чрез личен контакт се установяваше връзка с умрелия им близък.

След известно колебание Агнета прие и уклончиво каза, че намира това за разумно решение - да ѝ се обадя по телефона от София в присъствието на майката.

Обаче половин час по-късно медиумът ми се обади и каза, че размислила и няма да може да се установи „контакт“ по този начин. Беше категорична и никакви увещания не помогнаха, затвори ми телефона и толкова.

Останах много разочарована. Убедена бях, че Агнета нещо не разбра или не ѝ стана ясно как планирам да проведем сеанса. Няколко дни непрекъснато мислех по този въпрос и накрая, понеже не съм човек, който приема „Не“ за отговор, когато си е наумил нещо, отново ѝ позвъних. Казах ѝ, че лично аз искам да установя „контакт“ с дъщерята на г-жа Миндова.

- Ах, Лиана, колко си упорита! - уморено и с досада прозвуча Агнета. - Не разбираш ли, че връзката с мъртвите се установява само в присъствието на близките им?

С риск отново да се разсърди и да ме наругае, настоях.

- Не, не съм съгласна с това твърдение. Може по принцип това да е най-лесният и естествен начин да се установи такава връзка, обаче как да си обясня факта, че при сеансите с моята приятелка Елена бях постоянно „посещавана“ и ми „говореха“ много хора, които не познавах лично, нито бях чувала за тях.

Агнета мълчеше.

- Какво ти коства да опиташ? – продължавах аз. – Ти получаваш много по-бързо контакт с мъртвите, отколкото моята приятелка... Концентрирай се и се опитай мислено да извикаш момичето.... Не може да не дойде, след като толкова мисля за нея.

Медиумът тихичко се засмя в слушалката.

- Много си упорита и си мислиш, че всичко става по поръчка. С мъртвите на става току-тъй връзка само защото ти си пожелала. . . Ами какво ще се получи ако например дъщерята се появи, а ти казваш, че изобщо дори по снимка не я познаваш, и ти зададе някои въпроси за нейните близки ... или. . . каквото и да е? Какво ще ѝ отговориш тогава?

- Агнета, ти не ме разбираш! Въпросите ще задавам аз. Не целя нищо особено, просто

два три елементарни въпроса, чийто отговор ще бъде безкрайна утеха за майка й . . Не разбираш ли, искам само да убедя безутешната майка, че дъщеря й Румяна е умряла само на Земята но живее в друго състояние в астралния свят? Молят те концентрирай се и я повикай! Тя се казва Румяна, а фамилното й име. . . чакай, чакай, как беше. . . пак е с м, но не беше Мин...

- Тя е вече тук... – ме прекъсна равния глас на медиума.

Беше мой ред да млъкна смяяна. Не беше възможно! Та аз не й бях казала дори фамилното име. . .

- Сигурна ли си, че е тя?

- Ами да... Досега нямаше никой при мен и изведнъж „дойде” тази млада жена... Тя е тъмнокоса като теб, нали?

- Не знам... Понятие нямам ... Нали ти казах, че и на снимка не съм я виждала... Майка й ми писа, че била красавица, че приличала на мен, ама знам ли? ....

— Тя е, тя е... Точно такава е — тъмнокоса като тебе. Даже е малко по-висока от тебе... Много хубаво, стройно, елегантно момиче... бих казала момиче със стил... Облечена е с красива рокля на цветя... Много хубава, елегантна рокля, тясна, впита в тялото. Имала ли е такава рокля?

- Нали ти казах, че нищо не знам за нея! - извиках безпомощно. - Откъде да знам?!

- Чакай, чакай, мълчи!... Казва ми нещо... - бързо ме прекъсна Агнета и след кратка пауза: - .. Да, казва, че е благородно от твоя страна... че много разчита на тебе да й помогнеш, като поговориш на майка й... Казва... да целунеш и благодариш на баща й от нейно име, че той по-трезво понася нейната смърт... Тя прилича на бащата, нали?

- Откъде да знам!...

- Да, на бащата прилича по външност, аз го виждам. .. Казва, че те моли да обясниш на майка й - нейното безутешно страдание е и нейно страдание... Докато майка й не спре да плаче, и за нея няма облекчение... Че сълзите на майка й я задържат в ниските слоеве... спъват прогреса й... Предай й, че много я обича, но я моли с цялото си сърце да спре да плаче и да махне изцяло траура, защото не може да я вижда...

- Това е вече направено. Аз говорих с майка й по телефона и тя ми обеща да махне и некролозите, и траура - успокоих я аз.

- ... Момичето тъжно се усмихва и клати глава... Махнала е малко нещо, още всичко си стои... Моли те да й повлияеш... Ако я обича истински, да махне изцяло траура, но да пали свещи... и да спре да плаче, защото... пак повтаря: „майчините страдания са и мои и ми пречат много..."

- Обещавам й, че ще *направя* всичко възможно да убедя майка й да изпълни тези желания - твърдо казах и продължих. - Питай сега Румяна, защо умря така рано? Как така лекарите не успяха да я спасят? Днес от аборт... умира ли се?

- Тя клати глава и ми сочи нещо... главата си... като да иска да каже, че от главата си е умряла.

- Не, не, не! Ще изпаднем в някакво недоразумение - прекъснах бързо Агнета. - Майката казва, че Румяна е постъпила в болницата със спонтанен аборт, получило се е някакво усложнение и за две седмици умряла... в болницата. Майката казва, лекарите я изпуснали...

- Да, ама момичето казва нещо друго - Агнета звучеше леко възбудена. - ... Да... Мълчи малко! Да-а, тя казва друго... сега напълно я разбрах, не като преди, докато ми показваше главата си... да, сега казва, че е изпаднала в кома и така е починала... изобщо не се е връщала в съзнание... Така си избрала... самата тя... Тя е по-стар дух, много пъти се е прераждала... и като изпаднала в кома, разбрала, че „другият свят" й предлага много повече... тя сама си избрала да не се връща повече на Земята.

Мълчах озадачена и не знаех какво да мисля. Беше ли възможно? Това бе напълно различно от информацията, която имах от г-жа Миндова, съвсем ново за мен и ме остави в

пълно недоумение.

- Момичето продължава... Много е доволна от новия си живот... който ѝ предлага интересна работа... Единственото помрачение са сълзите на майка ѝ... и пак я моли да спре да плаче и да разбере, че тя самата си е избрала да остане там... Сега пък показва някаква къща с голяма хубава градина, много дървета... Какво означава това?

- Откъде да знам?! Каквото знам е от майка ѝ... Агнета, моля те, питай я, не ѝ ли беше мъчно да остави годеника си, този, а когото е щяла да се жени?

- Да, кима с глава, мъчно ѝ било... още повече, че той много страдал след смъртта ѝ... Аз го виждам и него... - поясни Агнета и отново се убедих, че при нея ясновидството вървеше успоредно с другите ѝ качества на екстрасенс. - Много хубаво момче, по-висок от нея... И той е момче със стил... Били са много хубава двойка. . .Пак ми показва тая къща с градината и дърветата, но не мога да разбера какво иска да каже. Постоянно ми я сочи...

- Моля, Агнета, един последен въпрос към Румяна... Искан ли да предам нещо на годеника ѝ?

- Да, да... казва тя... иска да му кажеш, че много го е обичала и че винаги ще го обича, завинаги ... и че ще го закриля... нека той да не страда по нея, защото за нея лично така ще е по-добре. Казва, че той скоро ще срещне друга жена... (Тук на това място Агнета така се изрази на шведски, че можеше да се разбере двойко – че вече е срещнал или че ще срещне такава, но считах за светотатство да уточнявам такива подробности)... Казва, че тази нова жена ще бъде подходяща за него и че тя го съветва и искрено ще се радва, ако той се ожени за нея. Това ще я направи щастлива и тя винаги ще бъде с него, ще го предпазва и ще му помага.

Обещах на Румяна да предам всичко точно както ми поръча, и на майка ѝ, и на баща ѝ, и на годеника ѝ, и че пак ще ѝ се „обадя“.

Благодарих на Агнета за сеанса, като я благослових за дарбата ѝ и ѝ казах, че едва ли има понятие каква утеха ще бъде това за майката на момичето.

Агнета се засмя тихо и отвърна, че и тя искрено се радва, дето е допринесла за това, още повече днешният „контакт“ без присъствието на майката и за нея било изненада.

Нямах търпение да затворя телефона, за да звънна на Виолета Миндова и да я зарадвам.

Връзката със София се осъществи мигновено, но ми отговори Мирослав Миндов – Виолета била на гости у приятели.

Предадох му развълнувано разговора с Румяна и за мое удоволствие, дори учудване, той потвърди всичко казано от нея. Действително накрая момичето изпаднало в кома и никога повече не се върнало в съзнание. Погребали я именно с тясна, опъната по тялото ѝ рокля на цветя, както я описа и видя медиумът. Наистина била тъмнокоса и приличала на баща си. Колкото до къщата с двора и дърветата, които Румяна непрестанно показваше на медиума и се чудехме какво може да каже с това, Миндов поясни, че това е домът на годеника ѝ и там са щели да живеят.

Няколко пъти след този разговор се чухме по телефона с Виолета Миндова, която беше с приповдигнато състояние на духа и не намираше думи да ми благодари. Попитах я защо така ме подведе, погрешно информирайки ме за смъртта на дъщеря ѝ, и за мене беше шок да чуя лично от Румяна, че е умряла в кома, не знаех да вярвам ли, или не. За мое учудване Виолета ме уведоми, че и тя не знаела за това - крили са от нея. Чак след моя „контакт“ с дъщеря ѝ, когато се разбрало, че от мен ще го научи заедно с всички други подробности от сеанса, ѝ открили всичко, което са крили от нея, за да я пощадят. Майката развълнувано ми каза, че моят разговор с дъщеря ѝ не само напълно отговарял на истината, но от него научила и някои неща, които не знаела дотогава и впоследствие се потвърдили. Беше безкрайно щастлива от доказателството, че дъщеря ѝ е жива, макар и в друг, трудно достъпен за нас свят и вече живееше с надеждата скоро да открие някой български медиум, чрез когото лично да влезе във връзка с дъщеря си и да си поговорят...

Времето на нейното отчаяние и душевен мрак беше отминало.

Излишно би било да описвам какво щастие беше за мен това, че успях да донеса утеха

на тази изстрадала жена.

Бих могла да опиша още много подобни сеанси, извършени с Агнета Густавсон по телефона. Бях ѝ обещала да запазя нейната анонимност и да я предпазя от любопитните нападки на пресата и телевизията, затова тук трябва да поясня, че името, с което я назовавам в книгата, не е истинското ѝ. С изключение на моето, на Ася Чендова и фамилия Миндови, всички имена в книгата са сменени по желание на хората, за които пиша.

Телефонът на Агнета Густавсон давах и продължавам да го правя само на приятели и на хора по моя преценка. Всички те впоследствие са споделяли не по-малко изумителни разкази за техни починали близки от „другата страна“.

Не смятам, че е необходимо да пиша повече за това.

Нямаше да опиша и случая с дъщерята на семейство Миндови, ако бяха пожелали да сменя името им. Виолета обаче възкликна въодушевено, че за нея било чест и огромна радост, ако пиша истината, защото е убедена, че това ще донесе облекчение на хиляди хора в нейната ситуация.